

MARIJA RELJAN

LJUBAV
I
MIRIS MALINA

POGLAVLJE 1.

- Dobro jutro!
- Dobro jutro! - svi u glas odgovoriše.
- Je li doktor počeo raditi?
- Jeste, jeste. Prije sedam, zamisli! - javi se Mara.
- Nego šta će! Vručina, neće da mu se vi usapunjate, pa ga svojim mirisima ugušite! - razjasni Mićo stvar.
- Kako ti otac Rajna?
- Dobro, hvala čika Mićo! Eno ga u polju.
- A i ti poranila da vidiš zgodnog doktora! - ljubopitljivo upita Stevica.
- Zgodnog?
- Bole glava zgodan! - otpujkivala je Dara vazduh ko da poteže iz nargile.

- Pa, eto prilike onda Maro da ga malo ispipamo!
 - Jeee, daće se tebi, al' neće meni!
 - Maro, ja ne smijem da ga pipkam. Može da me tuži za seksualno uznemiravanje!
 - Za šta?!
 - Za nedozvoljeno pipanje, eto šta! - javi se Stevica.
 - Još ako ima ženu ili djevojku... ne bi mu bilo pravo. Al' tebi se neće buniti. Ti možeš samo dobiti dijagnozu u karton!
 - Kakvu dijagnozu?
 - Da si pipačica i "nifomerka"! - javi se Mića opet.
 - Ih! Baš me briga za tu prognozu, ako ga mogu uštinuti...
- Iz ordinacije izađe stariji čovjek kog su zvali Lola.
- Lalatović! - prodera se starija sestra kroz šalter.
 - Pa kako si ti već na redu?
 - Jutros rano sam donijela knjižicu teta Daro. Tati trebaju tablete za pritisak.

- Ajd', ajd'. Izvidi kakav je.

Rajna otvori vrata i suoči se sa praznom kancelarijom. Izgleda da je on izašao na sporedna, što vode do sobe za medicinsku sestru.

- Sad ću ja! - čula ga je.

- Samo polako, možda Vam od stresa i ovih matoraca treba malo rakije i slanine!

Čula je da se nasmijao. I dalje je stajala kod vrata.

Rajna je imala osmjech na usnama koji istog časa nestade kad im se oči sretoše. Brisao je peškirom ruke. taj čas kad su se pogledali, on podignu obrve i zastade s rukom i peškirom u vazduhu.

Ugledao je mladu djevojku, možda oko dvadeset i pet godina.

VisokA, vitkA, crne duge kose do pola leđa i nebesko plavih očiju. Imala je na sebi uske farmerke i neku lijepu tuniku plavobijele boje u mornarskom stilu.

On je imao 190, a rekao bi da je i ona bila skoro oko 180 santimetara. Nenašminkana, prirodno ljepuškata.

Gledala ga je nekako smireno pametnim plavim očima. Kao da je u duši bila mnogo zrelija od svojih godina. Vjerovatno je to potrajalo nekoliko sekundi dok oboje ne postadoše svjesni neprijatnosti situacije.

- Dobro jutro! Ja sam doktor Dživić! Zoran Dživić.

Pruži joj ruku. Ona je pomalo oklijevajući ljubazno prihvati.

- Rajna Lalatović.

- Izvolite, sjedite Rajna - reče joj zamišljeno još pod utiskom susreta. Pa kako mogu da vam pomognem? Na šta mi se žalite?

- Pa trenutno doktore na ovaj nesnošljivi pritisak pred kišu. Ako me već pitate.

- Imate problema s pritiskom od sad ili ste imali i ranije?

- Doktore... ja se žalim na vremenske uslove. Moram da sredim maline a vrijeme je nesnošljivo.

- Maline?

- Aha - reče ona šaljivo, zabavljajući se. A došla sam zbog tableta koje trebaju tati. Dobio je neke nove u gradu, meni se ne sviđaju pa da vidimo šta ćemo. Bolje da mu prepisete stare, dok ne nađemo neko bolje rješenje.

- I vi ste medicinski radnik?

- Jok. Ja sam poljoprivrednica.

- Poljoprivrednica? - ponovi on u nevjerici. Prije je stasom ličila na manekenku.

- Nek' Vas ne buni moj izgled i godine! - nasmiješi se blago.

Zabavljala je njegova iznenađenost. Osjeti da je djelovala na njega kao žena. Nekako je bio zbunjen. Ta misao joj izazove neki čudan drhtaj u tijelu.

- Znam da ste se ova tri dana naslušali i nagledali metuzalema, pa ste se iznenadili da u selu ima išta ispod šezdeset.

“A još da si došla da tebe pregledam... Bar bi mi uljepšala dan.. Ali ništa ovaj put...” pomisli on.

On je pogleda sa osmjehom. Pričala je duhovito ali ne napadno. Šalila se s njim kao s drugom.

- Ali sad iza mene dolazi Mara. Štipanje Vam ne gine!

- Uštinuće me? - gledao ju je u čudu.

- Čim joj date priliku. Da bi se izvukli, zovite Vukicu.

Kao da pomogne Mari. Da se pripremi za pregled - obuči ga ona.

- Imaš li još kakvih savjeta? Dobro bi mi došlo.

- Sad mi ništa ne pada na pamet... Jeste li u opštinskom stanu ili?

- Nisam. Putujem kolima trenutno.

- Možda je bolje tako... Ovako bi mogle da nagrnu na vas!

- Da nagrnu? Pa koliko ih to ima koje ne odaju pomoću štapa? - upita šaljivo.

- Ne smijem više da se zadržavam. Vjerovatno već prisluškuju na vratima. Šta ćemo s tatinim tabletama?

- Pusti me da pogledam njegov karton na miru pa ću ti reći. Ostavi mi broj telefona pa ću te zvati.

- Dobro... - Rajnu iznenada oblije rumenilo po licu. "A jesi seljanka..." naljuti se na sebe.

Izdiktira mu broj, koji on direktno ukuca u svoj telefon.

- Sad moram ići. E, pa dobro došli i srećan Vam rad!

- Hvala ti. Čućemo se. Gledao ju je direktno u oči osmjehujući se. Kad je krenula, isprati je do vrata.

- Doviđenja svima! - pozdravi ih Rajna.

- Al' je tebe zadržao! Jel' pregled'o tebe umjesto tvog oca?

Rajni je bilo neugodno, ali on se veselo nasmija na to, lijepim dubokim smijehom.

- Nemojte gospođo da se sikirate! I Vas ću detaljno pregledati ako treba.

- Oćeš oćeš, al' nećeš k'o nju...

Kad je izišla na vazduh ošinu je jak vjetar koji joj je strahovito prijao.

Osjećala je slabost u cijelom tijelu i iscrpljenost kao da je okopavala maline cijeli dan.

Bio je čovjek za odijelo kako je ona to zvala. Gradski tip.

Ali imao je preko trideset, možda i više. Gdje je bio do sad? Je li moguće da mu je ovo prvi posao?

Činio joj se blag i jednostavan. Nimalo kao tip kome su bile važne titule...

POGLAVLJE 2.

- Izvolite gospođo Marija! Sad smo sami, pa Vi meni recite na šta se žalite. Ako treba ja ću Vas kompletno pregledati!

- Ma ne treba sada... Nakon one male, treba ja tebi da opipam puls. I zovi me Maro...

Oboje se nasmijaše. On nije rekao ništa, ali Mara je bila u pravu.

- Lijepa je, ali nema ti tu ništa da bude moj doktore! Izgleda da će se udati za onog što mu otac radi u Njemačkoj.

- Znači prošla prilika! Ima momka!

- Ona kaže da nema! Ne dozvoljava da joj iko kaže da ima! Kaže da su to samo neki momci "bai bai"... Šta ti ja znam...

- Možda na stend baju, Maro. Na čekanju...

-Eee to, to! Oni se motaju oko nje, ali tvrdi da još nije odlučila kojega će. A završila poljoprivredni fakultet. Dao otac njoj i bratu tri hektara da rade šta hoće. I oni sami sve rade. Brat joj oženjen, ima dvoje djece. Lijepo se slažu. Rekla, kad se uda, da će bratu sve ostaviti. Samo će djedov dan zemlje sa starom kućom u selu sebi uzeti. Da ima gdje doći ako ne bude ovdje živjela.

- Znači, Maro da stvar nije potpuno propala...

- A jesi li ti oženjen?

- Nisam.

- Imaš li djevojku? - ispitivala je ona njega, umjesto on nju.

- Nemam.

- Pa kako to?

- Pa nije htjela seoskog ljekara. Hoće gradskog.

- Bolje bi joj bilo da drži vrapca u ruci nego da gleda u goluba na grani! Šta bi joj falilo na selu? Ooo... kad će ona tako onda ti doktore gledaj da se dočepaš Rajne. Ja ću da navijam za tebe!

- Baš Vam hvala Maro na podršci! - danas mu je barem dan krenuo veselo.

- Šta ti Mara napriča? A sviđa li ti se ona mala? - upita ga odmah Stevica kad je ušao iza Mare...

Svih pet pacijenata, koji su se zatekli kad je bila Rajna, su ga pitali o njoj i davali mu informacije. Tri prethodna dana je sebi postavljao isto pitanje: je li poludio šta je došao u ovu zabit? Ali sad je napokon postalo zanimljivo... Jakoo zanimljivo!

Tu noć je sanjao pametne i blage plave oči. Probudio se prvi put nakon dugo vremena vedar i čio, ne strepeći šta će donijeti dan. Sad je znao da je odluka koju je donio prije dvije godine bila ispravna.

POGLAVLJE 3.

Rajna je cijelo vrijeme na putu do kuće razmišljala o njemu. Presvukla se na brzinu i krenula u malinjak odolijevajući nagonu da ga odmah potraži na internetu.

Ostavio je utisak na nju. A ostaviće i na ostale žene izgleda... Iako je bio “komad” nije izgledao kao da u jednoj smjeni doktorise a u drugoj zavodi...

Opet joj srce zaigra kad pomisli na trenutak kad su se upoznali. Iako nije bila nešto vješta za ljubavne znakove i zavrzame, ipak je bila sigurna da je i ona iznenadila njega kao i on nju. Najviše je se dojmilo što je u sebi imao neku skromnost i jednostavnost.

Čudila se kako nije prije saznala da je počeo raditi. Znali su da treba doći zamjena za starog doktora, koji je jedva dočekaio penziju, ali nije znala da je stigao. Zadnji mjesec im je dolazila ljekarka dva puta nedjeljno, da popuni prazninu dok novi ne stigne.

A bio je baš...”pristao”. Viši od nje (napokon se nije morala “skupljati”), vitke ali snažne figure koliko je vidjela ispod mantila.

Iznenadila je njegova frizura. Skoro kao ženska (bar za seoske uslove), s jedne strane duža, skoro je mogao zataći iza uva. Kosa gusta tamno smeđa, a na suncu koje je ulazilo kroz prozor dobivala je tamno bakrene odsjaje...

Oči, tamne, radoznale, sa jakim obrvama cijelo vrijeme su joj se smiješile. Fini smirujući glas i ljubazan osmjeh joj nekako nagovjeste da se ne boji života, da ne voli “glumatanje” i “prenemaganje”.

Kao da je ona seoska ambulanta, bila baš mjesto gdje pripada. A kako je izgledala, rekla bi da je prvi i zadnji put opremljena medicinskom opremom 1977. godine, kad je otvorena. Je li i on osjetio da tu pripada?

Zamišljeno hodajući između malina zakači držač žice što je zaustavi i probudi iz sanjarenja.

Studirala je voćarstvo na fakultetu. Bili su kraj koji se bavio pretežno voćarstvom. Bratu se nije išlo na studije pa je otac ponudio njoj ako želi.

Obećao joj je pomoć, ili da se zaposli u dvadesetak kilometara udaljenom poljoprivrednom kombinatu ili da sama, na njihovoj zemlji nešto uzgaja.

Ona se odlučila za ovu drugu varijantu. Prošle godine su ona i brat osnovali svoje malo poljoprivredno preduzeće. Otac je bratu prepisao zemlju, a ona je bila stručni dio tima. Radili su puno, ali im nije bilo teško, voljeli su to.

Rajnin djed nije bio bogat čovjek, tek su otac i majka, radeći u fabrici, malo po malo kupovali zemlju i sadili voćnjake. Među prvima su posadili i malinu. A Rajna je zavoљjela malinu, i izgleda i maline Rajnu...

POGLAVLJE 4.

U ponedjeljak, Rajna je bila kod Tanje, kad je dobila poruku od njega. Tanja je fino šila, pa je htjela da joj pokloni haljinu po istom kroju kao što je i njena. Bilo je tri popodne kad joj se javio.

U poruci je pisalo: "Dobar dan Rajna. Zoran Dživić u vezi očevih tableta. Možete da dođete. Ja sam trenutno u ordinaciji pa možete sad da naidete, ili kad budete slobodni."

"Zar je on još radio?" - čudila se.

Pitao se hoće li uspjeti. Vukica je otišla, bio je sam. Htio je još jednom da je vidi, ali nasamo. Možda sad neće doživjeti ono što je prilikom njihovog prvog susreta osjetio. Ali definitivno nije bio miran. To nije mogao da negira.

Dok se Tanja bavila uzimanjem njenih mjera, Rajnu je uhvatila neka vrućina. Šta sad da mu napiše? A da ga nazove? Može sad da svrati do njega... Da li je li to pametno? Bolje da ga nazove, ovako na daljinu je bila mnogo smirenija nego gledajući u njegove oči.

- Dobar dan doktore - reče što je mogla mirnije.

- Dobar dan i tebi Rajna – nije htio da joj persira.

- Vi još radite? Ne bi da Vas gnjavim sad, idite Vi kući, ručajte. Sutra ću ja poslati nekog po to.

- Nije problem, ručao sam, a moram još jedno sat vremena da ostanem u ordinaciji. Do tada sam slobodan.

-Tu ste još sat vremena? - kolebljivo je upitala. Ja sam kod prijateljice, imam još jedno dvadesetak minuta posla...

- Može, kad krenete svratite – uskoči on da se ne bi predomislila.

- Dobro. Hvala Vam. Vidimo se.

Zadovoljno se osmijehne već sav uspuvan od nastojanja da se kontroliše. Dobro je ovo odigrao.

Da je morala odmah doći bilo bi joj neprijatno. Ispalo bi da je "dotrčala". "E, pa Rajna bajna (tako ju je upisao u telefon), da vidimo je li se to meni samo pričinilo..."

Stigla je pred ambulantu i dobila poriv da pobjegne. Nekoliko trenutaka je neodlučna stajala nesvjesna da je on sa prozora Vukičine kancelarije gleda. I da je shvatio njenu dilemu i neodlučnost. Znači, ni ona nije bila mirna. To mu izmami osmjeh na lice.

A ovako s prozora, izgledala je još viša i vitkija nego u ordinaciji. Sad ju je na miru osmotrio cijelu. Danas je bila u uskim pantalonama i uskoj, do struka, majici.

Imala je finu ženstvenu građu, sa lijepim grudima i djevojačkim strukom. Uska majica bila joj je pripijena uz tijelo pa se sve fino ocrtavalo. Prošli put to nije stigao da zapazi.

I došao je do zaključka da je još ljepša nego što je upamtio. Ili da je njemu oslabio vid. Ili da se zatelebao...

Prvi put na njega su najveći utisak ostavile njene plave oči. Pametne, tople i smirujuće. Ona nikad nikog ne bi izdala ni iznevjerila...

Izgleda da su plave oči bile presudne... Na njih je pao odmah kao zrela kruška... Sve ostalo je bilo bonus.

Pokucala je nadajući se da je grlo neće izdati.

Već joj se bilo osušilo i svaki čas je mogla početi kašljati.

- Uđite Rajna!

- Dobar dan – uđe ona oklijevajući.

- Izvoli, izvoli! Sjedni! - ponudi joj stolicu preko puta svog stola.

- Hvala, doktore. Šta ste odlučili za tatine tablete? – trudila se da skрати priču na minimum.

- Konsultovao sam specijalistu, pa mu je preporučio druge. Slične, samo malo kvalitetnije. I sa malo drugačijim načinom djelovanja.

- Dobro, hvala Vam. Probaće da pije pa ćemo vidjeti.

- Ja bi da on dođe na kontrolu češće, ali vidim da šalje sve samo da on ne ide.

- Takvi su Vam seljaci. Imaju posla, nisu naučili da gube vrijeme na zdravlje.

- A kad ih zaboli?

- Da su bili bolesni sazna se kad umru. Kažu da onda nema dileme da su bili bolesni. Tek kad odapneš, znaš da ti je dijagnoza sto posto tačna. Ovako, nikad nisi siguran. Možda si bolestan, možda nisi. I doktori greše...

- Hahaha – nasmijala ga je.

I opustila. I njemu zbog toga pobježe jedan nježni i vatreni pogled od koga ona pocrveni i pogleda u stranu. Jednostavno mu se otelo...

Oboje začutaše nekoliko sekundi. Ona gledajući više u pod nego u njega, a on gledajući u nju i zaboravivši kako je odlučio da bude fin i uzdržan.

- Dobro...treba da krenem da Vas ne zadržavam...

- Ne zadržavaš me. A te tvoje...maline? Radiš to ozbiljno?

- Da, imamo velike površine, a prošle godine smo digli i plastenik i manji staklenik.

- Voliš selo. A grad?

- Pa nemam ništa protiv grada, samo ovdje mogu da imam posao, porodica mi je tu, jako se lijepo živi. Posebno u našem selu gdje je četvrtina ljudi u inostranstvu – osjetila je kao da nešto želi od nje. Nije znala čemu ovolika pitanja.

- Pa onda ćeš mi jednom pokazati te tvoje maline...

- Ja? Bolje da Vas brat ili neko drugi odvede... A možda nađete i neku djevojku koja bi Vam pokazala malinjak – reče brzopleto.

Ujede se nakon toga brzo za jezik i pocrveni. “Rajna, Rajna... drži jezik za zubima” naljuti se na sebe.

Na te njen riječi on ustane od stola i prođe s prednje strane. Stade skoro ispred nje. Smješкао se gledajući je. Onda sjede na kraj svog stola.

- A zašto ti nećeš da mi pokažeš svoj... malinjak? - upita je meko i polutiho. Gledao je netremice. Nije bila u stanju da odvoji pogled od njegovog.

- Ma dobro, pokazaću Vam kad baš hoćete. Može Vam i moj brat pokazati... - otišli su u jako opasne vode.

- Ja bih više volio da mi ti pokažeš.

- Dobro, hoću – nije se više mogla opirati. Ali sad moram da idem...

Ispratio ju je, tajanstveno je gledajući i blago se smješeći.

Oboje su danima vrtili taj susret u glavi.

Kad je nekako dobauljala kući, sva uspuvana i crvena, Rajna shvati da je bila skoro neprikladno obučena. Da se ne bi morala skidati kod Tanje obukla je helanke i usku, pripijenu majicu. Računala je da je niko neće vidjeti u kolima...

A Zoran je zaključio da je spreman za novu ljubav.

Osjetio je da ga one plave pametne oči razumiju, da je kao i on jednostavna, a za svoje godine je bila jako zrela.

Ipak je okolina u kojoj je odrasla imala veliki utjecaj.

Njoj će trebati više vremena da prihvati njega.

Bila je mlađa i neiskusnija, i bili su na njenom teritoriju, pa je morao biti pažljiv i strpljiv zbog sela i njene porodice.

Ali nije uspjela sakriti pred njim da je i on djelovao na nju. To ga je dodatno oraspoložilo. Sviđao se i on ovoj ozbiljnoj plavookoj djevojci, bio je siguran u to. Možda još to nije prihvatila, ali uskoro će morati...

POGLAVLJE 5.

Nakon nekoliko dana vidjeli su se u prolazu.

On je stajao sa nekim ljudima ispred opštine, a ona je sa drugaricom Ružicom bila u obližnjoj radnji.

Tu je radila Ružičina majka Goga, pa bi ih zvala da dođu kad bi dobila novu garderobu. Rajni je bio rođendan sutra. Htjela je da počasti drugarice, da se srede i izađu.

Čim su izašle sa kesama iz radnje spazila ga je. Odmah joj je srce i tijelo reagovalo na njegovu blizinu. Polako Rajna, sram te bilo! Nisi tinejdžerka. Šta si se odmah zalijepila za njega!” Ali srcu je uzalud bilo pričati...

Vidjela je da je i on gledao prema njima.

Nije samo “bacio pogled”, nego je cijelo vrijeme dok nisu odmakle autom gledao u njihovom pravcu. "sladak je" komentarisala je Ružica. "Kažu da je vrlo pristojan. Čak ni Senka sa svojim “čarima” nije uspjela da ga zbari."

A Senka je bila udavača broj jedan. Završavala je farmaciju, bila je jako lijepa, dotjerana po posljednjoj modi.

Roditelji su joj radili u Austriji, a brat i ona studirali. I bila je fina djevojka. Jedino je voljela da na mušku populaciju ostavi utisak. Sviđalo joj se da trče za njom, iako još nikoga nije izabrala.

A doktor je izgleda, bio fin, ali nije bio toliko očaran da bi “trčao” oko nje. To ga je eliminisalo kao kandidata.

Sve što je čula, nekako je odgovaralo onome što je i sama Rajna zaključila o njemu. Nije ga zanimao glamur, bio je jednostavan i pošten.

Saznala je da stanuje u nekoj kući tridesetak kilometara od sela. I da mu je Simo iz poljoprivredne apoteke prvi “drug” u selu. Svi su se smijali tome.

Simu su zvali Simo Stipsa, jer je bio škrt. Plus je bio mamina maza. Od oca mu je ostala poljoprivredna apoteka koju je on proširio i jako dobro vodio. Bio je doktorov vršnjak. I apoteka mu je bila blizu ambulante.

Duvajući u svjećice na torti imala je samo jednu ideju u glavi, ustvari jednu osobu... Uzdahnula je pitajući se je li u redu da poželi njega za rođendan...

Ipak se predomisli i poželi da njena porodica bude zdrava i da rode maline. Možda joj je doktor zanimljiv trenutno, u nedostatku bolje prilike.

Slijedeći susret se desio kad je išla po Tanju na posao. Drugarica joj je radila kao upravni referent. Bila je pravница, kopirka, kafe kuvarica i sekretarica.

Idući hodnikom do Tanjinoj kancelariji čula je predsjednika opštine, Sretena, da priča s nekim. Vrata su bila širom otvorena. Prolazeći pored, razmišljala je da li da mu se javlja...

- Rajna! - opazio je i on nju, pa se prvi oglasio.

- Dobar dan predsjedniče... - zastade Rajna nesigurno pred njegovim vratima. I Vama doktore – doda tiše shvativši ko je gost.

- Zdravo Rajna - odgovore obojica gledajući je.

Kad su im se oči srele, vidjela je da je intenzivno gleda, kao da se raduje što je vidi, kao da mu je nedostajala.

- Kako su tvoji? - upita je Sreten.

- Dobro, hvala. Tata je otišao nešto majstoru.

- A kud si se ti uputila? - u selu su svi stariji mislili da imaju pravo pitati mlade sve što ih zanima...

- Ja... do Tanje. Vozim je kući...

- Mogli bi vi mlađi kad izlazite da povedete i doktora malo u provod! Da mu malo pokažete da ni mi nismo baš takva selendra! Nije valjda spao samo na Simu! Da vidi doktor da i kod nas ima jako lijepih djevojaka!

- Djevojaka? Pa... ako želi – nesigurno reče ona. Brat... brat ima fino društvo, nisu svi oženjeni, sigurno bi ga rado primili – bila je ljubazna.

- Eto! Sve smo se dogovorili. I Rajna... ti se ono razumiješ u ovu spravu... Već si je popravljala...

- Spravu?

- Ma da, ovo što štampa. Ja bi ga posudio doktoru, samo ne znam zašto sad neće da radi. Ti si mi jednom to pokazala. Tanja nije mogla da nađe šta mu je.

Jao... Rajna samo što nije pukla od smijeha. Prošli put kad je “intervenisala” na opštinskom štampaču shvatila je da je sve krivo spojeno. Pošto je bila gomila kablova iza ormarića vjerovatno su se otkačili pa ih je neko poubadao bez veze.

Ona je taj put došla s ocem u opštinu, i našla Tanju kako se “muči” pokušavajući da pomogne predsjedniku. Poslije su se obje valjale od smijeha kad joj je rekla u čemu je problem.

Njih dvoje se opet pogledaju. I njemu je ovo bilo komično.

- Pa da vidimo hoće li VKV majstor uspjeti kad nije KV uspio – doda šaljivo misleći na Tanju.

Javljao je problem s bojom. Nakon što je ištampala test stranicu shvati da mu je zaliha pri kraju. Sumnjala je u to, jer predsjednik nije na njega ništa štampao. Držao ga je kao ukras. Vjerovatno se već osušila boja.

Izvadila je kertridž i sve ponovo restartovala. Uspjelo je. Pokazivao je da ima jednu crticu boje od tri.

- Evo, mogao bi sad da radi predsjedniče. Ali neće dugo, vjerovatno nema puno boje.

- Nema? Pa ja je nisam trošio!

- Ima rok trajanja, pa ako se ne koristi propadne...

- A, tako... - uklaviri predsjednik.

Cijelo vrijeme on nije skidao pogled s nje. Oči bi im se srele kad bi ona petljajući po štampaču iza predsjednikovih leđa podigla pogled.

- Ajde sad, kad si već sve obavila onda mu to tamo u ordinaciji prikači.

- Ma nije to teško... zna on to i sam sigurno – htjela je da izbjegne to.

- Pa bolje da ti to uradiš. Izgleda da si osim malina vješta i za tehniku... - javi se Zoran.

Nije imala kud. Reče im da ide oprati ruke i javiti se Tanji. Odmah je tražila od nje da ide s njom.

Tanja shvati da ona nešto cvika od doktora, pa se počne slatko smijati.

- Pa šta je, da ti se nije svidio doktor? Šta si se prepala? Možda će se ponuditi da te za protivuslugu pregleda... - zadirivala je.

- Ma nisam se prepala. Otkud ti to...

Nakon uspješno izvedene "operacije" priključivanja štampača, Tanja ju je u kolima pogledavala očito joj nešto želeći reći.

- Meni se čini da on nešto gleda u tebe. Bio je fin, ali sam ga ipak dva puta uhvatila da te dobro zagleda. Iako se izgleda zbog mene trudio biti miran. Sviđa li se on tebi?

- Malčice... - nesigurno reče Rajna.

- Pa koliko vidim, imaš sreću. Pravi je momak. Po selu pričaju da nema djevojku. I nije neka bitanga. Vrijeme je da se zaljubiš ozbiljno, a on je odličan izbor.

Rajna nije ništa rekla na to. I htjela je da se zaljubi i nije. Doktor je bio iz grada. Vjerovatno će se brzo vratiti, dosadiće mu selo.

Ona se nadala da će pronaći momka u okolini, blizu svojih. Koji se možda isto razumije u selo i poljoprivredu.

Plan je jedno, a život drugo. Nije mogla birati da sve bude po njenom. Najvažnije je da se sa onim koga izabere dobro slaže i da se razumiju.

Glava je godinama oklijevala u izboru momka, zato je izgleda srce ovaj put odlučilo samo ko mu se dopada...

POGLAVLJE 6.

Nekoliko dana se nisu vidjeli. Ali su mislili jedno o drugom. Ona je pažljivo slušala sve informacije o njemu koje su dolazile obavještajnim kanalima. Naredni susret je bio isto neplaniran...

Zoran je ispred zadružnog doma čekao da dođe Simo, kad se iza ćoška pojavi ona sa nekim ljudima.

Vodila je dječaka od tri, četiri godine za ruku. Visoki čovjek, prosijed, ali još uvijek zgodan, imao je njene crte lica. Izgleda da joj je to bio otac. Uz oca je išao mlađi muškarac, oko tridesetak godina, noseći u naručju malu curicu.

Zoran zaključi da je to dio njene porodice na okupu. Izgledali su baš kao prava složna i srećna porodica i pravi domaćini.

Sad je znao od kud joj takva energija. Mnogo više je ličila na oca nego brat.

Imala je njegovu snagu, energiju, na oboma kao da je vidio natpis domaćini. Ljudi koji brinu o porodici, o nasljeđu, o precima, svom selu... Na koje si se mogao osloniti.

I ona spazi njega. Vidio je da se malo iznenadila. Pitao se šta će uraditi. Nešto reče ocu. Pođoše u njegovom pravcu. Osmjehnula mu se mirno već na nekoliko metara.

- Dobra dan! - pozdravi on ljubazno.

- Zdravo! - reče ona, a njih dvojica mu otpozdraviše sa dobar dan. Gledali su ga radoznalo.

- Tata, brate ovo je naš novi ljekar Zoran Dživić.

Njen otac Veljko mu pruži ruku, pa se pozdravi s njim a onda i sa bratom joj Željkom.

- Dživić? Jesu li vam ovi tridesetak kilometara odavde neki rod?

- U pravu ste, djed mi je tamo rođen. Kao mali je otišao u grad. Imamo tu neku daljnju rodbinu.

Rajna ga pogleda iznenađeno. Nije samo tako došao u selo. Nešto ga je vuklo. Izgleda da to nikome nije rekao.

- Nemate ovdje baš društva? Kad imate vremena dođite kod nas. I da vas nahranimo. Sumnjam da kuvate. Željko će Vas upoznati sa mlađima u selu.

On se ljubazno zahvali ozbiljnom čovjeku. Obradovao se što će imati priliku da joj priđe bliže.

- Hvala vam za lijek. Odlično mi odgovara. Stvarno ste majstor svog zanata!

Da je samo znao kako je Zoran gnjavio oca. Inače, vrlo zauzeti stariji Dživić ne bi se čuo sa sinom po deset, petnaest dana, osim porukom.

Silno se iznenadio sinovoj upornosti i nestrpljivosti. Pitao je ko mu je pacijent, možda neki prijatelj kad se toliko angažovao oko njega.

A Zoranu plavooka i crnokosa Veljkova kćer nije dala mira ni u snovima ni na javi. Da bi je vidio trebao mu je razlog. A razlog su bile Veljkove tablete...

Pitao je sam sebe, prosto ne vjerujući, je li moguće da se zatreskao u djevojku sa sela. Koliko je svijeta prošao...a na kraju je našao na svojoj djedovini.

POGLAVLJE 7.

Rajna je bila u malinjaku. Čula je da dolazi traktor. Otac joj je došao u pomoć. I poveo majku. Svi u kući su radili ko jedno. Došla bi i snaja ali je jutros morala da vodi sina na upis. Na jesen je trebao da krene u “malu školicu”. Imali su četveročasovni vrtić za djecu od četiri godine do predškolskog.

- Kako ide domaćine? - zafrkavao ju je otac.

- Trenutno najviše rezultata mogu dati molitve, moj stari! Ako ostane ovako vrijeme... što smo mogli uradili smo. Ostalo mi je još nekoliko redova pa da to obavimo danas - predloži im.

Umorni su krenuli kući, bojeći se da će svaki čas pljusnuti iz oblaka. Ona i majka sjele su u traktorsku prikolicu, da ne smetaju ocu dok vozi. Rajna skoro zaspa od truckanja i umora. Dio puta se se vozili kroz centar naselja.

Kad su bili nadomak “centra” gdje je bila opština, pošta, radnje, jedna stambena zgrada, ambulanta i ostali “sadržaji” naprednijeg sela, kiša se u krupnim kapima neumoljivo stušiti na njih.

Otac stade na natkrivenom busnom stajalištu da one izađu. Rajna skoči s traktora i pomogla majci da siđe.

Iza njih dođe tamno plavi BMW beogradskih registracija.
- Prođite, prođite! - pokazala mu Rajna rukom ne gledajući u šoferu.

Tamni auto je i dalje stajao iza njih.

- Rajna! - pozvala je otac. Stanite tu pod nastrešnicu. Doći ću autom po vas.

- Dobro tata.

Otac dade žmigavac i vidjevši da ga auta iza njega ne namjerava preteći uključila se u promet.

Rajna je skupljala kosu i brisala kapi kiše koje su je oprale. Radila je cijeli dan, vruća, umorna... Da se samo ne prehladi.

Ona i majka krenuše dublje pod nastrešnicu busnog stajališta kad se oglasi automobilska sirena.

- Ko je ovo Rajna? - ni njena majka nije prepoznala kola.

Inače su kroz selo često defilovali skupi auti, kakve ni Beograđani nisu vidjeli.

I otac koji je krenuo, čuo je sirenu i okrenuo se u traktoru da vidi šta se dešava. Auto stade tik uz podignuti trotoar i nastrešnicu. Prozor se otvori a njih dvije se pogledaju.

- Rajna! - pozva je neko. Kad se nagnuo na suvazačko sjedište ona shvati ko je. Doktor! Kako nije shvatila odmah! Čula je da ima BMW. Srce joj se uzlupa i sva kao krivac pocrveni pred začuđenom majkom.

- A to ste vi doktore! Vidim da je neki neupućeni Beograđanin... - našali se kad se malo oporavila.

Bilo joj je neugodno pred majkom koja je bila isto "agent" MSŽOS-a (Mreža seoske ženske obavještajne službe). Ništa im u selu nije moglo promaći.

Pljusak se već bio toliko spustio da se sve zacrnilo.

- Rajna, uđite u kola, odvešću Vas.

- Ne treba. Ne treba stvarno. Sad smo iz polja, otac će doći kolima po nas.

- Nemoj molim te da raspravljamo – opomenu je mirno.

Majka je to sa četiri upaljena radara napeto slušala.

Krenuo je da izađe iz kola.

- Ne! Ne izlazi! I ti ćeš pokisnuti! Ući ćemo same! - zaboravi mu persirati.

To ga umiri pa odustade od te ideje.

Rajna ponudi majci da sjedne naprijed na što je ova pogleda visoko podignutih obrva. Opet joj postade neugodno. Otvori njoj zadnja vrata pa sama sjede pored njega.

Pogledi im se sretnu. Osmjehivao se.

- Doktore, ovo je moja majka Biljana. Mama ovo je novi ljekar Zoran Dživić.

On se nakrene i pruži ruku njenoj ljubopitljivoj majci.

- Drago mi je gospođo. Jeste li se umorili?

Bilja odgovori sve ga ispitivački mjereći. Krenuli su, ali se jedva išta vidjelo od pljuska. Otac je već dobro odmakao.

- Da vozim iza njega? - predloži. Ništa se ne vidi, upaliću sva četiri žmigavca.

- Ne bi bilo loše – javi se Bilja. Pljusak je, malo ko ima na cesti. Ali sigurniji je ako idemo iza njega. Rajna nazovi tatu na telefon i reci da smo iza njega. Blizu je, bolje da ga dopratimo.

- Imamo još manje od kilometra do kuće – reče mu Rajna pogledavši ga. Bio je koncentrisan na vožnju dok je ona telefonirala.

Skrenuli su na put prema kući. Otac traktorom produži u dvorište do hangara za mašine. Zoran uđe i stade ispod natkrivenog ulaza u kuću.

- Evo, moje dame, nadam se da niste puno pokisle.

- Ma šta bi nama malo kiše, doktore! - smijala se Bilja. Jedino Rajna ne voli da se smoči.

- Smeta ti kad pokisneš?

- Smeta mi kad me umornu i zagrijanu opere kiša. Kosu sušim satima.

- Nešto ste kasno krenuli s posla? - zabrinuto ga upita Rajna kad je majka ušla u kuću. On je izašao da im pomogne i sad su stajali ispred ulaza.

- Zadržao me predsjednik opštine. Počeo je svaki dan da mi dovodi neke svoje kandidate kao da sam "djevojka za udaju"!

- Ovo će potrajati još jedno pola sata. Ja bi da ostanete s nama...

Uto dođe otac i Rajna stade u pola riječi. Gledao je nasmijan u Zorana.

- Dobar dan doktore! A ja se pitam ko je povezao moju ženskadiju... Vidim nepoznata kola... E pa doktore, hvala na pomoći. A što stojite na kiši? Rajna!

- Taman sam mu htjela reći tata, kad si ti naišao... Da ostanete dok pljusak ne prođe.

- Ne treba hvala, umorni ste, nije vam sad do gostiju. A nije prvi put da vozim po pljusku.

- Tata...

- To znači doktore da nema rasprave! Ako se vrijeme ne popravi, imamo soba možete spavati kod nas. Ne smetate nam, snaja je bila kući, ručak nas čeka spreman. Samo da se operemo i sjedamo za stol. Ajte, nemojmo se raspravljati.

Ušli su u kuću, ona ga upozna sa snajom.

Utom dotrče dječak i djevojčica radoznalo ga gledajući.

Rekla mu je da se ide istuširati i da će doći za pet minuta.

On je ostao u razgovoru sa bratom i snajom.

Rajna je već na putu do sobe pola odjeće skinula sa sebe.

Nije mislila sad prati kosu, ali...

Jedva je potrošila deset minuta na sve, radeći tri stvari odjednom. Kad je došla u trpezariju već je ponovo bila napola mokra od silne žurbe.

On podignu pogled i zastade u pola priče vidjevši je.

Nakon toga se malo sabra, osmjehne joj se i nastavi priču sa Irinom, Rajninom snajom koja je postavljala sto i nije uhvatila njihovu razmjenu pogleda.

Čim je prišla, ustao je, više da joj omiriše mokru crnu kosu i da bude blizu nje, nego zbog manira. Obrazi su joj se, što od sunca, što od žurbe, dobro zacrvenili.

- Mene su smjestili u vrh stola... Ne znam gdje ti sjediš...

- Samo tata ima svoje mjesto u vrh stola, nasuprot tebi.

Mama obično sjedi blizu njega, a mi ostali kako stignemo. Nismo formalisti. Nekad su djeca s nama pa se rasporedimo. Vidiš da nam je stol veliki. Često imamo goste ili rodbinu pa ga još razvučemo.

Ništa joj ne govoreći, samo gledajući u nju, on izvuče stolicu sa svoje lijeve strane. Jasno joj je bilo šta je htio. Da sjedne do njega. Ona pognu pogled i sjede. Onda se sjeti da mu ponudi domaću rakiju. Imali su rakiju vrhunskog kvaliteta.

- Ne bi smio piti, vozim. Već me je tvoj brat nudio.

- Znam, neću Vam puno dati. Samo naprstak – trudila se da je snaja ne čuje. Teško da ste ovako nešto dobro probali.

On se na to veselo osmjehnu i složi se da proba.

Usula mu je pola čašice i stavila ispred njega.

- A ti?

- Ne pijem alkohol... Ipak, vidjevši mu pogled, uze drugu čašicu i uspe i sebi malo.

- Divno miriše, da sačekamo ostale, ako žele i oni – bio je ljubazan i fin.

Rajna se nađe u nebranom grožđu. Sad će je, kad on ode, svi zafrkavati da ni sa kim ne pije a sa doktorom hoće. Izgleda da je i on to shvatio. Uzme svoju čašu, prinese njenoj da i ona uzme svoju, kucnu se i pogledaju...

- Živjeli! - ogласi se njen otac sa vrata trpezarije, prepadne Rajnu koja se zagrcne i počne kašljati...

- Tata! - protestvovala je između dva napada kašlja.

On i Zoran se nasmijaše. Zoran je nježno nekoliko puta udari po leđima.

- Samo što je došao kod nas zadao si mu posla! - ljutila se Rajna dok su se oni smijali.

Za stolom je bila divna i opuštена atmosfera.

Nisu ga ispitivali, niti pričali o boleštinama. Njen otac nije volio tu temu. Govorio je, “nije dovoljno što me boli, nego još moram i o tome pričati”... Rajna nije puno govorila, prepuštala je to starijima. Pomogla je Irini kad su došli na red kafa i kolači.

Sat vremena nakon što su stigli, kiša je skoro prestala. Bilo je skoro šest popodne. Zoran pristojno reče da je vrijeme da krene, a vidjevši majku kako pakuje hranu znala je da će dobiti paket za večeru i doručak.

- Javite se kad stignete kući - napomenu mu Veljko ozbiljno.

- Ne brinite, nije to daleko. Imam Rajnin broj pa ću joj pustiti poruku - reče on ne razmislivši.

To je sve opet navelo da je pogledaju znatiželjno. I on malo podignu obrve jer mu je postalo jasno da će je zbog ovog što su čuli vjerovatno zadirkivati.

Ispratili su ga ona, majka i otac. Nije vrijedilo da se buni što se tiče paketa sa hranom.

Javio joj se nakon četrdeset i pet minuta da je stigao.

Rajnu se pitala zašto stanuje u toj kući... Niko u selu nije znao razlog.

Naravno, kad je otišao, počelo je ispitivanje udruženim snagama.

U njemu samo nije učestvovao Rajnin otac.

Objašnjavala je, skoro se branila, da mu je dala broj jer treba da joj javi šta će biti s očevim tabletama. Ali svi su bili vrlo sumnjičavi.

POGLAVLJE 8.

Nakon dva dana nazvao ju je ujutro ponovo...

- Rajna, izgleda da je onaj štampač crkao. Kad ćeš doći?
- Pa šta ja mogu da uradim ako je gotov?
- Dođi ti, da pa vidimo. Možda ga opet možeš spasiti.
- Dobro. Ako može kasnije kad krenem kući. Oko jedan, dva.

Rajna je bila u malinjaku kad je opet nazvao oko jedan.

- Dolaziš?
- Gotov si? - nije bila svjesna trenutka kad je prestala da mu persira.
- Trenutno nema više nikoga.
- Dobro doći ću direktno iz malinjaka. Treba mi petnaest minuta.

Sjela je u svoj osamnaest godina star Citroen Sakso i tako "nedotjerana" došla pred ambulantu.

Bilo je nekoliko ljudi ispred Simine apoteke. Vjerovatno su čekali da im stigne narudžba. Imala je osjećaj da svi pažljivo posmatraju kud je krenula.

Za nekoliko minuta agenti ženske obavještajne službe će "brzoglasom" proširiti vijest da je Rajna sama u ambulanti kod mladog doktora.

Zoran ju je ugledao kroz prozor kako žuri preko dvorišta. Kosa joj je bila vezana u rep ali je nekoliko pramenova nestašno vijorilo dok je žurila. Bila je u kariranoj košulji podvrnutih rukava.

Srce mu se uzlupa i temperatura skoči čim je spazi.

Uživao je tih desetak sekundi dok nije znala da je gleda, onda se brže bolje vrati u ordinaciju da ona ne vidi čime se bavi. Kad je pokucala on se pravio da nešto piše.

- Evo me. Nisam stigla da se presvučem - reče snebivajući se.

- Oprosti što sam te prekinuo.

- Ništa strašno, ostali su mi sitni poslići pa kad već imam vremena onda i to radim. Da sam u gužvi to bi preskočila.

- E, da moram nekako da rješim pitanje štampača. Vukica mi kaže da je stari doktor štampao u poljoprivrednoj apoteci što mu je trebalo. Predsjednik opštine mi je rekao da napišem zahtjev za novi. Kad odem u grad kupiću i donijeću sam, nije problem. Ali da u sred nedjelje ne idem zbog toga.

- Ma nije bilo pitanje štampača nego je doktor kao i Vukica bio posvađan s tehnikom. A vidio si da je i predsjednik pobornik olovke i papira. Mislim da mu sin odštampa ako mu nešto treba. Sve stara škola. Treba li ti u boji ili crno bijeli?

- Ma nek bude bar crno bijeli.

- Dobro daću ti moj stari, laserski. Uzela sam ga od prijatelja koji su ga htjeli baciti. Star jeste ali jeftino štampa.

Oboje su razmišljali kuda vodi ovo rješavanje "pitanja od životnog značaja" kao što je ovo oko najobičnijeg štampača.

- Kad budeš slobodan, ili dođi ili ću ga donijeti.

- Možemo li odmah?

Ona iznenađeno podignu obrve. Nastojala je da zbroji moguću štetu. Raspričali su se a oni agenti napolju su im štopali vrijeme.

- Dobro... - reče oklijevajući.

- Svратиću usput do tebe, samo na pet minuta, da ga uzmem.

"Jao, kad ga moji vide..." pomisli ona.

- Samo...

- Šta samo?

- Kreni pet minuta iza mene... već su me snimili i sad nam štopaju vrijeme - reče ona tiho crveneći od neprijatnosti.

- Štopaju nam? - Zoran više nije mogao da se uzdrži od smijeha. Dok je išla niz stepenice čula je kako se smije.

Dovezla se kući pokušavajući da smisli šta reći i uraditi.

Kuća je bila prazna. Ona odahnu. Kao da je neko uslišio njene molitve. Nazvala je oca dok je otključavala da provjeri gdje su. On i majka su bili kod nekog majstora i njegove žene, a brat i snaja sa djecom kod njenih roditelja.

Je li bolje što su sami ili nije?

Čula je njegova kola pa izađe na balkon i reče da zatvori kapiju. Vidjela je da se čudi i smješka na njen zahtjev.

- Da ti ne vide kola s ulice - objasni kad je ušao. Odmah bi provjeravali kod agentice Bilje šta se dešava.

- Agentice? - zapanji se on.

- Da, moja je majka je članice seoske obavještajne ženske mreže. A Mara, što voli štupati, im je nekrunisana kraljica. Zovu je po selu Mara Hari!

- Mara Hari...ahahaha... Nisam znao da je moja Mara u stvari Mata Hari!

Uvela ga je u trpezariju.

- Bar smo izbjegli ispitivanje. Niko od mojih nije kući pa se možemo opustiti.

Nije samo njoj odgovaralo što su sami...

- Sigurno nisi jeo – osmjehnula mu se nisigurno. Ako imaš vremena... možemo zajedno jesti. Sad ću završiti sos od pečuraka.

Gledao ju je tako uspaničenu, u žurbi, ozbiljnu i stiskao vilice koliko je bila lijepa. Svako malo protresao bi ga drhtaj. Trudio se koliko je mogao da se smiri. Morao joj je dati još vremena. Mada... najradije bi je zagrlio i ljubio, bez prestanka, danima...

- Evo, biće gotovo za pet minuta samo da meso malo odstoji u sosu. Idem da se presvučem. Ti uzmi šta želiš, i malo pripazi na ručak. Za tri minuta ugasi ringlu.

- Dobro, samo polako. Nisam gladan.

- A kad si ti gladan... - reče idući uz stepenice.

Opet je žurila radeći pet stvari odjednom. Nije imala živaca da opere kosu. Samo ju je smotala i skupila velikom šnalom.

On je bio kod šporeta kad je došla. Sipao je opet sebi rakiju.

- Meni ovo izgleda u redu – reče neodlučno.
- Dobro je, daj samo da ja to završim. Vidi ima li kolača u tom manjem frižideru.
- Ima skoro cijela tepsija – obraduje se oduševljeno.
- Voliš kolače?
- Volim domaće. Bilo šta, samo da je domaće. Majka mi je slaba kuvarica, bivša djevojka isto. Tako da se jadan nisam baš nešto najeo domaćih jela u životu. Većinom kod drugova ili u restoranima.

Prvi put on spomenu djevojku. Znači, istina je što se priča, sad nije u vezi. Rajni srce poče da pjeva najljepše arije. Slobodan je.

Postavila je stol, pa su sjeli da na miru ručaju. Nisu puno pričali, uživali su kao stari bračni par u tišini. On je nudio da joj pomogne a ona se samo osmjehnula i rekla da ne dolazi u obzir.

- Jako si dobra domaćica.
- Jesam, ali uzmi u obzir da sam odrasla u takvoj sredini. Morala sam pomagati majci pa sam pomalo naučila.

To je došlo samo po sebi. I snaja nam je dobra domaćica. Tako da mi uz njih dvije nije teško da i ja nešto naučim. A i volim kuhinju. Kad tata i brat gledaju fudbal jedna od nas tri uvijek nešto spremi.

- Da, na prvi pogled je vidio koliko se vole i koliko su složni.

- A momak? - upita uživajući u kafi i kolačima.

- Šta momak? - upita da dobije na vremenu. Znala je šta je pita.

- Pa imaš li momka? Imaš li stalnog momka?

- Stalnog? Nemam ni stalnog ni nestalnog...

- Naša Mara me je obavijestila da imaš nekoliko momaka na stend baju. Neki što mu je otac u Njemačkoj je izgleda najozbiljniji kandidat - gledao ju je ispod oka.

- Šta? Svašta! Od njih ne možeš da "promoliš glavu" a kamoli da imaš momka za kojeg one ne znaju. Imam drugaricu, onu iz opštine, Tanju. Da samo znaš koje smo bravure izvodile. Sve da bi se ona jadna bez znanja cijelog sela mogla sastajati sa sadašnjim mužem.

- Znači, nije u igri? - oči su mu sijale.

- Znaš li kad sam vidjela tog momka što mu je stari u Švabiji? Dok sam utovarala đubrivo u traktor. Ja ubacujem, on stoji mrtav ladan pored mene i priča mi priče. Ni da se naruga da bi mi pomogao. Kad sam utovarila, sjednem u traktor a on u svoja bijesna kola i svak' na svoju stranu.

- A izlasci?

- Pa izlazi se, odemo do hotela na zabavu, pa često su svadbe rodbine i prijatelja, ako ima neki koncert odemo...Izađemo i u Beogradu kad sam gore.

- Izlaziš u Beogradu? - začudi se.

- Da, tetka nam tamo živi, ima ćerku i sina malo starije od mene, isto neudati i neoženjeni, pa nas oni izvedu. Vidjećeš ih kad bude branje malina od sredine juna do kraja jula. Biće kod nas. Pomažu nam, sebi zarade za džeparac a tetka napravi zimnicu. Stanuju u stanu, tetki je muž umro, mala penzija, tek su sad dobili neke bolje poslove.

Nije sad htio da je ispituje gdje izlaze, drugi put će to.

- Znači nemaš momka? Znaš... meni je Mara rekla da će navijati za mene.

- Navijati?

- Pa da te ja dobijem... - reče nježno joj se osmjehnuvši kad je vidio kako je razgoračila oči.

- Ti i Mara ste već dotle stigli?! Šta li ti je napričala da mi je znati!

- Svo petoro što su onaj dan ušli iza tebe me je podržalo i pružilo mi informacije o tebi i tvojoj porodici.

- Nisi valjda to ozbiljno shvatio!

- Šta, ne sviđam ti se?

- Nisam to rekla. Samo je rano da bi to znali.

- Sad malo vrdaš. Znala si to čim si me ugledala.

Rekao joj je u lice da laže pa se sva zacrveni od toga.

- Ali se slažem da ti treba vremena. I da treba da pazim kako se ponašam da te ne dovedem u nepriliku. Zato ću biti oprezan i pažljiv, ne brini.

Pogledala ga je svojim ozbiljnim i pametnim očima. Znao je da su se razumjeli. Bila je malo zbunjena ali mirna. Prihvatila je ono što joj je rekao.

Zatraži još kolača i nimalo se ne pobuni kad je rekla da će mu spakovati za ponijeti.

- A... ta djevojka... tvoja bivša – upita ne uspjevši se suzdržati.

- Ima godinu ipo da smo definitivno raskinuli. Došli smo u prijateljsku fazu. Više smo bili drugovi nego par.

Izlasci, druženja ali nikakav pomak prema dalje. Bili smo zajedno skoro devet godina. Studirali smo zajedno, ona je godinu mlađa od mene. Otišla je prije dvije godine na specijalizaciju u inostranstvo.

Poslije su otišli u njenu radnu sobu po štampač. Objasnila mu je šta treba i kako instalirati.

Odnio je štampač u kola i vratio se da se pozdrave.

- Još smo nešto smetnuli s uma.

- Hmm... šta? Nije mogla da se sjeti šta su zaboravili.

- Tablete za tvog oca. Zaboravio sam ti reći da sam mu nabavio novu dozu.

On joj pruži papire i kesicu sa lijekom.

- Već si ga podigao u apoteci? - začudi se.

- Nisam, nema u apoteci, mora se naručivati jer se doplaćuje. Ovo sam nabavio preko drugara, ima za dva mjeseca. Znam da je malo skuplji ali je jako kvalitetan. Neka on dođe na kontrolu. Bar da izvadi krv.

Dok je pričao Rajna ga je gledala. I on nju. Jedno su pričali očima, drugo riječima... Grlo joj se stegle od nekih čudnih emocija...

- Idem sad da nas tvoji ne zateknu. Vidim da radoznali pa te zadirkuju. Kad ćeš ti svratiti do mene?

- Pa bila sam danas. Šta ću ti?

- Ne u ordinaciju. U kuću.

- Koju kuću? - upita začuđeno.

- Stanujem u porodičnoj vikendici. Tridesetak kilometara odavde.

- To je tvoja kuća?

Sad joj je bilo jasno koji ga je vjetar donio u ove krajeve. Počelo je sve imati smisla. Nešto ga je vuklo korjenima.

Ispratila ga je dok joj je radost ispunjavala dušu. Divno su proveli vrijeme zajedno, zaključivši vraćajući film unazad.

Rajni je bilo jasno da mu se sviđa. Nije smjela da ga prerano ohrabruje.

Možda je samo šok od dolaska na selo. Trebalo mu je vremena da razmisli. Da i on ne pogreši, pa se pokaje.

A ona je imala obavezu prema svojoj porodici. Nije htjela da ih dovede u nepriliku.

POGLAVLJE 9.

Sutra je nazvala Lanu pitajući da ambulanti posudi skener koji njoj ionako ničemu nije služio. Lani je muž bio u Austriji, donosio je najmoderniju tehniku sinu, ali ovaj nije znao da uključi pola toga. Samo je igrao igrice i gledao kroz durbin.

Nekoliko puta je išla kod njih da im uradi nešto kad je trebalo skenirati i poslati mužu.

Onda je nazvala Tanju, da vidi može li mu išta pomoći oko administracije, bio je slab na tom polju.

Kad joj je Lana donijela skener Tanja se uputila u ambulantu. Zafrkavala je Rajnu na telefon zbog "brige" oko doktora.

- Vukice, gdje je doktor?

-Tu sam, tu sam, izvolite! - začula je njegov ljubazni glas.

- Dobar dan doktore! Nosim Vam jedan poklon!

- O? Poklon? - iznenadi se on vidjevši da nosi neku oveću kutiju.

- Jeste, dobili ste skener na posudbu.

- Skener? - začudi se on. Ja sam mislio da su slanina i šunka - reče smijući se. Poslao predsjednik opštine?

- Hahaha, poslala... je neka druga – reče mu šaljivo, zafrkavajući ga.

On iznenađeno podignu obrve.

- Jedna naša drugarica ima skener koji ne koriste, pa poslala...

- O? Smatra da nam treba skener? Pa...hvala – reče on pomalo zbunjeno.

Tanja priđe stolu gdje je stajao štampač, pa izvadi skener iz kutije.

- Ne smatra Lana doktore da Vam treba skener. Smatra... jedna druga – reče nestašno mrdajući obrvama.

- Rajna? - reče tiho i nježno.

- Bingo! Pa moj doktore, vlada velika gužva oko Vas!
Postali ste dasa broj jedan u selu!

- Jao Tanja! - smijao se on shvativši da ga dobro dribla. I da je izgleda shvatila šta se zbiva između njega i Rajne.

- Mnogo Vam hvala na pomoći i brizi. Zahvalite i donatorici. Mislio sam da kupim sam, nije to sad skupo.

- Imam još jedan zadatak. Da Vam ponudim svoju pomoć oko administracije. Vukica će mi pomoći da vidim šta Vam treba. Malo ćemo proučiti i Zakon da znamo na šta imamo pravo u ovoj selendri.

- Kako da Vam zahvalim?

- Pa... Rajna mi je vjenčana kuma... Samo da znate...

- Aaa... mogli bi se i oroditi – shvatio je.

Nisu se čuli dva dana, od onda kad je bio kod nje. I on je shvatao da moraju polako. Čim je Tanja otišla, poslao joj je poruku. Odmah je odgovorila, pa shvati da je blizu telefona i pozove je.

- Je li te Tanja zafrkavala?

- Malo, rekla mi je da si joj vjenčana kuma... Izgleda da je povezala da bi se mogli oroditi.

- Znači, dobro te zezala. Jesi li zadovoljan skenerom?

- Naravno. Sad mi je lakše poslati kolegama rezultate pacijenata da mi ih analiziraju. Do sad sam slikao telefonom pa slao.

- Je li ti rekla da će ti pomoći oko administracije?

- Jeste, sve kako si je podučila – smijao se. Rajna... hvala ti. Nisam mogao ni slutiti da će mi dolazak ovamo donijeti toliko lijepih stvari... A svi su govorili da sam poludio, kud sam krenuo. Srce me je odvelo na pravo mjesto.

- Imaš divno srce... - nježno mu prošaputa, ne mogavši se suzdržati.

- Rajna... prošaputao je čežnjivo...

Dva dana nakon toga bila je u samoposluzi kad spazi njega na vratima.

On je vidio njen Citroen parkiran ispred radnje. Naglo zakoči i skrene prema radnji. Znao je da je negdje blizu.

Svaki dan ga je sve više obuzimala želja da je češće vidi. Ovi povremeni susreti su mu bili nedovoljni. Sa vrata je vidio da ga je primjetila. Stajala je uz red polica najbližih lijevom zidu. On se uputi direktno k njoj.

Rajna je vidjela kako Milica, mlađi agent čuvene obavještajne mreže, preko jedne police, sa svojih 160 cm nastoji da "naraste" na 180 cm da bi mogla da ih snima.

- Zdravo – reče joj tiho i nježno gledajući je toplo.

- Zdravo i tebi – odvrati mu tiho i vedro smiješeći se očima. Pazi, prodavačica nas snima. I ona je agent MSŽOS-a.

- Ha... dobro, dobro - odgovori on tiho lijepo se zabavljajući. Bili su ko dva zavjerenika.

Ipak, kad je ona krenula da uzme nešto s police on nježno poklopi njenu ruku svojom. Zastala je na trenutak ne gledajući u njega. Nije izvukla ruku. Čekala je da je povuče. On joj se nježno osmjehnu praveći se da zainteresovano gleda neki proizvod.

- Danas idem... Ovaj vikend sam u Beogradu. Treba mi neka oprema i lične stvari. A ne ide mi se... Kad se vratim... Mogu li svratiti kod tebe? Naći ću neki izgovor.

Ona samo klimnu glavom. Počelo je i nju da zabavlja ovo skrivanje. Onda produži prema kasi samo ga nježno pogledavši i ništa mu više ne govoreći..

“Ljepoto moja...” pomisli sav izbezumljen.

Kad je došao kući shvati da je kupio kesu šlaga... Mogao je i gore izabrati. A mlada agentica je samo čekala da nešto uradi da bi imala sočnu vijest za svoju “obavještajnu službu”.

POGLAVLJE 10.

Ko je sad ovaj? Loptica je krupnim očima gledala nepoznatog gosta. Dok se on okretao oko sebe stojeći joj na putu ona odluči da pokuša da mu prođe kroz noge.

Zoran je taman krenuo hodnikom prema trpezariji kad mu iznenada neka krznena lopta jurnu između nogu. On instinktivo podignu nogu, izgubi ravnotežu, udari u ogradu stepeništa i uz prasak tresne na pod.

- Šta se desilo?

Čuo je nju kako trči odozgo. Preplašeno je sjurila niz stepenice gledajući ga opruženog na podu.

- Nije mi ništa. Nešto krzneno mi je uletilo u noge!

- Jao Loptice!

- Loptica?

- Ma to je zečić od mog nećaka! Valjda je preko balkona ušao ovamo.

On krene da se smije. Zvao ju je od kuće, pitajući je li zauzeta, i može li svratiti prije posla.

- Pa vi ovdje na selu možete da ubijete gradskog tipa!

- Jesi li se povrijedio? Čekaj da kreneš u kućne posete svega ćeš se nagledati.

- E, vidiš prednosti kad doktor sam postane pacijent. Sad mogu sam sebe prepipati.

Polako se samopregledao, pa držeći se za nju i ogradu polako ustade.

- Izgleda da je sve na mjestu... oprezno reče. Najprije sam izgubio ravnotežu i pao na ogradu. Poslije sam samo skliznuo. Ograda je ublažila pad.

Ona mu polako pomože da sjedne na stolicu.

- Šta sad da ti dam? Kafu, šećer i vodu?

- Samo vodu, popio sam neku užas kafu a nisam još jeo.

- Nisi jeo?! Pa skoro je podne!

Odmah ode do frižidera, povadi slaninu, pečenicu, mladi sir u drvenoj kantici.

Donese turšiju, ajvar iz ostave, višnje u slatkom i još neke tegle.

- Pa koliko ti misiš da mogu pojesti?

- Ajde, jedi, jedi! Kako ćeš tako svaki dan! Neke tegle ću ti spakovati. Kad ti nestane kaži mi.

- Dobio sam jaja, slanine i ko zna čega od pacijenata. Dao sam Vukici.

- A šta ćeš ti? Dobro, u redu da si joj dao što su ti donijeli u ordinaciju, ali što ti damo ovako ili u kućnim posjetama to da si zadržao. Sjetila sam se neki dan, majka ima jedan stariji frižider, ali radi dobro. Odnijećeš ga u ordinaciju da uvijek imaš nešto za jesti.

- Dobro, dobro! Nasjeci mi ti malo još sam nekako drven.

Ona je sjeckala na dasci i stavljala mu na tanjir. Počistio je kao da nije jeo mjesec dana.

- Nikad nisam ovako slatko jeo! - začudi se i sam.

- Seoski vazduh!

- Prije ćeš biti ti... reče mirno.

Ona pocrveni ali joj pobježe osmjeh. On joj uzvratil nježnim osmjehom.

- Gdje su tvoji?

- U polju, danas sam ja kući. Sad sam stavila djecu na spavanje. Jutros su se probudili rano, kad su moji kretali traktorom na njivu, i nisu htjeli više zaspati. A ja imam i neke papire da završim. I usput kuvam ručak. Brat i ja idemo preko vikenda u Beograd, treba da potpišemo neki ugovor i imamo jednodnevni seminar. Uskoro počinje sezona branja malina, onda nećemo moći dići glavu od posla. Eto, to ti je ukratko cijela priča.

- Djeca su gore? Da ti ne smetam? Idi ti k njima...

- Zaspali su mi ovdje u dnevnoj. Ja im dozvolim da skaču po dvorištu koliko žele, danas je bila na redu trampolina, pa su se dobro izmorili. Kad se koje probudi ono zove. Ne brini, jako su dobri i samostalni.

- Znači ti se spremaš u metropolu? Mogu te ja odvesti.

- Ne treba, idemo mi svojim kolima.

- A gdje ćete odsjesti?

- Kod tetke, spominjala sam ti je.

- Razgranata mreža rođaka - reče šaljivo. Možete biti u mom stanu. Daću vam ključ. Mada bi ja najviše volio da idemo zajedno ja i ti...

- Baš bi bilo interesantno objasniti mojima da sam se već “udomila” u metropoli. Morali bi puno da objašnjavamo – reče mu šaljivo. A tvoji starci?

- Moji su snobovi...

Ona podignu obrve iznenađeno.

- Stanujemo u centru. Družimo se sa drugim doktorima, bogatašima, pravicima i takvim...

- A tebi to ne paše... - shvati ona zamišljeno.

- Pa kako sam zadovoljan ovdje izgleda da sam seljak u srcu. Nikad mi nije bilo ljepše. Iznenadio sam i oca. Rijetko ga šta izbacila iz njegovog mira ali kad me je vidio, prosto je zinuo.

Ona ga pogleda očima punim bola. Je li moguće da je bio tako nesretan i nezadovoljan sa svojom porodicom?

- Ejjj, nemoj da se žalostiš, sad mi je super!

- Mogu misliti! Pola sela žena bi se rado brinulo o tebi!

Još da hoćeš da mi kažeš šta se dešava u ordinaciji...

On se nasmija...

- Pa mogu da ti kažem da sam se nagledao skupog svilenog veša više ovdje nego u Beogradu!

- Ne čudim se uopšte! Pola sela radi u Njemačkoj, Austriji ili Švajcarskoj. Pa pokupovali krpice ćerama da ih bolje udaju!

- Kad ćeš ti da dođeš na pregled? - upita nježno, ozbiljno je gledajući.

- Pa šta ću ti? Nosim turski pamučni veš. Nemaš šta vidjeti.

- Misliš da me zanima veš? Ali moraš da dođeš na kraju smjene. Da budeš posljednji pacijent.

- Zašto?

- Zato što bi ja poslije toga teško mogao nastaviti s poslom...

- Nestaško! - nježno mu se osmjehne. Razumjela je i njegovu usamljenost i njegove muke.

Ona je bila sa svojom porodicom, ali od kada ga je upoznala, osjećala bi i sama da joj on nekad jako nedostaje. U tim trenucima bi se pitala gdje je on, šta radi, suzdržavala se da ne ode da ga vidi bar na trenutak.

Dok su pričali, u sobi se pojavi šareno klupko zvano Loptica. Radoznalo ih je posmatrao.

- A tu si! Šta si danas uradio!

Zec kao da je shvatio da nema opasnosti pa im priđe. Rajna ga podignu u naručje nježno milujući.

Zoran polako ustade sa stolice, zaobiđe šank i priđe im. Loptica ga je gledao sumnjičavo. Pomiluje ga nježno, a onda svojom rukom poklopi njenu koja je bila na Loptičinoj glavi. Lagano joj razdvoji prste i ispreplete ih sa svojimima.

Pogledi im se sretoše, njen upitan i ozbiljan a njegov nježan i obožavajući. Ruka mu je i dalje bila na njenoj a on se mirno sagne i spusti usne na njene.

Zagrli je slobodnom rukom oko struka. Ljubio ju je čekajući odgovor. Ona s uzdahom zatvori oči i prepusti se čaroliji. Loptica ih je začuđeno gledao odozdo, stješnjen između dva srca koja su žestoko kucala.

- Jesam li dovoljno čekao? Valjda je sad u redu da nastavimo dalje – reče joj, ozbiljno je gledajući i zatakinjući joj pramen kose iza uva.

Ona mu se srećno i ohrabrujuće osmjehnu.

- Trudim se koliko mogu da pazim, da te ne dovedem u nepriliku. Ali znaš kako se kaže: “ljubav i kašalj je teško sakriti”. I nastavi da je ljubi.

Ona spusti zbunjenog zeca, a on je privuče još bliže sebi ne prestajući s poljupcima. Ruke joj završe na njegovih leđima. Kad su im se usne rzdvojile oči su i dalje držale kontakt.

- Od kad si ušla u ordinaciju život mi je dobio smisao. Od onog dana samo sija sunce. Radovao sam se ovom danu ali nisam bio nestrpljiv. Uživao sam u sreći koju osjećam i u svakom našem susretu.

Skuvala im je kafu. Cijelo vrijeme ju je držao uz sebe. Čvrsto je obgrlivši oko struka i ljubeći je po kosi i licu. Dok je čekala da voda provri, nakrene glavu prema njemu. On odmah spusti usne na njene.

Pili su kafu, on je uživao u kolačima, držeći je cijelo vrijeme za ruku... Bili su oboje nemjerljivo srećni ovim trenutkom. Spakovala mu je ručak za poslije, jer je radio popodnevenu smjenu i nije mogao ostati s njima.

Oko pola dva, stigli su njeni iz polja.

- Dobar dan, doktore! - svi ga veselo pozdrave. Nisu ga gledali sumnjičavo niti ispitivački.

- Dobar dan! Jeste li se umorili? - ljubazno ih pozdravi.

Samo je majka bacila jedan ljubopitljiv pogled prema Rajni. Ostali su se ponašali kao da je najnormalnija stvar što njih dvoje kafenišu sami. Svi osim oca odoše da se presvuku i spreme za ručak. Rajna je nakuvala za cijelu četvrtu.

- Pa jeste li mi zadovoljni doktore ovdje s nama? Čujem da Vas svi vole i da se izgleda i Vama svidjelo s nama?

- Jeste, u pravu ste. Nekako savršeno odgovaramo jedni drugima. Nisam ni slutio da mi može biti ni upola ovako lijepo kao što jeste. Izgleda da sam ja doktor starinske sorte, volim kontakt s ljudima, a u gradu je to sve kao na traci. Usput, da Vas opomenem kad budete imali vremena ujutro izvadite krv, da vidimo kako Vam lijek djeluje. Sad kad sam bio u Beogradu nagovarao sam neke kolege da mi dođu u posjetu i pomognu. Pa ćemo od jeseni gledati da i to organizujemo.

- Sad se doktore osjećam odlično s ovim lijekom. Ali dobro, kad ste navalili izvadiću krv kad stignem...

Rajna je poslovala oko ručka i samo je slušala njihov razgovor.

- A ko je Svjetlan Dživić, kardiolog? Neki rođak? Vidio sam u onim mojim papirima što ste mi dali - odjednom upita njen otac.

- To je... moj otac.

Rajna ga na to zapanjeno pogleda. Vidio je da ona to nije znala. Mislio je da ga je "guglala" i da zna ko mu je otac.

Doduše, gledali su svi troje da u svojim biografijama ne spominju porodicu. Možda ni nema na internetu da su u rodu. Sigurno bi se već pročulo po selu da je to neko našao.

- Mislio sam da Rajna zna... - reče pomalo nesigurno i zabrinuto. Ispalo je da nešto krije od nje.

- Nisam znala – reče ona umirujuće, pribravši se brzo. Vidjela je njegov zabrinut pogled. Razumjela da ga brine njena reakcija. Nisam imala vremena da tražim po internetu podatke o tebi. Oslonila sam se na seoske izvore. U selu se ionako sve brzo sazna – rekla je veselo. Brže su i pouzdanije seoske vijesti od interneta. Čudi me da to niko nije otkrio.

Obojica su je iznenađeno gledala. Otac začuđeno diže obrve slušajući je. Ona malo pocrveni ali nastavi gledati oca ravno u oči.

“Stvarno je prekrasna!” pomisli Zoran raznježeno. Hrabra i pametna kao nijedna žena koju je upoznao. Grlo mu se steglo od nagomilanih emocija.

- Otac mi je kardiolog a majka internista. I djed mi je bio ljekar, prvo seoski...

- Izgleda da ste povukli na njega! - umiri ga Veljko vidjevši da ga je to nekako rastužilo. I da se doktor i Rajna čudno ponašaju.

- Dobro, sad je dosta doktorskih priča. Tata ti idi da se spremiš za ručak, a Zoran radi od dva pa će ponijeti ručak sa sobom – umješa se ona.

- Rajna, jeo sam, ne mogu...

- Bez diskusije! Nosiš ručak sa sobom. I tata, molim te da mu spremiš onaj stari frižider. Nek mu ga brat odveze u ambulantu danas. Da mu se hrana ne pokvari na vrućini. I nazovi Simu da pomogne bratu oko frižidera.

Njih dvojica se pogledaju. Veljko se diže sa stolice, veselo ga gledajući.

- Dobro domaćine! Kako narediš! Nema mrdanja, moj doktore! Vidite kako je meni... i ode veselo žviždeći uz stepenice.

Pozdravio se sa svima kad su sišli na ručak. Ona ga je ispratila, zastavši u hodniku sa čudnim pogledom. On je već skoro bio na vratima kad shvati da se nešto dešava.

Vrati se dva koraka do nje. Gledala je mirno u njega. Srećno se osmjehnu i poljubi je nježno. To je čekala. Ohrabрила ga je poljupcem jer se bio prilično nasikirao.

Nije znao da ona puno toga ne zna o njemu.

Da je otvorila internet bar bi nešto saznala. Ali je ona vjerovala njemu. Do kola odoše zajedno držeći se za ruke.

Iako je bio obavezan da odradi samo jednu subotu, on je zbog nje odlučio da radi svaku. Pošto je već bilo vruće i uskoro će početi sezona godišnjih odmora rekli su mu da da će imati manje posla jer su svi u polju, a da će mu najviše dolaziti gasterbajteri da se upoznaju.

Cijeli dan je mislio o njoj. Kako je bila pametna i zrela za svoje godine. Oduprla se želji da ga potraži na internetu, da sazna ko je. Čekala je da joj sam kaže. Vjerovatno je osjetila da mu je to bolna tema i nije htjela da ga muči s tim. Bio je duboko svjesan da je ludo zavolio ovu djevojku.

Pronađe na kompjuteru nekoliko fajlova sa slikama roditelja, bivših kolega, kuće, njegovog stana i pošalje joj na imejl.

Odgovorila mu da će to gledati kad budu zajedno, da može da joj objašnjava ko je ko i šta gledaju...

Oko šest mu je stigao frižider. Poslala je poruku da ga danas ne uključuje, dok se ne stabilizuje, nego sutra. Pošto nije bilo pacijenata, častio je Željka i Simu pivom i hranom koju mu je ona spakovala. Ostali su pola sata kod njega.

Tu noć je jedva zaspao. Cijelu noć ju je zvao u snu. Voljena, voljena... Morao je da joj da još vremena. Nije smio da dozvoli da oni, a posebno ona postane tema seoskih tračeva.

Jedno pitanje mu nije dalo mira danima. "Kako je tako brzo zaključio da je ona prava žena za njega? Isto je to osjetio i kad je ušao u staru ordinaciju. Sve mu je izgledalo kao već viđeno i kao da su i ona i ordinacija samo čekali da se on pojavi.

POGLAVLJE 11.

U četvrtak su ona i brat krenuli za Beograd. Željela je da ide s njim, a ne sa bratom. Već joj je nedostajao. Osjećala se usamljeno u velikom gradu. Pitala se šta on radi, kako mu je.

U petak je dobila poruku od njega u kojoj pita jesu li stigli i kako su. Odgovorila je da se osjeća kao i svi seljaci u gradu – izgubljeno. Znala je da će razumjeti. Znala je da je u velikom iskušenju da dođe za njom. Ali onda bi morali mnogo toga objašnjavati... A još nije bilo vrijeme za to.

Trebali su se vratiti u nedjelju. Za sedam dana otprilike počinjala je berba malina. Posao su završili u subotu oko jedan. Oklijevajući je pitala brata mogu li odmah kući... I njemu je srećom bilo dosta velegrada...

Čim su stigli, nije mogla da se uzdrži, poslala mu je poruku. Nije joj odgovorio. Šta li se dogodilo?

- Mama, Zoran se ne javlja... - reče tiho majci da je niko ne čuje.

Majka je upitno pogleda. Nije sad mogla glumiti pred majkom. Obuzeo je strah da se nešto loše desilo. Rajni se učini da nešto oklijeva s odgovorom.

- Mama, molim te, reci mi šta se događa!

- Danas je bila gužva... Jutros rano je jedan mlađi čovjek, iz gornjeg sela doživio infarkt. Četrdeset i dvije godine, žena zvala Tanju za doktorov broj, Tanja poslije javila nama. Ko zna hoće li preživjeti. Kažu da ga je doktor spasio za dlaku. Otišao je s njim i bolničkim kolima.

Rajna je počela drhtati. Opet je bio sam. Ni ona nije bila blizu. Očiju punih suza, uzme telefon i nazove ga. Kad mu začuje glas, odahnu. Zvučao je smireno.

- Zorane... gdje si?

- Zdravo mila – nježno joj reče. Nedostajala si mi.

- I ti meni. Gdje si sad? - kao da je izbjegavao odgovor.

Nemoj da mi ništa kriješ. Mama mi je rekla situaciju. Jesi li u kliničkom centru? Dolazim po tebe!

- Dušo, nemoj. Ja sam doktor, navikao sam na takve situacije. Sad je pacijent stabilan. Potrebna mu je odmah operacija. Za dan, dva će to uraditi.

- Kako ćeš se vratiti? Sad je već več, subota. Nemaš kola. Doći ću po tebe i odvesti te do tvoje vikendice. I...prenoćiću s tobom – Rajna iskoristi posljednji argument.

- Prenoćićeš?! - zapanji se. To ga je trglo. Šta će tvoji reći?

- Ne brini ti o tome. To ću ja srediti.

- Tata...pozva Rajna oca koji je bio u dnevnoj sobi slušajući sina koji mu je pričao kako su prošli u Beogradu.

- Kaži Rajna – pogleda je otac upitno.

- Tata... čula sam od mame šta se desilo. Zoran (prvi put ga pred ocem nazva imenom) je još u kliničkom centru. Ja bi da odem po njega i odvezem ga kući.

- Ti? Pa otiću ću ja!

- Tata...

- Tata, pusti je. Doktoru će se biti mnogo bolje kad vidi Rajnu - reče brat pomalo je zafrkavajući.

Otac je gledao u nju i razmišljao.

- Pa dovezi ga ovdje. Nek bude kod nas.

- Tata, noćas su ga digli, cijeli dan je tamo. Treba mu mir...

- Dobro, vidim da si naumila. Pažljivo vozi, i čim stigneš tamo odmah zovi. I Rajna... pazi dobro šta radiš! - opomenu je otac.

- Tata... dajem ti riječ da se ništa... nedolično neće dogoditi.

Otac samo uzdahne na to. Kad se pročuje šta je uradila... Ali vidio je da je odlučna pa nije htio da joj dodatno otežava. Uvijek je bila odgovorna i pametna. Mora joj dozvoliti da sama odluči.

Za petnaest minuta bila je na putu. Njemu je poslala poruku da dolazi. Zoran se pitao kako je objasnila roditeljima. Valjda nije nešto uradila protiv njihove volje. To bi im napravilo problem, a to nikako nije želio.

Njemu je bilo sasvim u redu s kolegama, odmarao je u njihovoj sobi, pričali su, družili se. Za njega je to bila normalna situacija ali za nju nije.

Sačekao ju je na parkingu. Odmah je pitala za pacijenta, pa je nazvala je svoje kući.

- Rajna... nisi trebala dolaziti. Ja sam navikao na ovakve situacije. Valjda nisi na svoju ruku to uradila...

On ga je začuđeno pogledala.

- Zašto si toliko zabrinut? Moji znaju gdje sam, tata je htio da on dođe po tebe. Ja sam mislila da ti sad nije do gužve, pa da te odvezem kući.

- Stvarno ćeš me voziti u vikendicu?! - opet se zapanji na tu informaciju.

- Hoću. Rekla sam ocu. I... obećala da ćemo biti dobri i ništa "grešno" nećemo uraditi – šaljivo je dodala.

To ga je nasmijalo i malo opustilo.

- Dobro, ne mogu se buniti, kad si već došla, ali kola su mi ispred ambulante pa me odvezi do tamo. Jako bi volio da dođeš k meni u vikendicu ali ne ovako.

- U redu – složi se ona. Bio je pribran, volio je svoj poziv i nije mu bilo teško da radi cijeli dan. Samo da uspije pomoći.

Dok su se vozili prema selu ispričao joj je cijelu priču.

- Nešto sam razmišljala... Selo je puno praznih kuća... Ja...ja bi nekako voljela da si bliže. Ako nađem nekog ko bi ti ponudio da besplatno stanuješ i samo čuvaš kuću bi li pristao?

Nježno se osmjehnuo. Bila je inače vrlo hrabra i razumna, ali ju je ovaj događaj izgleda izbacio iz ravnoteže. Prvi put je vidio strah, zabrinutost, činilo mu se da joj malo treba da zaplače.

- Ako ti domaćine tako misliš... - sad ju je zafrkavao nazvavši je kao otac, domaćine.

Učinio bi ko zna šta da bude bliže njoj. Možda će im tako biti lakše da krenu dalje.

- Zezaš me! - napokon se osmjehnula pogledavši ga. Za kaznu moraćeš kod nas na pola sata da večeraš!

Nije mu bilo do jela. Ali morao je nekako da se oduži njenom ocu na povjerenju. Iskrcala ga je ispred ambulante, da uzme svoja kola.

Kad su ušli u kuću, brat i otac su na velikom televizoru gledali utakmicu. Pozdrave ga mirno, samo kratko pitajući za pacijenta i je li umoran.

On se umio i malo osvježio. Sjedoše ga između sebe i nastaviše pratiti utakmicu. To ga opusti. Rajna mu bez riječi donese na tanjiru vruće kiflice punjene sirom, pa druge sa šunkom, pa pivo... Sve bez riječi.

Željko ni ne gledajući pruži ruku i s njegovog tanjira uzme kiflicu. Rajna u tom trenutku donese pun novi tanjir kiflica koji su se pušili. Zoran je držao tanjir u krilu a njih dvojica su povremeno uzimali sa tanjira.

Opet doživi neki osjećaj kao prije tri godine kad je sreo jednu čudnu baku na planini i tada shvatio da ne može više onako živjeti. Kao da sva briga i napor od prethodnog dana iscuriše iz njega.

Nakon dva sata, Veljko mu pokaza namještenu sobu i krevet. Rajna mu pripremi čisti veš i pidžamu.

Jasno mu je bilo da su odlučili da tu prespava. I njemu je tako odgovaralo. Nakon stresnih situacija volio je mir i samoću, ali sad nije bilo tako. S njima mu je bilo dobro, jako dobro.

U nedjelju se probudio iza devet. U kući se ništa nije čulo. Zatekao ih je kako doručkuju na terasi. Pozdravili su ga i pokazali stolicu. Rajna je ustala da mu skuva kafu. Uživali su u nedjeljnom jutru. Nisu puno pričali, i nisu ga ništa zapitkivali. Djeca su veselo skakala po travi, zasmijavajući ih.

Neobična porodica, funkcionisali su na principu ljubavi a ne riječi. Nakon doručka, rekavši im da je pacijent prebrodio noć, i da će sve izgleda biti dobro, nazvao je njegovu ženu.

Onda se opremljen paketima odvezao kući, ispraćen njenim brižnim pogledom. Opet mu je dala materijala da cijeli dan misli samo o njoj.

Od tog dana redovno su se čuli.

Rajna je već krenula da organizuje posao u malinjaku. Bio joj je blizu, čuli su se svaki dan, i to je nekako umirilo oboje.

Jedno popodne Željko ga je sreo u selu i doveo u malinjak. Berba je bila u punom jeku. Tu je Zoran upoznao i tetku iz Beograda i njenu djecu. Oni su bili smješteni kod Rajne u kući.

Bojao se da ne smeta, ali kad joj je vidio osmeh i sreću u očima, pokaja se što nije došao i prethodnih dana.

Dala mu je da bere jedan red, objašnjavajući mu kako treba. Radio je to nevješto i sporo, a ona je samo s osmjehom gledala u njega.

Beruci uz njega, bili su jako blizu, očešala bi se o njega prilikom naginjanja ili bi čučla kao da bere, a odozdo gledala u njega podižući mu temperaturu i ubrzavajući ritam disanja.

Ubrala bi malinu i stavila mu je neprimjetno u usta.

Na glas je pričala mirno, niko okolo nije mogao da primjeti ništa neobično. Svi su bili zauzeti svojim poslom.

Kad je odjednom u sredini reda čučla, uhvatila ga je odozdo za ruku i povukla k sebi. Čim je čučnuo ona se nagne i usne im se spoje. Poljubio ju je strasno i željno.

Jako mu je nedostajala, ali začudo uživao je u tim mukama sanjajući o danu kad će biti njegova. Ona se zatim ispravi, da ne bude ništa čudno, ali je on uhvati za ruku i povuče da opet čučne.

Sad on spusti prvi svoje usne na njene. Čučali su naslonjeni glavama jedno na drugo, milovao joj je obraze dok su ih maline skrivale...

Da joj ne smeta, on je odlučio da se sam malo angažuje oko ambulante. Dolazili su mu ljudi, iskazujući spremnost da pomognu u opremanju ambulante. Obećali su mu i polovna ambulatna kola.

Jedno jutro došao je njen otac na vađenje krvi, javio se njemu i Vukici i ostavio mu paket. Rekao mu je da je tako naredio "domaćin".

Znali su na koga se to odnosi. Druge nedjelje došao je Željko do poljoprivredne apoteke i svratio usput da mu ostavi opet njegov paket hrane. Opet je njega i Simu častio pivom.

Jedan dan usred te gužve oko malina, došla je ona, sva srećna, s jednim čovjekom.

Rekla je da radi u Švajcarskoj, da ima kuću sa tri stana i da bi mu rado dao jedan da koristi. Samo da kuća nije prazna. On će za tri godine u penziju, pa će se tad vratiti .

Vidio je koliko je ona srećna i vesela zbog toga. Da mu je ponudio šupu za drva prihvatio bi, jer je nikad nije vidio tako oduševljenu. On je krenuo s čovjekom da pogleda kuću, a ona mu je u prolazu šapnula da se valjda ne plaši lavova.

Kuća je bila tipična za gastarbajtere. Što bi jadni vidjeli po svijetu napravili bi u zavičaju. Ova je bila u alpskom stilu ko da su usred Alpa. Imala je sigurno 500 kvadrata. Čak i solarne panele.

Čim je čovjek otvorio vrata na njih su se iskezila dva lava. Sad mu je bilo jasno šta je htjela da kaže.

Dao mu je ključeve cijele kuće na raspolaganje i stan na prvom spratu, garaže, podrum. Imao je i centralno i grijanje. Obećao mu je da će mu ga prije zime priključiti.

I u tim "Lavljim Alpama", kako su prozvali kuću, njih dvoje su poslije provodili svoje najljepše dane i noći...

Vratio se u ordinaciju i nazvao je.

- Pa dušo, ispunila ti se želja! Postao sam zvanično stanovnik vašeg sela. Dogovorili smo se da ja doselim za jedno petnaestak dana. Dan - dva prije nego čovjek krene nazad u Švajcarsku. Jesi li zadovoljna?

- Jako! - srećno se kikotala.

On se nasmije, zadovoljan njenim oduševljenjem...

Radovala se kao djevojčica.

- Rajna... meni izgleda da ti imaš još neki plan... kad si me "dovukla" ovamo... - zafrkavao ju je.

- Možda, možda, vidjećemo... Ali zvanično si doselio zbog posla a ne što sam ja navalila. Je li tako?

- Naravno dušo, valjda se neću sutra izbrbljati Mari. Moram paziti da joj ne kažem kako se nadam nagradi od tebe. I da sam se zato na tvoj nagovor odlučio doseliti u selo.

- Ju! - vrisnu ona. Da se nisi usudio! Pazi se Mare, vještija je od poligrafa za ispitivanje! Nije zabadava Mara Hari! Dok trepneš ona te ispita i ispipa!

On se slatko smijao. Ustvari, Mara mu se svidjela jer je otvoreno pitala šta je interesuje, a i dobro pogađala šta njega interesuje, pa je i ona njemu davala informacije.

Mara ga je ujutro opet ohrabrila i nasmijala. Dok je on nju pokušao da ispita u vezi njenog zdravlja, ona je nastojala da ustanovi kako njegov ljubavni život.

- I, kakvo je stanje doktore? Jel' ti se koja udavača svidjela? Ti se se svidio njima! A tek njihovim majkama! Hahaha...

- Maro, nemam još vremena za velika razgledavanja udavača.

- Kako nemaš? Pouzdano znam da su ti neke bile u ordinaciji. Biće su ti rekle da im srce ubrzano lupa. pa su tražile da ih pregledaš!

- Hahaha...Maro, Maro!

Ali, bila je u pravu, nekoliko “zgodnijih” mu je bilo u posjeti. Rajni to nije spominjao da se ne sikira. Neke su bile “baš pričljive i ljubazne”.

- Ajde, brže biraj, sad će nagnuti gastarbajteri sa sinovima i parama. Kad završi branje malina biće gotova i sezona lova na udavače. Sreća što ima dosta neudatih!

Da bi izbjegla odgovore na njegova pitanja i prekore, nastavi ona da se drži veselije teme.

- A šta je s Rajnom? Prošli put ti se svidjela? Rajna ti je među prvih pet!

- Ja mislim da je ona broj jedan – nije mogao da se suzdrži.

Mara ga veselo pogleda. Izgleda da mu je Rajna baš zapela za oko.

- E pa nije broj jedan moj doktore! Bavi se poljoprivredom, ne izlazi i ne vrcka, nije bogata. Neće da ide u inostranstvo. Tu je najviše pogrešila. Broj jedan je buduća apotekarka. Ove godine će diplomirati. Lijepa ko lutka! Za njom najviše trče. Koliko znam bila je i ona da te osmotri... - reče pažljivo ga posmatrajući.

- Pa lijepa je...ko lutka. Ali Rajna...na njoj je sve prirodno. Najhrabrija i najpoštenija djevojka koju sam upoznao kod Vas. "I srce mi rastura za njom", pomisli. To nije smio da kaže Mari.

- Jeste, brine o onima koje voli. Penje se na traktor i nema one nokte. Neće da nosi minicu, a onako vitka i visoka.

- Al' sam ja uspio da je vidim u pantalonicama iznad koljena... - šapnu on nestašno Mari preko stola u "povjerenju"...

- Jesi li? Ih, bezobrazniče! smijala se Mara slatko. Pit'o je jedan "patuljasti" zašto ne obuče mini, a ona mu rekla da joj je i ovako do pupka, pa kad bi obukla minić da bi mogao da podviruje a da se ni ne saginje!

Oboje su se smijali dok su se ostali u čekaonici pitali kakvo je to veselje u ordinaciji...

-Jao Maro, šta bih ja bez vas! Nju ništa ne smijem da pitam...

- Aaa... ne bi ja rekla da si joj mrzak! Bio si joj u kući, dali su ti frižider čujem, staraju se da ne ostaneš gladan... Ja bi rekla da se baš dobro kotiraš kod nje.

- Pa vi ste nevjerovatni! Sve to znate! - Zoran je zinuo koliko je dobro informisana.

- Bolje ti pazi na konkurenciju...

- Pa mogla bi i ona da se malo potrudi ako joj se dopadam
- navodio je on vodu na svoju vodenicu.

- Polako doktore! Trebaš biti strpljiv i uporan! A šta će ona ako odeš? Mora biti pažljiva. Ako odeš i ostaviš je...

- Pa povešću je sa sobom!

- Meni se čini da ti je selo malo udarilo u glavu! Da se ne bi predomislio kad se vratiš u grad?!

- Maro, ja mislim da Vi mene više ne volite! Da ste Rajni našli bolju priliku!

- Hihhi... kako ti mene zafrkavaš! Kako te ne volim?! Volim te, ali si muško! Ne misliš uvijek glavom, oćeš da zastraniš!

POGLAVLJE 12.

Nekoliko dana je prošlo. čuli su se, ona je bila od jutra do mraka zauzeta. a onda mu iznenada saopšti da u subotu izlazi. Da joj drugarica Branka, koja radi kod Sime u poljoprivrednoj apoteci slavi rođendan.

- Izlaziš? A ja? S kim izlaziš?

- Ma izlazimo samo mi djevojke! Nema muškaraca, osim Tanjina muža.

- Zašto može Tanjin muž a ja ne mogu? - upita dureći se.

- Dušo, on joj je muž i naš drug, a ja tebe još nisam "prijavila"...

- Rajna, ako odeš bez mene, naljutiću se. Gledaj kako ćeš me ugurati u raspored, a poveo bi i Simu.

- Simu? Simu Stipsu?! Pa šta ćemo s njim mili Bože!

Totalno će nam pokvariti provod! Molim te, strpi se! Evo, obećavam drugi put ćeš ići s nama!

Ali Zoran je bio “stari partijaner”, nije mu palo na pamet da se preda. Smišljao je kako da to izvede. Simo je mogao rješiti stvar... Nazove Simu.

- Alo, Simo! Šta radiš?

- Ništa doktore! Najradije bi čupao kosu! Propašću načisto s ovakvim poslovanjem!

- Simo! Dosta kukanja! Dolazi kod mene u ordinaciju, sad nema nikoga.

Simo dotrča za dva minuta. On ga iskritikuje i upita zna li da je “Zumbulici” rođendan!

- Pa znam doktore! Svake godine isti dan joj je rođendan!

- Jao Simo... ti je kao voliš, a mrtav ladan gledaš kako ona bez tebe slavi rođendan. Ma nisi ti za žensko Simo! Tebe žene ne zanimaju!

- Ma zanimaju doktore...

- Al' te računovodstvo više zanima...

- Pa, doktore... - odgovori Simo pokunjeno.

-Ti misliš da znaš računati a ja ti kažem da nemaš pojma!

- Kako to?

- Pa Simo jesi li joj ikad rekao da je divna, lijepa, da je posebna... Eto, koliko košta da to kažeš? Ništa! Ništa Simo! A šta možeš da dobiješ ako joj to priznaš? Mnogo! Mnogo Simo!

Simo se snuždi na doktorovu matematiku.

- Ovako, dobio sam informaciju da ona u subotu ide s drugaricama u izlazak. Ja sam smislio plan, a ti da joj kupiš neki lijepi poklon i da budeš spreman kad te nazovem! Je li ti jasno?

- Ma znam ja doktore da idu u provod! Rekla mi je to. A...ja joj svake godine kupim poklon, skup, samo krijemo doktore... Sastaće se tu ispred poljoprivredne apoteke, pa će ići s dvojica kola. Mislim da će ih voziti Rajna i Tanjin muž.

- Rajna? - Zoranu srce poludi kad to sazna. "Sad si moja"...

Iduća dva dana on Rajni nije spominjao šta namjerava.

A u subotu je sa sobom ponio rezervnu odjeću za izlazak.

Lagane ljetne pantalone sportskog kroja, bijelu košulju što se ne pegla i sako ako zahлади.

Obišao je dvije bake, odnio im tablete, provjerio drži li se Simo plana. U ordinaciji je došlo nekoliko pacijenata jer su se već navikli da je i subotom tu.

I predsjednik je iskoristio priliku da ga pozove na ručak sa gastarbajterima iz Austrije. To mu je bilo pokriće. Namjeravao je u devet da se pojavi ispred poljoprivredne apoteke – slučajno.

Čim ga je vidjela, Rajni je bilo jasno šta je naumio. Opet ga je gledala svojim pametnim očima. Smiješila se. Ova dva dana ga je tješila i govorila mu je da ne brine, da će biti pažljiva i ozbiljna.

Zastao je kolebajući se. Možda se naljuti? “Pa jesi li muško zaboga? Šta si se ukupio? Snađi se! Faca si, nek te pozovu u izlazak!”

Gledao je u djevojke oko nje. Poznavao je nažalost samo Tanju. Ali jedna vesela i nemirna, mlađa od Rajne, pogleda u njega i mahnu mu smijući se.

- Dobro veče doktore!

I ostale pogledaju u njegovom pravcu.

- Zdravo djevojke! Gdje ste se vi tako dotjerane uputile? - pravio se nevješt.

- Slavimo rodendan! - odvrati ova što ga je pozdravila. Teško da je imala osamnaest. On polako pride grupi. Sve su gledale u njega.

- A ko je slavljenica? - opet se pravio neinformisan.

One, naravno, pokazaše na Siminu Branku. To je bila djevojka za kojom je jadni Sima šizio! Vjerovatno zato što nikad bliže nije prišao ženi. Cijeli dan su bili zajedno. Da nije radila tako blizu njega ko zna bi li se zaljubio.

Polako pogleda nju. Bila je svjesna šta radi. Cijelo vrijeme joj je osmjeh bio na usnama. Šansa da bude s njom je bila tu, nije imao namjeru da je ispusti iz ruku. Taj osmjeh ga ohrabri.

Obukla je bijelu haljinu do koljena, izvezenu naprijed nekim cvjetovima. Na malim zvonastim rukavima i na porubu bila je opšivena zlatnim koncem i šljokicama.

Prekrasno joj je stajala onako zgodnoj i visokoj. A kosu je samo počešljala i pustila da joj slobodno leprša. Da obuče vreću od krompira i ona bi joj super stajala.

Trepavice je malo namazala pa kad bi trepnula izgledalo je kao da to radi usporeno kao u sloumoušnu. A pogled ispod trepavica je bio senzualan, tajanstven...

Zapuvao se kao da je trčao maraton. Da je smio bliže da joj priđe teško bi se suzdržao da je ne zagrlji i pritisne uz sebe.

- Pa mogu li ja u ime muškog dijela sela da nečim častim slavljenicu? Možda da odemo negdje na večeru, muziku?

- nastavio je igru.

- Uuu! - počeše se one smijati i ukati. Opasni ste doktore! Idemo same, doći će samo Tanjin muž jer je on sada naš.

Rajni je bilo jasno šta želi. Željela je i ona. Ako se noćas nešto desi... Ma nek se desi... Drhtaji su je potresali koliko je željela da mu bude blizu.

- A mene ne bi primile? Ja nisam Vaš?

- Ma bi doktore, samo nećemo da Vas gnjavimo, imamo prevoz i sve organizovano – javi se slavljenica.

- Meni se čini Branka da ti nećeš da ja i Simo idemo s vama!

- Simo? - graknuše bar njih četiri u glas.

Tanja i Rajna su krenule da se smiju.

- Pa Simo mi je drug, radite zajedno, pa bi mogli da ga povedemo...

- Jao, doktore, neće vam on to. Sad on s mamom gleda televiziju i broji pare – reče mu opet “Zumbulica” dok su se ostale slatko smijale na to.

Izvadi on telefon da zove Simu.

- Alo Simo šta radiš? Doktor ovdje. Gledaš televiziju? Jao Simo i babe se bolje provode od tebe! Ajde, spremaj se. Dolazim po tebe, koleginica ti slavi rođendan, pozvale su nas u izlazak.

- Šta bulaznite doktore? Pa znam da izlazimo – Simo nije shvatio da Zoran priča tako jer su one s njim. Ja sam spreman.

- A gdje da joj kupimo sad u ovo doba poklon?

- Pa na benzinskoj pumpi - zaključni praktični Simo još ne shvatajući da doktor priča bez veze.

"Jao, Simo šta ima za ženu na benzinskoj pumpi! Bolje bi našli u tvojoj poljoprivrednoj apoteci" uzdahnu Zoran.

Ona je cijelo vrijeme ćutala zabavljajući se njegovom predstavom.

- Ja vozim Simu i još tri, a Tanjin muž isto može vas četiri. Gdje idemo?

- Idemo u jedan klub. Doći će jedan pjevač večeras – javi se “portparolka”, baš neobičnog imena – Malina.

Narodnjaci? Bio je majstor i za to. Nagledao se narodnjaka na beogradskim splavovima.

Momci su obigravali oko njihovog stola.

Kad je krenula pjesma "Crna ženo sa očima plavim", odjednom se ničim izazvan kod njihovog stola stvori mršavi momak oko dvadeset pet do trideset godina, i direktno gledajući u Rajnu počne da zavija sa pjevačem.

Cure krenu da se smiju a on podignu upitno obrve.

- Ma to je Miško, Rajnin drug iz škole. Zatreskan je u Rajnu – objasni mu Malina.

Samo je ona sjedila na njihovoj muškoj strani od djevojaka. Ona im je izgleda bila portparol iako je bila najmlađa.

Rajna je sjedila preko puta njega, da se nije bojao pogrešiti pružio bi noge ispod stola do njenih. Ali njih četiri su sjedile preko puta njega i Sime pa se bojao da ne pogreši. Pa da Sanja ili Višnja ne pomisle da startuje njih.

Ružicu nije mogao da dohvati, sjedila je skroz lijevo na početku stola, a Tanja na vrhu stola. Njen muž je sjeo do nje na mušku stranu. Nekad bi se držali za ruke primjetio je Zoran.

Naravno, iako je sjedio do slavljenice, Simi nije ništa palo na pamet da pokuša... Zoran uzdahnu... Kakvi su današnji kilavi momci...

Sima je samo mislio o matematici i kako nema para. A kad mu je vidio kuću, ostao je iznenađen. Seljačka posla.

Šta ti vrijedi kuća kad u trideset i trećoj nemaš s kim da u njoj uživaš. Bio je dugo zaljubljen u svog Zumbula, pa ju je zato primio u radnju.

Kukao je da zbog toga on mora da nosi sve vreće, a da je zaposlio muškarca bilo bi mu lakše. Zoran ga je ukorio, treba da pokaže ženi da joj se sviđa, a ne da je tretira kao govedo za rad!

Čak se i Zumbulica trudila da uključi Simu u razgovor. Kako je veče odmicalo postao je otvoreniji, čak i duhovit. Zahvalio se Zoranu kad ga je iskrcao kod kuće pruživši mu ruku.

Iza ponoći, kad je slavljenici zvanično nastupio datum rođenja, i kad su joj svi čestitali krenuli su na plesni podijum.

Nije smio da je odvoji od grupe a nije bilo ni prilike jer su svirali turbo folk. Lomatao se kako je ko znao. Nekoliko puta su se samo pogledali.

Samo su jednom, idući kroz gužvu do šanka bili jedno uz drugo. I ona mu tad dotaknu ruku. On je nježno uhvati i stegne u svojoj, ne gledajući u nju.

Oboje su gledali naprijed, probijajući se kroz gomilu.
Već idući trenutak je morao da je pusti.

Želio je da Rajnu posljednju iskrca, ali nije smio insistirati. Nije znao kako je došla u centar sela i gdje ko stanuje. Iako je Simo rekao da će ih i ona voziti nije došla kolima ispred ambulante. Imala je kilometar do kuće. Morao je prepustiti raspored iskrčavanja njoj. Ona je znala situaciju i postoji li mogućnost da ostanu sami.

- Mene i Ružicu iskrčavaš na kraju – reče mu ona napokon i rješi dilemu.

Nakon pola kilometra stanu ispred Ružičine kuće. Ostali su sami.

- Vozi dalje, ne zaustavljaj se kod moje kuće – reče mu ona mirno kad je krenuo.

Stotinu leptira mu je već treperilo oko srca...

Nakon četiri, pet kilometara, ona reče da smanji brzinu i uđe na jedan poljski put. Stali su nakon dvjestotinjak metara.

- Sad smo u mom malinjaku.

- Ovo je onaj malinjak gdje sam već bio? - iznenadi se on. Znao je da ima još na jednom mjestu.

- Ne, u ovom nisi bio. Onaj drugi je bliže selu. Tu te brat doveo.

Nebo je bilo dobro osvijetljeno, puno zvijezda.

Nazirali su se redovi i mala šuma. Po danu su se uz cestu mogli vidjeti nepregledni redovi malina, kupina, divnih voćnjaka. Čovjek je mogao da se nauživa u tom pogledu.

Rajna sama izađe iz kola i prođe na njegovu stranu. Kad je izašao mirno ga uze za ruku. On je od sreće čvrsto stisnu. Povala ga je još pedesetak metara naprijed.

Ugledao je lijepo uređeno odmorište sa klupama i stolom. Bilo je natkriveno okruglim krovom od trske. Izgleda da su tu odmarali i sjedili. Površine je možda bilo četiri metra u prečniku. Vidio je da se iza nalazi bunar.

Čim su stali, ona se okrenu i stade ispred njega. Stavila je ruke oko njegovog vrata. Nije mu trebalo govoriti šta dalje da radi... Zagrlio je čvrsto uzdišući od sreće.

Cijelo veče su bili mirni i uzdržani, a ona je ipak odlučila da ga na kraju nagradi. Njegove usne pokriše njene, ljubav zamirisa u malinama, dok ju je čvrsto pritiskao uz sebe i ljubio.

Ruke je savila oko njegovog vrata, milujući mu kosu i vatreno mu odgovarajući na poljupce. Naslonila je glavu na njegovo rame teško dišući.

- Ljepoto moja – šaputao joj je milujući joj lice. Ona na to podigne pogled opet prema njegovima usnama. Znao je da želi još. Opet spusti usne na njene...

Jedva su se razdvojili. Uzela ga je za ruku i povela do klupe. Sjela je, držeći ga i dalje za ruku i bez riječi pozvala da sjedne uz nju.

- Čekaj hladno ti je... skinuo je sako.

- Nije, jakna mi je topla.

Sjeo do nje nasloniši se na klupu. Ona se privuče bliže njemu. Zagrli je čvrsto oko ramena i nasloni uz sebe, ljubeći joj i milujući kosu.

- Rajna... - šaputao joj je opijeno.

- Mili... - nježno mu se odazove.

Nije mogao da odoli, opet se spusti svojim usnama na njene. Milovala mu je obraz sigurna da želi samo njega. Srce joj je reklo da je ovo između njih ono jedinstveno i pravo.

Svjesni da dalje ne mogu, sjedili su zagrljeni, priroda je širila svoje mirise oko njih i umirivala svojom noćnom ljepotom. Mjesec ih je blago osvjetljavao a zvijezde veselo svjetlucale gledajući ih. Kad im postade hladno nerado se razdvoje i krenu.

- Idemo sad desno do raskrsnice. Opet ćemo se vratiti kroz centar naselja. Da ne vide da smo došli iz suprotnog smjera. Ujutro nas rešetaju da vide slažu li nam se priče...
Agenti nikad ne spavaju...

On se veselo osmjehne na strategiju i taktiku voljene.

- Gdje su ti kola? - upita je ono što ga je mučilo cijelo veče.

- Kola? - začudi se. Pa kući.

- Simo mi je rekao da ćeš ti voziti cure.

Nekoliko sekundi ništa nije rekla. On baci pogled na nju. Gledala ga je i čudno se smješila.

- Pa šta će mi kola kad sam znala da ćeš nas ti voziti...

Usporio je i stao ispred njene kuće. Pa se brzo nagne i nježno je poljubi u obraz. Uspije je zadržati uhvativši je za ruku i još jednom spustiti usne na njene.

- Pametnice moja – odgovori oduševljeno. Znači, znala je da će nešto pokušati...

- Laku noć mili. Polako vozi i čim stigneš pošalji mi poruku da ne brinem.

- I tebi najdraže moje... - nježno joj uzvratila. Poslaću ti poruku čim se probudim. Naspavaj se danas pa se čujemo.

Još jednom mu se približi i nježno ga poljubi.

Ostalo je malo do svitanja. Bilja se već naspavala i počela se buditi, kao sve vrijedne domaćice na selu. Oslušne i shvati da je razbudio zvuk otvaranja ulazne kapije. Iza toga se čulo okretanje ključa na ulaznim vratima. Pogleda na časovnik... četiri i deset. Rajna! Tek sad dolazi?

Tri časa kasnije, dok su ostali spavali a ona kuvala pogaču, oglasi joj se telefon. Goga, Ružičina majka. Poslala joj je poruku.

"Jesi li budna? Kad je stigla Rajna noćas? Ružica stigla u dva i trideset."

U dva i trideset?! A Rajna u četiri i deset! Prvi put vrijeme Rajninog dolaska nije se poklapalo sa ostalima.

Odgovori prijateljici, "nemam pojma kad je došla, nisam je čula".

Morala je da zaštiti kćer. Samo da neka druga "agentica" nije primjetila Rajnin dolazak... Onda joj ni ona ne može pomoći.

Oko podne je nazvala opet Gogu da ispita stvar. Rekla joj je da Rajna još spava, pa da je nije uspjela ispitati. Onda joj ona ispriča da je na slavlju bio i doktor. Čak i Simo iz apoteke. I da su one išle doktorovim kolima. A da je on na kraju, posljednje iskrcao Ružicu i Rajnu.

“Hmm... ali Ružicu je iskrcao u dva i trideset, a Rajnu u četiri i deset... Znači, po svemu sudeći doktor je bio razlog Rajninog kašnjenja. Gdje li su bili? Pa razmak između Ružice i njih je samo pet stotina metara... Uh Rajna, Rajna... čuje li selo da si bila s doktorom...”

Zoranu je to bilo najljepše nedjeljno buđenje kojeg se sjećao. Zaspao je misleći na nju. Čim je otvorio oči opet je prvo pomislio na nju. Bilo je podne. Stvari su se počele razvijati. Nije mu krila da želi biti s njim. I sinoć je bila ona pametna i ozbiljna djevojka koju poznaje.

Iznenadilo ga je da nije ni malo bila nesigurna ni preplašena onim što su oboje željeli. Dok su bili sa društvom bili su mirni ne želeći da budu tema za zafrkanciju.

Njihova strpljivost tokom cijele večeri napokon je donijelo nagradu i sreću za oboje. Još mu je u nozdrvama bio miris malina i zemlje. Na usnama je osjećao njene poljupce.

Čim se probudio poslao joj je poruku. Nije odgovarala do dva. Tek se onda probudila.

Sutra se sve vratilo u normalu. Došao mu je Simo i skoro nerado priznao da mu je bilo lijepo u subotu. I da ga je jutros njegova Zumbulica pohvalila za inicijativu.

- Zašto je zoveš Zumbule?

- Voli doktore miris zumbula. Pa ja svake godine naručim za prodaju zumbule u saksijama. Cijela radnja i oko nje sve nam miriše na njih. Znaš da se neki bune, ne podnose taj miris, hoće ljudi da se isповраćaju kad ga osjete.

Stalno me kritikuju, koji mi je, zašto nabavljam tolike zumbule. A ona ih uređuje, zalijeva, miriše...

POGLAVLJE 13.

Dan uselenja se približavao. Kad ga je nazvala, napomenula mu je da ode do Svete Švajcarca na dogovor. Poslušao je. Obavijestila ga je i da će sredinom jula biti "Dani malina", manifestacija na kojoj učestvuju i oni kao selo. Kuvaju slatka, kolače i razne đakonije od malina.

- Ako želiš možeš da budeš naš žiri! Sve što nas tri budemo kuvale, daćemo ti da probaš i da nam kažeš svoje mišljenje.

- Može najdraža! - oduševi se. Jako mi nedostaješ, znam da si u poslu i da ti je teško. Ne znam kako da ti olakšam.

- Ma šta mi je teško! Bitno je da sve dobro ide i da smo svi zadovoljni! Ništa mi nije teško – bunila se ona. I bolje da radim. Ovako bi možda došla na ideju da ti dođem na pregled... - zafrkavala ga je.

- Rajna... kad prođu sad ti dani malina...

- Znam mili... znam šta te muči. Kad ovo prođe vrijeme je da mislimo na sebe.

- Rajna, bi li htjela da idemo na more? Imamo neki stan na moru, pa ako želiš... Ne mogu puno ostati, ali mi je predsjednik opštine mi je ponudio ako hoću da mogu nedjelju dana da odem.

- Stvarno? Na more sad ne možemo. Meni je u stvari sezona do novembra, jer moram poslije malina pomagati mojima. Znaš gdje bi željela da odem? U Grčku. Ti si svjetski čovjek, ja sam seljanka, nisam puno putovala, a Grčka je jako lijepa.

- Može, dušo. Imam čak i prijatelje u Grčkoj. Naše ljude koji tamo žive. Kad budemo slobodni možemo otići.

- Hm... možda bude neka lijepa prilika pa odemo tamo – rekla je to nekako šaljivo, podbadajući ga.

Poslije mu je sinulo da bi “ta prilika” moglo biti svadbeno putovanje. Možda je mislila na to. To mu ulije novi optimizam i da snagu. Nadao se da će doći do tog dana. Nije imao dileme da to želi.

Ovo napredovanje puževim korakom (bar se njemu činilo sporo) ga je držalo u velikoj neizvjesnosti, pa nije mogao da se ne brine hoće li uspjeti doći do onog što oboje žele.

U srijedu mu je poslala poruku da ga u četvrtak i petak očekuju kod njih na ručku. Radio je po ljetnom režimu svaki dan prijepodne osim utorka, jedva dočekavši da završi posao i da vidi nju.

Bila je vrućina, našao ju je polumokru u kratkim pantalonama kako se igra sa malom Ljiljanom i Veljkom mlađim. Bili su u plastičnom bazenu, prskali se i praćakali, veselo vrišteći.

- Jesi li slobodan? Gotovo za danas? Ajmo djeco! Napolje iz bazena! Vrijeme je da se spremimo za ručak.

Izvadila je curicu i umotala je u peškir pruživši je njemu.

- Ti ponesi nju, ja ću njega.

Malena ga je stidljivo gledala smješeći se i vrpoljeći se u njegovom naručju. Razneži ga to. Imala je crnu kosu kao tetka. Nije imao puno prilika biti sa malom djecom.

Ušli su u kuću gdje su ostali izgleda čekali.

- Ajte doktore, krepaćemo od gladi čekajući Vas!

On zbunjeno pogleda u Rajnu.

- Ma zafrkavaju te, došli su ima jedva pola časa ispred tebe.

- Ma doktore, ove ženske navalile da ne smijemo prići stolu dok Vi ne dođete! - podbadao ga je Veljko.

Poslije ručka, žene uz kafu iznesoše nekoliko vrsti kolača. Pa nešto u čašama slično voćnoj salati, pa žele bombone od malina... Njih trojica su bili degustatori i ocjenjivači.

Sve je bilo vrlo ukusno. To su namjeravale da ponude na sajmu. Opština im je obezbjedila veliki frižider (od Stoleta mesara), pa će tako moći počastiti goste na njihovom štandu.

- A Rajna gdje je ono što si pravila što se trese i ljulja? - upita odjednom otac.

Ona kao da se malo zbuni...

- Još nije gotovo... reče nekako oklijevajući. Treba da se stegne... Pogledala je na brzinu u njega.

Kad je oko sedam krenuo u vikendicu, ona krene da ga isprati. Brat i otac su već otišli za poslom. Dok su silazili stepenicama, uhvati ga za ruku i ispreplete prste sa njegovim. Osmjehnuo joj se sretno.

Povuče ga niz nekoliko stepenica do podruma. Čim su zatvorili vrata da ne ulazi vrućina, on je zagrli ljubeći i privijajući uz sebe. Sve teže i teže je izdržavao razdvajanje.

- Rajna... ja još neću moći dugo čekati i biti fin...

- Još koji dan, brzo će to. Dođi...

Povukla ga je u drugu prostoriju u kojoj se izgleda čuvala hrana. Bilo je prilično hladno unutra. Ode do frižidera i izvadi neku bijelu kutiju.

- Ovo je za tebe... Ovaj je manji, a onaj za Sajam je samo veća verzija ovoga.

On krenu da pogleda, ali mu ona ne dozvoli.

- Kad dođeš u vikendicu, ne sad. Daću ti putni frižider, sutra mi ga vrati treba mi za Sajam.

Oklijevao je da otvori kutiju kad je stigao u vikendicu. Znao je po njenom pogledu da je nešto posebno. Zatvori oči i skinu poklopac. Srce. Torta u obliku srca.

Vrlo čudna torta. Nekako je postigla da se crvena i bijela boja na torti razliju u stotinu šara. Pipnuo je, izgleda želatin oko torte. Kroz prozirni dio vidjele su se maline i neke pahulje... Kako da je otvori? Nađe okrugli metalnu tacnu i stavi ga na nju.

Potpuno ga je izbacila iz kolosjeka s ovim. Uslikao ju je prije probanja. A unutra je bila sastavljena iz manjih srca. Najviše ali i najmanje srce je bilo ono u sredini, ovo do njega malo niže i šire, treće još niže i šire, a četvrto, vanjsko, najniže i najšire.

U sredini bila je duboko zabodena neka papirnata zastavica. On potegnu da je izvuče, kad umjesto zastavice izleti neka figura. Igračkica. Pa to je doktor! Čovječuljak je imao bijeli mantil, stetoskop i svetlo na glavi. I klempave uši. To ga napokon natjera da se dobro nasmije.

Nije htjela da bude tužan i usamljen probajući tortu.

Uslikao je čovječuljka i tortu, i poslao joj. “Jedino što nedostaje si ti. Da zajedno uživamo u ovome. Već me je počelo fizički boljeti srce i duša koliko mi nedostaješ”.

Odgovorila je. “Polako jedi, svaki dan jedno parče. Očekujem da bude i za mene kad dođem tamo”. Ovo je nešto značilo osjeti. Najavila mu je dolazak, bio je siguran.

“Ješću samo pola santimetra svaki dan. Valjda će mi potrajati dok ne dođeš.”

“Možeš i deblje odrezati, važno da imaš dok se ne preseliš.”

Hmm...znači doći će prije selidbe. A on se seli za nekoliko dana...

Sutra na ručku, opet su imali zadatak da probaju šta su spremile. Probali su i kolač sličan njegovom. Ali četvrtastog oblika, nije bio u obliku srca.

Oči im se sretnu. Nježno joj se nasmješi, obožavajuće.

Trajalo je izgleda predugo jer ga je njena majka sumnjičavo nekoliko puta pogledavala.

Dogovorili su se da ne dolazi na Sajam. Poslije posla treba da ode u svoj novi stan i pozdravi se sa vlasnikom koji se vraćao u Švajcarsku.

Obavio je to, a u nedjelju nije mogao da odoli. Zvao ju je da će doći. Nije se bunila. Zafrkavala ga je da će im porasti ugled kad kažu da pripada njihovom selu.

Možda dobije i nagradu za najzgodnijeg doktora među malinama... Opet je poveo Simu. Rajna se smijala njegovom izboru “dragih ljudi”, izgleda da je najviše “gotivio” Maru i Simu.

Njegov kolač je bio tu. Ali manjeg pravougaonog oblika. Objasnila mu je da ima više takvih, i da je pravila manje radi lakše degustacije. Znači, samo je on dobio srce...

Neke su gospođe zagledale njega, dok su tražile kolač da degustiraju. Ona je dizala veselo obrve, zadirkujući ga zbog toga. Da bi “gospođama” stavio do znanja da ne treba njega da gledaju, on je nježno obuhvati oko struka, dok je ona gospođama davala kolače na tacni.

Rajni je bilo jasno da je ovo bar neko morao da vidi. Sad će krenuti pitanja... Ali nije se ljutila. Bilo je vrijeme, dosta su čekali, ionako će se za koji dan saznati da se vole.

Bila je jako umorna, od posla, od vrućine.

Čekala ih je i njegova selidba. Odredila je kad se preseli, tražiće od njega da je odvede u vikendicu. Tako neće upadati u oči. Ne bi valjalo da se sazna da je dobio nju “u paketu sa stanom”.

Nadala se da će se to sve desiti nekako spontano, da neće morati puno planirati. Bili su oboje na kraju strpljenja. Ona prezaposlena, on u stranom mjestu, oboje stalno pod lupom sela, porodice...

Sutra, kad se vratila iz malinjaka, majka je spremala ručak dok je ona sjela malo da odmori. Svako malo je pogledavala u nju. Rajni je bilo jasno da želi nešto da je pita.

- Dobro mama, šta je javila obavještajna služba? Imaš nešto da me pitaš?

- Pa... pričaju nešto o tebi i doktoru.
 - Već! Svaka čast! Da je naša državna obavještajna služba bar upola dobra ko vaša, ma niko nam ne bi mogao ništa!
 - Dušo, sumnjivi ste već odavno. Ja sam primjetila ovdje u kući da stalno gleda u tebe, a vjerovatno su i ostali to vidjeli.
 - Mama, znaš li koga Zoran najviše voli?
 - Koga?
 - Vašu šeficu Maru!
 - Maru?! Kako voli Maru?
 - Tako mama, što mu je ona prvi dan, kad sam bila kod njega, rekla da se on uključi u trku oko mene. A da će ona navijati za njega!
 - Mara mu to rekla?! Svašta! Pa kako to niko ne zna?
- I Bilja krene da se smije. Sad je razumjela da cijelo selo od prvog dana posmatra njih dvoje.

- Saznaće uskoro mama. Iz nekog razloga Mara ga voli od prvog dana. I izgleda neće da ga odaje. Samo zahvaljujući njenoj “diskreciji” nije se pročulo. A on je bio pažljiv i pristojan, da nam da vremena, i meni i vama, i selu naravno. Nije htio da me odmah krenu ogovarati.

- E, pa tako treba, svaka mu čast! Znači, vi od njegovog dolaska...

- Mama, ne sastajemo se. Koristimo prilike da se vidimo, ali još nismo bili na zvaničnom sastanku. On voli i vas, hoće da vas mirno može pogledati u oči, a ne da vam muti iza leđa.

- Pa dobro kad je tako – odgovori joj majka vedro, odahnuvši kad je shvatila da su pametni i ozbiljni i da paze šta rade.

“Da te obradujem, Bilja zna za nas. Kad je dobila objašnjenje da ništa nismo “mutili” do sad, bila je vrlo zadovoljna. Ali sam joj rekla da ćemo se od sada “aktivirati”. To im je dosta za sada. Ispoštovala sam red, oni su prvi “zvanično” upućeni u našu vezu. Srećna sam.”

Znači, uradila je to. Na svoj pametan i pažljiv način im je saopštila da su par. Skrivanje je završeno, to mu je poručila.

Rajna je imala još jednu važniju obavezu. Izaći lično pred oca. Ujutro kad ga je uspjela zateći samog odlučila je da mu kaže šta slijedi.

- Tata... razgovarala bi s tobom. Je li ti mama išta govorila?

- U vezi doktora?

- Da. Nadam se da nemaš ništa protiv.

- A da imam?

- Ne bi ti ništa vrijedilo. Ja ga volim.

- Dobro, Rajna, u redu je. Momak je odličan, i zaslužuje dobru ženu. A najbolje što mu ja mogu dati si ti. Imate naš blagoslov, samo molim te nemoj da me sramotite po selu.

- Nećemo, tata. Ali ćemo se uskoro pojaviti zajedno u javnosti. Da se ne iznenadiš.

- To je u redu Rajna. Zabavljate se, par ste... A šta će on da kaže svojim roditeljima samo me to još muči. Hoće li se oni buniti, kakvi su? Ne spominje ih baš.

- U redu su tata. Samo su malo gradski ljudi. Mislim da neće biti problema. Oni mu se, koliko sam shvatila, ne mješaju ni u posao ni u život. Odgojili su ga da bude samostalan. Tata... nećemo mu za sada spominjati roditelje. Kad on odluči da treba da me pokaže neka to uradi.

- Tako? Dobro, ako ti tako kažeš.

- Mnogo ti hvala tata. Volim te beskrajno - zagrlila je svog oca.

- Kako ću preživjeti kad mi se odseliš?

- Tata, nećemo se seliti bar dvije, tri godine. Zoran želi da ostanemo još ovdje. Prija mu. Nije siguran da će ikad moći da se vrati u grad.

- Bićete u selu? E, sad ga volim još više...

“Sređeno je i sa tatom. Rekla sam mu lično. Nije baš voljan da me daje ikome, ali ako baš mora onda se raduje da to budeš ti. Dođi na ručak, ako budeš slobodan. Sad brat i tata mogu da ti pomognu oko selidbe. Možda treba nešto nabaviti. Recimo...krevet. Ne bi da spavamo na tuđem.”

Zoran odahnu sretno se smijući. Kako je bila hrabra i pametna. Nije se skrivala od problema, sve je ozbiljno i hrabro rješavala.

Došao je na ručak, sa cvijećem za žene i poklonima za ostale.

- Pa doktore, od danas Vam se promjenio status – zafrkavao ga je Veljko. Kao član porodice moraćete uskočiti u gumene čizme.

- Već sam morao da ih tražim od Sime, kad je ono pala velika kiša. Upao sam u neko blato idući kod jedne bake.

-Tata... trebalo bi otići do Svetine kuće, možda mu trebate nešto pomoći.

- Otiđite Vas dvoje, vidite, pa ako šta treba mi ćemo doći.

Rajna shvati da je otac pušta da ide s njim u kuću. Nakon ručka on je povede do kuće.

U kolima mu prizna...

- Znaš li zašto sam željela da uzmeš ovu kuću? Ima još ljudi koji bi ti rado ustupili kuće.

- Zašto?

- Ova je na putu za malinjak, malo izvan centra, zaklonjena brdašcem. Na diskretnoj poziciji. Kad sam s tobom, ujutru mogu da produžim u malinjak...

On je pogleda čvrsto joj stisnuvši ruku.

POGLAVLJE 14.

Otključao je vrata, a ona dva lava se iskeze na njih.

-Čula sam od drugih da mu je kuća čudo! - smijala se Rajna vrteći glavom.

- Nisi bila u njoj?

- Ma kakvi! Ali idući u malinjak, upala mi je u oči zbog položaja. I onda sam odlučila da ja njega natjeram da ti ponudi kuću. Čekala sam da dođe na godišnji. A svaki put svraća do Tanje da mu nešto sredi. Ona je kao naivno rekla da treba novom doktoru, jako finom, da nađe stan. Daleko je od sela, nezgodno mu putovati... Sve je tako nakitila. Naravno, čovjek se odmah ponudio.

Izašli su uz stepenice do njegovog novog stana. Otvorivši vrata Rajna zinu od zaprepaštenja.

Veliko predsoblje bilo je ofarbano u vatreno crvenu!

Stolica koja je trebala služiti za obuvanje cipela bila je naslonjač i više je ličila kraljevskom prestolu! Crveno zlatna! Zid sa dva metra ormara bio je sav u ogledalu, luster, naravno zlatni, cvijeće zlatno, papuče zlatne!

Oboje su se presavijali od smijeha. Nije mogla da vjeruje koliko je istina što su pričali. Ma ni blizu nisu dobro opisali svo zlato i cvenilo.

- E, sad vidiš kako je meni bilo! Morao sam da se uzdržavam od smijeha pred čovjekom. A on mi je sve oduševljeno, s puno ljubavi pokazivao.

- Rajna... - povuče je sebi u zagrljaj, gledajući je obožavajuće i gladno. Moram priznati ipak da ova crvena i ovo zlato djeluje na mene. Baš me žestoko raspaljuje – prošaputao joj je.

Odjednom se sagne i podigne je u naručje.

- A sad ćeš da vidiš spavaću sobu...

Kad ju je unio, Rajna se skoro glavom sudari sa Kupidonom pokraj vrata koji je služio kao vješalica za ogrtač.

A drugi Kupidon iznad krevet ih je gledao, spreman da odapne strelu prema njima... Na zidu iznad kreveta dva labuda su se ljubila a sa zida nasuprot krevetu, na kojem su bila vrata, gledala ih je gola kupačica...

A krevet... ogroman! Sigurno dva ipo sa dva ipo. Okvir kreveta bio je napravljen od metala, kičasto izrezbarenog i obojanog u zlatnu. Sve se presijavalo. Imao je četiri visoka okrugla izrezbarena stupa, koji su bili povezani okvirom.

Na okviru su bile okačene prozirne zlaćane zavjese koje su sad bile vezane trakama. Naslon i donja stranica bilu su tapacirani crveno – zlatnim platnom sa nekim krupnim cvjetnim motivima. Pored kreveta stajale su sa svake strane crveno - zlaćane lampe, naravno u obliku Kupidona...

- Hahaha... Vidi kreveta! Ma vidi ti kreveta! - Rajna nije mogla doći sebi. Zlatan! Pa ko da si sultan! - otkidala je od smijeha. Vatreno crveni sa zlatnim Kupidonima!
Hahaha Jao, kuku, pući ću od smijeha!

I on se slatko smijao s njom. On je to već vidio. Dva dana nije došao sebi kad mu je čovjek pokazao kuću.

- A znaš šta je još gore? Pomisao da ću se ja tu s tobom "vatati"! Sa sve Kupidonima, koji nas gledaju i vatreno crvenom. Spusti me! Spusti me! Upiškiću se od smijeha...

- Mislim da bi se na ovom krevetu i Simo zapalio i da bi nešto napokon uradio Branki! Hahaha... - smijao se i on

- Što mi čovječe ne reče šta me čeka!

- Pa da pokvarim iznenađenje? Ni slučajno. Zapela si da me smjestiš kod Švajcarca, a ja sam se složio samo da te dobijem! Sad nema nazad!

On se srećno zavrti s njom u naručju i spusti je na krevet. Sjede pored nje. Smiješila mu se slatko. To ga izazove, pa se spusti iznad nje, prebacivši svoju nogu preko njenih.

- Rajna...

Ona ga zagrlila bez riječi. Ljubio ju je strasno, pritisnuvši je na krevet. Prvi put je osjetila njegovu težinu, snagu, toplinu voljenog muškarca.

Ljubio je po vratu, po obrazima, očima... Podigao je glavu gledajući je s ljubavlju, milujući joj kosu, lice, pa se opet vrati na usne teško uzdišući.

Pritisla je njegovu ruku na svoj obraz, uživajući u toploti i nježnosti njegovih dodira. Grijao joj je dušu, srce. Kad je ponovo podigao glavu i pogledao je, prstom je dodirnula konture njegovog lica udišući fini miris kolonjske vode. Drugom rukom dodirnula mu je kosu.

- Kako to da imaš frizuru kao curica? - tiho ga upita smješeći se.

Nasmijao se na njeno zadirkivanje. Za kaznu je uhvati za ruke, dignuvši joj ih iznad glave. Jednom rukom joj je držao ruke a drugom milovao obraze.

- Moram da te kaznim za ovo zadirkivanje – prošaputao je muklo.

- Ajde? Kako ćeš me kazniti – prošaputa, pridigavši glavu i poljubivši ga brzinski.

Izazvan, on odmah sretno krenu da je ponovo ljubi i pritiska još jače uz mekani krevet.

- Rajna... - reče zapuvano - mislim da tvoji čekaju da im uskoro javiš trebaju li nam išta pomoći.

- Hoćeš da još pogledamo po kući treba li nam išta? - upita ona drhteći i pokušavajući da se vrati iz onolike sreće u realni svijet.

- Bolje bi bilo – uzdahnu on nevoljko.

Čim je ustala, Rajna je opet dobila napad smijeha pri pogledu na ogromni crveno zlatni krevet.

- Znaš šta, mislila sam da ti sebi kupiš krevet, ali sad... Toliko je udoban i hipnotizirajući da odustajem od te ideje! Baš djeluje ludački senzualno. Samo ćemo kupiti naddušek.

Smijali su se oboje. Iako je stan bio uređen više kao kupleraj, imao je neku pozitivnost i iskrenost. Svaki kutak je govorio da je stvoren za uživanje u ljubavi.

- Kad čuje Švajcarac da si me smotao na njegovom krevetu pokloniće nam ga garant! I gadno uvrijediti ako ga ne budemo koristili! Idućih dvadeset godina nećeš smjeti da pomisliš da promjeniš krevet!

- Izgleda da mu nije palo na pamet da ga iskoristi sa ljubavnicom.
- Možda ne sluti kakav "efekat" ima. Vidiš da je nov. Kad čuje za nas... Misliće da je čaroban. Ili će ti ga dati ili će ga pokušati sam koristiti. Možda će pomisliti da će i njemu donijeti sreću!
- Rajna... ja samo mislim o tome da smo mi od danas zajedno. Napokon. Nema više skrivanja. Zato sam toliko srećan, da me ni ovo crvenilo ne može šokirati. Jedno je biti diskretan a drugo je bilo ono mučenje da niko ne sazna i da te ne počnu blatiti.
- Ma ne bi me blatili. Samo bi me odgovarali. Znaju me, pa ako sam trebala ko žensko da poludim mislim da si ti po njihovim kriterijumima najbolja prilika za to. Ali bi bilo malo neugodno. Ovako smo sebi olakšali mnogo toga. I strpljivost će nam se isplatiti.
- Simo mi je rekao da si već jednom bila u problemu. Zbog Tanje.

- Jeste, zaboravila sam već na to. Pokrivala sam Tanju, ona je bila nesmotrena, vidjeli su moje auto kod njenog momka i priča je krenula. Ništa nisam htjela demantovati, samo sam ocu rekla što god da čuje da to nije to, i da nemam momka. Ali sam ga zamolila da malo i on pretrpi i nikom ne objašnjava.

- Sad mi se ne ide iz ovih naših “Lavljih Alpa”. Baš je čudna kuća. Jako pozitivna. Neki mir i vedrina prosto pređu na mene. I kad mi je čovjek pokazivao osjetio sam to.

- Gradio mu je Pera iz gornjeg sela. Najbolji majstor na daleko. Iz čuvene dunderške porodice.

- Rajna...kad ćeš doći? Kad se uselim?

- Pa mislila sam... mogao bi mi dok se useljavaš pokazati svoju vikendicu...

- Vikendicu? Rajna...

Tad mu je postao jasan njen plan. Dok drugi budu mislili da je on u kući, oni će otići u vikendicu.

Bilo bi jako nezgodno ako slučajno nekom padne na pamet da mu dođe u posjetu u “Lavlje Alpe”. Mogao bi zateći nju, a to bi bila baš sočna tema za ogovaranje.

Opet je zagrlj oduševljen planom. Nije bio odavde i morao je mnogo toga da prepusti njoj da nešto ne bi pogrešio.

Idućih nekoliko dana su radili i polako preseljavali. Rajna je imala još posla oko berbe a on je bio slobodniji jer je bilo manje pacijenata. Imao je nekoliko povreda kod berača i većinom probleme koje je ljudima uzrokovala vrućina.

U kuću nije trebalo puno nabavljati. Jedino što mu je nedostajalo je pošten radni stol. Još mu je ona od kuće donijela peglu, njen usisivač i veći tepih za dnevnu sobu da ne bi oštetili vlasnikov skupi. Osposobila mu je kuhinju, frižider su uključili i napunili. Mogao je da pređe u kuću.

Već se po selu pročulo da se doselio. Nekoliko njih ga je kritikovalo što im nije rekao da mu treba stan. Rajna je bila u pravu, svi su ga željeli ugostiti.

Niko ga nije još ništa pitao u vezi Rajne. Osim Mare i Sime. Ali začudo, oboje su bili diskretni. Nisu nikome rekli šta su primjetili.

U srijedu mu je rekla da bi je mogao pozvati u goste za vikend. Ali da to nikom ne kaže... I neka ništa ne planira... Bilo mu je jasno...

Spremio je vikendicu, očistio, namjestio sve za njen dolazak. Od srijede je bio van sebe. Sva sreća što se više bavio administracijom i sređivanjem kartona nego medicinom.

U četvrtak mu u ordinaciju svratila Tanja. Imala je za njega iznenađenje.

- Ako ste slobodni večeras da odemo na neko piće. Meni i mužu je godišnjica braka. Idemo samo nas troje... a meni pade na pamet da možda ni vama ne bi bilo mrsko da nam se pridružite...

- A šta će Rajna da kaže? Niste pitali nju.

- Ajte, ajte doktore! Ne gazite po jajima da se tako bojite! Evo sad ćemo zajedno da je nazovemo. Imamo malu proslavu za vikend a ovo je samo izlazak na piće u “našu” kafanu. To smo ja i Rajna obećale jedna drugoj, da treba važne dane svake godine da obilježavamo.

- Rajna, evo me u ordinaciji kod doktora. Polako, nije mi ništa! Došla sam samo da pozovem doktora na piće večeras? Ja mislim da ti nećeš imati ništa protiv. Šta on kaže? - ponovi ona šaljivo ga gledajući. Evo ga zabrinut, šta ćeš ti reći...

Kad je završila razgovor veselo ga pogleda.

- Eto doktore, Rajna se složila. Nije imala ništa protiv da idete s nama. Džaba ste se prepali.

- Moja pametnica... - podbode on Tanju.

- A, tako! - smijala se ona. Vaša pametnica... Ma glavno da je Vaša...

To je bio samo simboličan izlazak da se prisjete kako se sve odigralo. Bar dok ne stignu djeca, jer pitanje hoće li se ova tradicija nakon toga uspjeti održati.

Romantiku obične potisne realni život.

On se presvukao u Alpskoj kući i pošao u osam, kad mu je javila da ga čeka spremna. Nisu vidjeli da ih tri para očiju prate. Bilja, Veljko i Irina su se samo pogledali kad su doktorova kola stala ispred kapije.

Išli su sami do restorana, rekla mu je da ih njih dvoje tamo čekaju.

- Pa ovo je naš prvi zvanični izlazak! - radovao se.

- Izgleda da se i Tanja dosjetila da bi bilo zanimljivo da nam prvi sastanak bude na godišnjicu njihovog vjenčanja.

- Zna da nam je ovo prvi zvanični?

- Šta ti je? Pa to zna i tvoja Mara! Nazovi je ujutro u šest! Pitaj, Maro šta ste noćas saznali o mom i Rajninom izlasku?! Pa da vidiš šta ti je ženska obavještajna služba!

- Hahaha...

Par ih je već čekao u restoranu. Pošto je bilo ljeto, sezona godišnjih, svako veče je od deset svirala muzika.

Večerali su u finoj atmosferi, kao dva zaljubljena para.

Zoran ju je nježno gledao, ponekad bi joj dotakao kosu, držeći ruku na naslonu njene stolice. Bilo joj je malo neugodno jer su je Tanja i Milan više očima, nego riječima zadirkiivali zbog toga.

- Idemo ja i ti vidjeti šta se nudi od kolača. Vi momci sačekajte – reče Tanja njoj.

- I šta si odlučila? - upita Rajnu dok su išle ka vitrini sa kolačima.

- Odlučila? U vezi čega?

- Pa... u vezi doktora. Želiš li da budeš s njim? Ili još nisi sigurna?

- Ma sigurna sam, kako ne želim... Samo ne znam kako da izvedem. On se boji da mi ne stvori neprilike, pa me ne pritišće, a ja bi radije da on donese ovu odluku. Mislila sam... sad za vikend... Samo, ne znam kako da objasnim mojima gdje sam bila... A ja bi da idemo u njegovu vikendicu. Ne bi da nam prvi put bude u stranoj kući, mada kad je vidiš pritisnućeš i ti Milana tamo!

- Stvarno? E, pa onda moramo da idemo kod Švajcarca u posjetu doktoru! A... što to ne bi izvela večeras? Imaš pokriće. "Spavaćeš" kod mene... Sad fino otidite, pustite mene i mog dragog da uživamo i da otvorimo sezonu pravljenja djece. Odlučili smo od danas pa u idućih deset godina što se primi, to ćemo da rodimo! Pa koliko ih bude! - veselo se smijala.

- Pa... mogla bih – sad kad joj je to Tanja predložila izgledalo joj je kao dobar plan.

- On neka svoja kola ostavi ispred Švajcarčeve kuće, a ti uzmi moja kola... Niko neće povezati. Dogovoreno?

- Pa... ajde da probam... Dogovoreno kumo!

- Evo ti moj ključ od kuće. Sigurno nisi ponijela svoj rezervni. Ključ od garaže visi na polici u hodniku.

Uzela je ključ od Tanje, odnijele su im kolače za stol tajanstveno se pogledavajući.

Zoran je malo začuđeno podigao obrve kad je vidio kako ga gleda. Bila je nekako vesela, oči su joj sjale, kao da ima neku tajnu koju jedva čeka da mu kaže.

- Zoki, mi bi sad mogli da krenemo...

- Da krenemo? - začudi se on.

- Da, dušo. Vidiš kumovi imaju jedan plan... pa treba da krenu da ga sprovode.

Na to su se Tanja i Milan veselo nasmijali.

- A i mi imamo svoj...

- Imamo? - začudi se Zoran.

- Doktore, ništa ne pitaj, samo slijedi upute – obuči ga Tanja.

Pozdravili su se i krenuli iz restorana držeći se za ruke. U kolima ga je pogledala.

- Znaš li kud sad idemo?

- Mislim da znam. Samo se pitam hoćemo li uspjeti stići do vikendice...

- Stići ćemo, imamo vremena. Ostavićeš kola kod “Alpske kuće”, a tamo idemo Tanjinim.

- E, ako uspijemo izdržati do vikendice svaka ti čast na disciplini...

- Hahaha... smijala se ona.

Ali bio je u pravu. Jedva su nekako došli do vikendice. Ona je vozila Tanjina kola, on ju je za to vrijeme dodirivao, ljubio u rame, u ruku... Povukao joj je haljinu iznad koljena a onda se sagnuo i spustio poljupce na njeno desno koljeno.

- Dušo...moraš biti miran – jedva je promucala zapuvano. Išli su sporo, bio je mrak, on ju je ometao. Srećom skoro nikog nije bilo na cesti.

- Reci mi gdje sad da idem, na raskrsnici smo...

Rekao joj je kud da vozi. I da ima još tri kilometra do kuće. Kad su napokon stigli, i ugasila kola on je odmah privuče k sebi.

- Najbolje da trčiš ispred mene, ne znam kako ćemo do kuće - šaputao je zapuvano, čvrsto je držeći u zagrljaju.

- A znači, igraćemo se Crvenkapice i vuka? - smijala se. E, pa majstore, da Crvenkapica potrči... - odgurnu ga od sebe i izleti iz kola smijući se. Potrčala je stazom, pa onda uz stepenice...

- Stigni me, stigni me – veselo ga je zafrkavala.

Kad je zapuvan istrčao uz stepenice, ona mu se baci u zagrljaj. Kuću u mraku nije imala kad da osmotri. Iako su solarne svjetiljke osvjetljavale stazu, stepenište i verandu.

Unio ju je u kuću i odnio pravo u svoju sobu. Dok je ljubio ona ga je skidala, a dok je ona milovala njega on je skidao nju. U toploj noći, i tišini, daleko od svih uživali su u svojim prvim dodirima, u svom prvom spajanju. U svojoj procvjetoj ljubavi...

Postati njegova, san koji je sanjala ovih dana strogo pazeći na svaki svoj pokret, na svaki svoj znak. Više nema skrivanja.

Pustila je da ta ljubav izađe iz nje, i nije joj bilo važno šta će ko reći, šta će se pričati, hoće li ih ogovarati, hoće li joj zamjeriti što ga voli i to otvoreno pokazuje.

Ujutro kad se probudila osmjeh sreće joj zasja na licu. Nije bio san. Spavao je do nje, prebacivši ruku i nogu preko nje. Da mu bude blizu.

Prije nego što su zaspali on ju je “podgurao” poda se. Da mu bude blizu. Smijala se.

- Pa kako ću tako spavati sa devedeset kila na sebi...

- Hoćeš ti da legneš na mene? Ako sam ti težak.

- Neću, dobro mi je ovako – prošaputa mu sretno, milujući mu dugu kosu i ljubeći ga s obožavanjem.

To ga usreći pa je još zagrlj rukama, naslonivši glavu ispod njene brade. Tako su utonuli u san.

Jutro je svitalo. Već je bilo toplo. Pošto je on mirno spavao ona se izvuče iz kreveta i pri slabom jutarnjem svjetlu ode razgledavati kuću. Vrlo lijepa kuća. Donji dio je bio od kamena a gornji od drveta.

I unutrašnjost je bila takva. Vrlo profinjena. Kamen, drvo, moderna kuhinja, dnevna soba sa kaminom u sredini i dvije spavaće sobe. Uske stepenice su vodile u potkrovlje. Izgleda da je i gore bilo nešto.

Opet se vratila u spavaću sobu. Željela je da bude još uz njega. Ko zna kako će se dalje uspjeti organizovati.

Polagano i nestašno povuče pokrivač s njega, prvo do struka... a onda hrabro trgne i otkrije ga cijelog. Spavao je na prsima raširivši ruke i savivši desnu nogu u koljenu. Zauzeo je skoro cijeli krevet.

Legla mu je na leđa, polako ne cijelom težinom, da ga ne pritisne previše. Pokrila ih je oboje. On se nije budio, a ona je uživala u njegovom disanju i mirisu.

Zorana je probudio osjećaj težine... Rajna! Sjeti se odmah. Gdje li je? A onda shvati da je ta težina koju osjeća... ona. Srećno se i zadovoljno nasmiješi. Njegova Rajna. Njegova, napokon. I izgleda da joj se to svidjelo. Sinoć je on ležao na njoj a sad su obrnuli uloge.

Ruku je prebacila preko njegove. On je uzme i nježno poljubi. Našao je sebe, našao je ženu koju voli. Sve godine nezadovoljstva su nestale, sve mu je napokon bilo kristalno jasno i uklopilo se kao da je tako od početka trebalo da bude.

- Rajnaa...Rajnice... - zvao ju je tiho. Lagano se pomjeri i ona sklizne s njegovih leđa. Pogledi im se sretnu u poluosvjetljenoj sobi.

- Molim mili... - srećno mu se nasmiješi i zagrli ga oko vrata.
- Dušo moja...kako si? Jesi li uspjela odspavati? Nježno je poljubi.
- Super sam - umiri ga ozbiljno. A ti? Jesi li... srećan poklonom?
- Ja svojim jesam jako! A ti svojim?
- I ja svojim... jako sam zadovoljna.
- Možda da te ipak “pregledam”.... da vidim je li to baš tako?
- Ako ti dam da me pregledaš... onda me moraš nekako nagraditi. S čim ti častiš pacijente kad su dobri?
- Obično tabletama, nekad im dam štapić za pregled grla...
- Neću tablete ni štapić! Mogao bi da mi dozvoliš da ja ponekad pregledam tebe...
- Za to sam spreman dvadeset i četiri časa dnevno! Podsjetiću i tebe ako zaboraviš...

- Sad sljeduje malo kombinatorike. Moramo nazad u selo, tebe ću iskrcati u kući, da se spremiš za posao. I vratiti kola do Tanje. Ona će me “kao” dovesti kući, i čim dođeš s posla dolazim k tebi.

- Vrlo složen plan – smijao se. Rajna...gledao ju je mazno, pa zar nemamo još malo vremena?

- Ako budeš jako brz... - nije željela da se odvoji od njega. Bojala se kako će stvari dalje teći, hoće li se nešto iskomplikovati. Nakon ove noći nije mogla više da diše bez njega...

Nije bio baš brz, pa su došli u deset do sedam ispred kuće. Zvao je Vukicu da će malo zakasniti.

Čim ju je vidjela Tanji je bilo jasno da su uspjeli. Samo su se nasmješile jedna drugoj.

U pola tri je došla i donijela mu je ručak. Sad su napokon opušteni i srećni u veseloj kući mogli da odahnu. Nije bilo nimalo lako sve držati pod kontrolom.

- Rajna... Je li sad možemo da isprobamo crveni krevet? - šaputao joj je ljubeći joj uvo i vrat.

Držao ju je čvrsto uz sebe, hodajući uz nju dok je servirala kolače i kafu.

- Nemamo sad vremena, moram se vratiti kući do pet – osmjehnu mu se.

Sjeli su na sofu, jedno uz drugo, malo jeli, malo se ljubili... Vidjela mu je u očima da želi cijeli svijet da joj daa. Provukla je prste kroz njegovu kosu.

- Od kad imaš ovu frizuru?

- Od djetinjstva, nekako mi odgovara, navikao sam se na nju.

- Sutra naveče nas Tanja zove na zvaničnu proslavu u kući. Biće jedno dvadesetak prijateljica i prijatelja, većinom iz sela. Plus njeni i Milanovi. Moji znaju da je proslava i da ću ići tamo... A mi bi onda mogli da opet odemo zajedno.

- Ooo... madmoazel, na osnovu onoga što mislim da mi predlažete, rekao bih da Vam se svidjelo “naše druženje”...

- Pa doktore, shvatite kako Vam odgovara... - smijala se milujući ga dok je saginjao k njenim usnama.

- Kad bi se mene pitalo... ti ne bi danima izašla iz ove naše Alpske jazbine – uzdahnu, žureći da iskoristi još koji minut da budu zajedno.

- I ja bih to voljela, mili – uzdahnula je tužno.

Da se ne razdvajaju nikako. Da dišu zajedno.

Tješio ju je milujući je po kosi. Sklupčala se u njegovom naručju, pitajući se kako će im proći ova noć? Ona kod svojih a on u stranoj kući...

- Zorane... ujutro...idem u malinjak – reče mu oklijevajući.

- Sama?

- Neću biti sama, imamo još pomagača.

- Ako poraniš, možeš da svratiš do mene...

- Da te ne budim... - nećkala se.

- Budi sretna ako ti noćas ne dođem pod prozor! Pa da skandalizujemo tvoje i damo materijala ženskoj obavještajnoj službi!

- Dobro mili – složi se krotko.

Kao odgovorna djevojka sve je spremila za malinjak, okupala se i rano, oko devet legla. Namjestila je zvono za četiri. Ali u tri i četrdeset i pet je bila na nogama. Pitala se hoće li njeni čuti zvuk njenog auta.

A Veljko i Bilja su se samo pogledali kad su začuli otvaranje kapije. Žena ga je zabrinuto pogledala, a on samo slegnu ramenima i okrenu se nastavivši da spava. Kćer mu je bila sretna, to mu je bilo najvažnije.

Parkirala je iza njegovih kola. Za svaki slučaj da se ne vide s ceste. Otključala je vrata. Odlučila je ako spava, da mu ostavi samo hranu i poruku. Tiho je upalila svjetlo u hodniku, ali se odmah upali se i drugo u spavaćoj sobi.

- Rajna... - zvao ju je.

Kad se pojavila na vratima ništa više nije trebalo reći. Skinu sama majicu pored kreveta, gledajući ga kao omađijana. On ustade i pomože joj s ostalim.

- Kako si mi nedostajala, kako si mi nedostajala... - uzdisao je stiskajući je snažno uz sebe. Podigao ju je u naručje, grlila ga je oko vrata dok joj je pritisnuo bokove uz sebe, natjeravši je da ga obgrli i čvrsto se drži za njega i nogama i rukama. Držala se za njega, zabacivši glavu i izvivši vrat koji je ono obasipao sočnim poljupcima.

Spuste se na krevet tako isprepleteni. Čekao ih je spreman, crveno - zlatan, udoban, pozivajući ih na ljubav, raspaljujući strast i isključujući svaki dodir sa vanjskim svijetom. Tek ovdje su osjetili olakšanje, postali svjesni da su uspjeli. Da im niko ništa ne može.

I tako crvenilo, Kupidoni, kupačica i labudovi postadoše svjedoci njihove ljubavne priče.

Rajna je sad slobodno uzdisala, on je ječao, što su osjećali to su iskazivali, vatreno, iskreno...izgarajući do kraja.Poslije je gledao, sklanjao joj mokru kosu s lica, sretno se osmjehujući...

Krenula je od njega oko sedam žureći, jer su oboje kasnili. On je ispratio ljubeći je sve do kola.

Umjesto prva, došla je skoro zadnja u malinjak. Srećom, neko reče da je Simo jutros zakasnio otvoriti, pa su mislili da ga je i ona čekala...

Pitala se šta je to Simu moglo sprečiti da otvori na vrijeme? Cunami?

A Simo je, valjda izazvan povoljnom pozicijom neke planete u horoskopu, odlučio u petak da je bilo dosta čekanja.

Trebalo je da im stigne velika pošiljka u apoteku, pa su se dogovorili da Branka dođe popodne da mu pomogne. A da se ujutro odmori.

Ali pošiljka nije stigla. Ostali su sami i “dokoni” u apoteci. Petak popodne, vrućina, nigdje nikoga...

Ona krenula da slaže na police neke plastične saksije, on krenuo da je pridržava... i desilo se. I to dok je apoteka bila “u radu”. Nisu se sjetili zaključati.

Sutra je zakasnio otvoriti. Izbjegavali su da se pogledaju, iako se nije odvajao od nje.

Na matematiku je skroz zaboravio, pa je Branka morala paziti jer su izdavali velike račune. Jedva je pustio da krenula kući, poljubio ju je opet, nestrpljivo čekajući ponedjeljak.

Onda je od doktora saznao da će to večer svi ići kod Tanje. A on nije bio pozvan...

Rajna je zvala Zorana da vidi hoće li doći kod njenih na ručak. Međutim, bio je zauzet opet nekim predsjednikovim mušterijama. Nisu mogli da se vide do večeras, kad budu išli kod Tanje.

Opet ga je dočekala ispred kuće, ali vidjevši joj brata u dvorištu, parkirao je kola i pozdravio se s njim pitajući za ostale. Željko mu reče da su u kući, pa je ušao da im se javi. Proveli su tu petnaestak minuta.

Gledali su ih radoznalo. Zoran se na to osmjehne.

- E pa vrijeme je da krenemo. Samo da provjerim je li moja djevojka spremna? - počne zadirkivati Rajnu gledajući u Veljka i Bilju.

- Imate djevojku doktore? - sad se Veljko zafrkavao. O, čestitamo! A poznajemo li je?

- Pa... možda, ali za sad ne bi smio puno da Vam otkrivam. Da se ona ne naljuti – gledao je u nju slatko se smiješeći.

Ispratili su ih do vrata raznim “dobacivanjima” i “mudrostima”. Začudo, niko nije rekao do koliko moraju da se vrate...

Kod Tanje je bilo veselo i opušteno. Upoznao je nekoliko njihovih bližih prijateljica i prijatelja a oko jedanaest su gledali da se izvuku.

Rajna je rekla da je umorna “od posla u malinjaku” pa da se ide odmoriti. E kad ide ona da odmara, morao je i on... Pa su “zajedno” odmarali u svojoj “vreloj sobi”.

Simo nije mogao da izdrži nego je zvao je Branku kod Tanje. I to u ponoć kad je “mamica” zahrkala.

Niko nije primjetio da su se u sitne sate vrata Simine apoteke otključala, i da su se dvije prilike ušuljale unutra... Ali ne da krađu...

Pošto to niko nije mogao očekivati, agenticama su promakle ove "neobične aktivnosti".

Ujutro oko sedam stigla je poruka od majke. “Rajna, gdje si ti?” Tata će poluditi kad vidi da još nisi došla”.

Bila je umorna od skrivanja i nije željela da se odvoji od njega. Kao da su postali jedini stanovnici ljubavnog raja, skriveni u svojoj Alpskoj jazbini.

Odgovori joj: “Mama, imaj malo milosti. Reci mu da sam došla, pa opet otišla. A još bolje, reci da ništa ne znaš... Bolje gledaj da ručak bude dobar. Doći ćemo na ručak. Znaš da voli kolače”

Bilja se na ovu poruku uzdahne. Nije mogla da se ljuti na kćer.

Neka voli, izabrala je pravog momka, pa neka sazna kako je to. Valjda će je nekako opravdati. A selo i ostale “agentice”, sjeti se Bilja... Joooj, šta reći...

Ali nije trebalo ništa, svi su već znali da su par. Idućih mjeseci nju su pitali kako doktor, a njega kako Rajna...

POGLAVLJE 15.

Jednog vrelog dana krajem avgusta pade pljusak i naglo zahlti. Rajnu je pljusak uhvatio u malinjaku. Dok je izišla iz malinjaka već je bila mokra. Nije vrijedilo da sad oblači kabanicu.

Otišla je kući ali prehladu ovaj put nije mogla izbjeći. Popodne se čula s njim i rekla da se umorila i da neće doći u Alpsku kuću. Nije mu htjela reći da je pokisla i da je dobila glavobolju.

Zoran je ponovo zvao oko osam ali se nije javljala. Zabrinuo se. Pozvao je Bilju. I onda mu je rekla da se Rajna prehladila u malinjaku. Odmah je sjeo u kola i rekao im da ga očekuju. ona je spavala kad je stigao

Ušao je u njenu zamračenu sobu. Ostavili su vrata od sobe otvorena da bi imao svjetlost iz hodnika. Spavala je šumno dišući. U sobi je bila vrućina. Bilja mu reče da voli da joj je toplo kad je boli glava.

Nježno je spustio ruku na njeno čelo. Bilo je hladno. Bila je pokrivena jorganom. Pidžama joj je bila vlažna.

- Rajna... dušo... - nježno ju je budio.

Polako je otvorila oči. Zaklonila je rukom da joj svjetlost ne smeta.

- Zorane? - nije bila sigurna sanja li ili je stvaran.

- Ja sam dušo. Zašto mi nisi rekla da te boli?

- Jao, doktore! Dobro sam, samo sam se malo prehladila. Popila sam aspirin u kesici i do jutra će to proći! Šta si se prepao! Ko te zvao? Mama? Ma, to ona zvala da dođeš na večeru!

On je, dok je pričala, nježno pregledao.

- Eto, napokon si me se dočepao da izigravaš doktora! Pa zar me se nisi dosta napipao! - doda tiše, šaljivo.

Iako se zafrkavala vidio je da je iscrpljena, ali da joj je popustila glavobolja i sinusi.

- Oprosti što sam te uznemirio. Drugi put nemoj da ti padne na pamet da mi nešto prećutiš.

- Dobro. Koliko je časova?
 - Skoro osam i trideset.
 - Jesi li išta večarao? Biće si zaboravio.
 - Nisam gladan.
 - Tvoja uobičajna priča. Nikad nisi gladan. Ajde, pusti me da ustanem i presvučem se pa ćemo sići dolje da nešto zajedno jedemo.
 - Ja ne bi sad da ometam tvoje. Idem nazad u Alpsku kuću.
 - Ma nećeš sad kad si došao nigdje da ideš. Ja bi te rado zadržala u mojoj sobi ali vidjećemo šta će ostali da kažu.
 - Pitaćeš da ostanem?
 - Ma nije problem da ostaneš, imaš onu praznu sobu. Drugo je pitanje možeš li ostati u mojoj sobi i mom krevetu – doda tiše grleći ga oko struka i škakljajući.
- Smijao se slatko ljubeći je po čelu i kosi.
- Sišli su zajedno u dnevnu sobu. Ostali su ih začuđeno gledali.

- Morala sam da ustanem, ovako je mislio da mi je ko zna šta – objasni Rajna. Njeni su znali da bi obično do ujutro odspavala i sve bi bilo u redu.

Svi su ga izgleda razumjeli i nisu ga zafrkavali što se zabrinuo za dragu.

- Mama, on ništa nije večerao a ja bih kifliće ako je ostalo.

Naravno Bilja se odmah rastrčala oko kćeri. Donijela im kifliće, koje su svi obožavali, slane, punjene sirom, pa pica nadjevom, slatke, sa pekmezom, pa orasima... Za sat vremena dvije velike zdjele su nestale.

Njih dvoje su sjedili jedno uz drugo na dvosjedu. Bilja je budućem zetu dovukla stolić do dvosjeda. Nije htio ništa osim kiflića da jede, ali mu je ona na tanjir narezala da uzme bar malo domaće šunke i kobasice.

Rajna je sjedeći u trenerci pokraj njega, trpala šunku u kifliće i tako mu ih uvaljivala. Drugi su se pravili da ne vide te razmjene “ljubavi”. Oko deset je rekao da ide da im više ne smeta. Pa ga je ispratila i poljubila za laku noć.

- Rajna ti si sad moja! Nerado te vraćam ocu. Ne pripadaš više ovdje, nego meni...

Osmjehnula mu se umirujuće, pokrivši njegovu ruku svojom.

- Još se malo strpi. Znaš da oni neće imati ništa protiv. Vole te i podržavaju.

- Dobro... odgovori s uzdahom svjesan da su u seoskoj sredini i da ona ne može preko noći da se preseli k njemu.

- Rajna...htio sam još o nečemu danas da razgovaramo.

- Da?

- Ja idućeg vikenda moram u Beograd, htio bi da ti ideš sa mnom. Doduše ovaj put su mi roditelji na nekom seminaru pa ih nećemo vidjeti. Ići ćemo opet da ih upoznaš.

- Hm... dobro. Voljela bi da idem s tobom. Ide mi se. Dobro, ja ću mojima reći, a staviću im do znanja da i ja to želim u slučaju da im nije pravo.

- Rajna...volim te. Jako te volim.

Rajni od te iznenadne izjave grunuše suze na oči.

- O najdraže moje...i ja tebe volim. Ludo te volim i obožavam.

Ljubili su se na hodniku, svjesni da su večeras odmakli još jedan korak naprijed u svojoj ljubavi.

Pošto su zaboravili na ostale, nisu vodili računa da im ovi "štopaju" vrijeme. Oni su pažljivo izmjerili da je prošlo deset minuta od kad se pozdravio s njima pa do paljenja doktorovih kola. Rajna je odmah otišla u svoju sobu, nemajući snage da sa onako sretnim licem izlazi pred ostale. Nije sad htjela da im objašnjava.

Ujutro je, odmah, da ne izgubi hrabrost, saopštila ocu šta je Zoran predložio. Veljko je mirno gledao u nju.

- Tata, ja bih išla. A ti još malo razmisli i popričaj s mamom.

Otac je klimnuo glavom jer ga je zatekla tim pitanjem pa nije znao šta da kaže.

Poslije joj je majka rekla da bi je pustili ali da spava kod tetke. Rajna se uzjogunila, i nije htjela da pristane.

Ili je puštaju ili ne puštaju. Moraju prelomiti.

Veljku i Bilji je bilo nezgodno da joj brane jer je doktor bio jako dobar i pošten čovjek. Ispalo bi ako joj ne daju da ide da ne vjeruju njemu. A on se trudio da bude jako pažljiv i uviđavan prema njima. Tako je u tek u četvrtak iskamčila pozitivan odgovor.

Za to vrijeme hrabrila je njega da bude strpljiv. Objasnila mu je da je to igra nerava. Ali da je sigurna da će popustiti. Rekla mu je da ga jako poštuju i da im je zato teško da ga odbiju. Da je to ona htjela, glatko bi je odbili. Ali kad je tražio on, to je bila druga priča. On se smijao njenim igrama živaca sa roditeljima, čekajući da im se smiluju.

U petak popodne su napokon krenuli u grad. Namjeravali su da se vrate tek u ponedjeljak.

Bila je uzbuđena i srećna što je s njim. Sad će imati priliku da vidi osjeća li isto prema njoj i u gradu i na selu. Od toga je ovisilo hoće li uspjeti opstati. Ako primjeti da je u gradu drugačiji...

POGLAVLJE 16.

U Beograd su stigli oko devet, već je pao mrak. Bila je gužva na cesti zbog vikenda pa nisu žurili. Na vratima stana on je nježno poljubi i poželi joj dobrodošlicu.

- Nadam se da će tebi biti lijepo bar blizu onoliko koliko je meni lijepo kod tvojih. Malo se plašim da se ne razočaraš. Ne znam kako bi to podnio.

- Ne brini, nisam nezrela curica, dušo. Važan si mi ti a ne ono okolo. Ako se mi slažemo i razumijemo sve drugo je manje važno. Znaš da sam realna, nisam nešto zahtjevna, osim kad si ti u pitanju.

- Ja?

- Da – pogledala ga je i naslonila glavu na njegovu rame. Tebe želim potpuno, najvažnije si biće na ovoj planeti za mene. Tu nema kompromisa. Ja sam potpuno tvoja i ti moraš biti potpuno moj. Odrasla sam, i zahvalna sam roditeljima.

Oni su obavili dobro svoj zadatak i sad je vrijeme da krenem u novu fazu. Od sada do kraja života, sve dane koji dolaze, nadam se da ću dijeliti s tobom... Da ćemo se zajedno radovati, tugovati, rješavati probleme. Da se nikad više nećeš osjećati usamljen, ili da te niko ne razumije. Nadam se da ćemo i mi roditi i odgojiti dobru djecu i dobre ljude. Oni će, kao i mi jednog dana krenuti svojim putem. A onda opet u sledećoj fazi ostajemo jedno s drugim. Naravno, kao i naši nama, pomagaćemo djeci, unučadi... Ali važno je da, ako smo zajedno, sve te faze koje život nosi proći ćemo lakše jer nam pomaže ljubav i zajedništvo. Ja sam spremna da ispunim svoj zadatak. Kao žena i majka, a čini mi se da si i ti spreman da budeš muž i otac.

- Rajna... - zagrlj je ganuto. Bilo mu je neugodno da vidi koliko je tačno pogodila sve ono što ga je mučilo, koliko ga je dobro razumjela. Svi drugi su vidjeli doktora, sina drugih doktora, situirano, gradsko dijete... Samo je ona vidjela usamljenog i jednostavnog dječaka, željnog ljubavi i bliskosti.

- Nemoj da se žalostiš, jedino moje – ozbiljno ga pogleda. Znam to od prvog trenutka tamo u ordinaciji kad smo se sreli.

- Ipak sam u nečijoj milosti kad mi je poslao tebe.

Raspakovali su se, pokazao joj je stan. A onda noćni pogled na grad sa prozora dnevne sobe. U daljini se vidio most i hiljade svjetala.

Stan je bio na sedmom spratu. Zgrada je bila građena 70-tih ili 80-tih godina. Iz dugačkog hodnika se išlo do trpezarije i kuhinje. S desne strane je bilo kupatilo, a sa lijeve spavaća soba preko puta kupatila i dnevna koju je bespotrebni zid dijelio od trpezarije i kuhinje. Između kupatila i kuhinje je bila još jedna mala ostava. Balkon je bio manji, smješten uz trpezariju.

Rekao joj je da je stan bio dosta hladan jer je na vanjskoj strani zgrade a građen je velikim betonskim blokovima. Prije dvije godine ga je renovirao, stavio nove prozore, zastaklio terasu i u dnevnu stavio unutrašnju izolaciju, pošto se stanari nisu mogli dogovoriti da izoluju zgradu izvana.

Rajna je malo odahnula kad je shvatila da je kupio i novu spavaću sobu. Pretpostavljala je da je tu dolazila i bivša, pa joj to baš nije bilo pravo da spava u istom krevetu gdje je i ona... Ali on je srećom bio dovoljno pametan, da kupi novu sobu kad je sređivao stan.

- Jedino sam kuhinju ostavio budućoj vlasnici. Evo, ti s njom radi šta želiš. Kad skupimo dovoljno para renoviraj je po svojoj želji.

- Ama, ne brini oko toga. Dovoljno mi je da je uredno i da imam šporet i frižider. Jedino mi se čini da ti je slab šporet, pa bi to mogli kupiti. Ako se odlučimo stanovati u stanu, onda ćemo to riješiti.

- Mogla bi stanovati u stanu?

- Ma mogla bi s tobom i na drvetu! Za početak nam je to sasvim dovoljno. Ove godine je bila moja prva ozbiljna berba malina. Ovo su maline što sam ja sadila. Solidno smo prošli prodajom, pa bi od ove godine trebalo da počnemo vraćati uloženo. Najteže je sa uzgojem u plasteniku. To tek treba dogodine da dođe na rod. Za sada je sve dobro. Vidjećemo.

Prvo treba da tati vratimo pare, posudio je bratu i meni. A ostalo dijelimo popola. Ja kao “stručnjak”, kad se uvještim mogu i da radim sa drugim malinarima. Već sam išla kod ljudi koji su imali problema da ih savjetujem, pa i tu imamo neku zaradu.

- Nisam siguran šta da radimo sa stanovanjem dole kod tebe. Da kupimo kuću? Gdje ćemo stanovati dok budemo dolje?

- Ma bez veze da kupujemo, pored toliko praznih! Ako nemamo kuću poslije smo slobodni da idemo gdje hoćemo. Možemo ostati još kod Svete Švajcarca, ali ako pristane da nas primi oboje, da mu platimo. Ili da nađemo kod drugih. Ima praznih koliko hoćeš. I Lana je razmišljala da iznajmi sprat koji su sredili za sina. Ima sedamnaest, neće se još ženiti. Mada... znam da bi nas i moji rado primili. Samo ne bi baš mogli biti sami...

Pričali su tako dugo u noć. Smirivalo ga je što je s njom tačno znao na čemu je. Nije izbjegavala razgovor niti se pravila da ne razumije. Nekad bi ga i sama pročitala, i odgovorila a da nije ni stigao da je pita.

S bivšom je to bio veliki problem. Na sve njegove pokušaje prije nekoliko godina da odrede kakav im je plan, ona je neodređeno odgovarala da ima vremena i da će polako i opušteno.

A njemu je dojadilo da ne zna ni za sutra kakav mu je plan. Nešto bi počeo planirati, onda bi upala ona sa svojim planovima i nikako da se pomjere s mjesta.

Dugo je kuvalo u njemu nezadovoljstvo a kad mu je prije dvije godine saopštila da je prihvatila specijalizaciju od dvije godine u inostranstvu pukao mu je film.

Na kraju se ispostavilo da je to već planirala odavno. Njemu ništa nije rekla. Više nije mogao. Rekao je da mu je dosta življenja od danas do sutra, i da ona očito ima precizan plan koji njemu ne saopštava. Branila se da nije tako, ali je po svemu viđenom njemu bilo jasno da je baš tako.

Otišla je na specijalizaciju, on je smatrao da je s tim završeno između njih. Međutim, kad je došla na praznike nakon šest mjeseci shvatio je da ona to nije tako razumjela.

Tad joj je saopštio da su definitivno raskinuli i da nema govora o nastavku.

Nije vjerovala da je prelomio. Pokušala je s njim pričati, ali nije ga zanimalo. Osjetio je veliko olakšanje što je to prekinuo.

Zadnje dvije godine prije prekida već mu je bilo teško izdržavati takvu situaciju. Čim su prekinuli krenuo je da renovira stan.

Dio para je imao, ali nedovoljno. Ostatak je posudio u roditelja. I to vrlo nerado. Htio je da digne kredit, ali su mu oni sami predložili da uzme od njih.

Vratio im je to za šest mjeseci, strogo kaznivši sebe, da će radije biti gladan nego da njima duguje. Bili su zadovoljniji njegovom ozbiljnošću i poštivanjem rokova.

To ga je nekako vratilo u normalu, oslobodilo. Želio je neku obavezu, realnost, a ne da u tridesetoj i drugoj živi kao student, od zabave do zabave.

Sad je za skoro četiri mjeseca na selu uštedio više nego što bi nekad uspio za dvije godine.

Imao je dovoljno za prsten. Iako mu je plata bila manja. Nije puno trošio. Jedino bi nekad nešto kupio Rajninim. Da im se oduži za kuvanje. Najviše kafu i kućne potrepštine, ona mu nije dozvoljavala da pretjeruje.

Kad je krenuo iz Beograda, čak je razmišljao da iznajmi stan jednom kolegi. Samo je imao potrebu da se bar na određeno vrijeme makne iz grada. Nije očekivao da će dolje naići na Rajnu.

Sutra joj je rekao šta namjerava.

-Rajna... - reče joj dok je ona veselo spremala doručak.

Naravno, dovukla je svu silu paketa od kuće. Jedino su morali u radnji kupiti hljeb.

- Hmm... - odgovori, pazeći na jelo.

- Sad kad doručkujemo idemo u grad. Nemoj da brineš o ručku. Ručaćemo u gradu. Moramo da svratimo do njihovog stana - reče misleći na roditelje. I... da odemo u jednu kupovinu.

- Dobro. Ti sad brineš o meni. Na selu ja brinem o tebi – smijala se zagrlivši ga.

Fino su doručkovali i s rukom u ruci krenuli u grad.

Stan njegovih roditelja je bio jako lijep. Ali sterilan.

Namještaj je bio stilski, nije bio pretrpan ali je više ličio na izložbeni salon nego na stan u kome neko živi.

Jedino su se u radnoj sobi vidjeli tragovi boravka. Bile su dvije spavaće sobe, dnevna i radna. Tek je dolaskom u Beograd i ovaj stan shvatila koliki je bio usamljen i nezadovoljan.

- Sad mi je mnogo jasnije kako si se osjećao. Imao si sve ali nikako da osjetiš da tu pripadaš – nježno ga je pomilovala po kosi i pritisla mu glavu na svoje srce.

Tužno ju je pogledao. Sjedio je i pregledao poštu.

Roditelji su očekivali neki dopis, pa su mu rekli da pogleda je li stigao.

- Ali sad imaš mene... Ako ćemo živjeti ovdje čuvaću ti leđa i neću dozvoliti da osjetiš usamljenost. Sa mnom, djecom i mojom rodbinom, skrivaćeš se po ćoškovima da nađeš malo mira! - smijala se veselo, grleći ga.

I on je zagrlio nju oko struka smijući se.

- Rajnice... ono desno je još moja soba... šta bi ti rekla ako ti ja predložim da malo... “oplemenimo” ovaj prostor?

- Hahaha... smijala se. Znala je šta želi. I htjela da mu olakša i udovolji.

- Pa...ajdee, kad si navalio – pomilovala ga je lagano po licu smješkajući se. Imaš neki plan?

On je, kao odgovor, povuče sebi u krilo...

Odjeću su porazbacali cijelim putem do spavaće sobe. Uz pjesmicu iz čarobne kutije koja je vrtila “Ko se boji vuka još, vuka još...” strasno su “oplemenili” elegantni i visokosofisticirani stan.

- Znaš šta, ovaj stan nije daleko odmakao od Svete Švajcarca! Jedino je Svetin pozitivan i otkačen, a ovaj hladan ali ukusno namješten, kao iz kataloga! - zaključila je dok je mirovala u njegovom zagrljaju.

Popravili su nered iza sebe, zaključali stan, pa krenuli kroz obližnji park u grad.

Pored jedne klupe on zastade, malo zamišljen, i povuče nju da sjednu.

- Malo ćemo danas proći po centru grada a sutra po šoping centrima.

- Šta treba da kupiš?

- Rajna, ako sam te dobro shvatio, želimo i ja i ti isto. A to je da budemo zajedno, da budemo porodica i da imamo djecu. Pa ako je tako, razmišljao sam da ne treba da puno gubimo vrijeme, već smo se dobro upoznali, nego bi danas mogli da... kupimo prsten. Kad smo već u gradu – doda malo smušeno.

- Jesi li bio s njom vjeren? – upita ga ozbiljno i pomalo ljubomorno.

- Nisam – osmjehnu se on. I nježno je pomilova po obrazu. Nikako nismo mogli da dođemo do tačke da mi kaže šta želi i kad. Mislim da je zadnjih godina htjela da se vjerimo, ali nije htjela da kaže šta poslije vjeridbe.

- Bojim se da ti ne bude malo naglo... Da još koji put dođemo u grad? Prvo da upoznam tvoje... Pa da onda kad sve sagledaš...

- Rajna... sve sam sagledao. Nikad se više ne mogu vratiti u onaj život iz kojeg sam pobjegao. Gušio sam se u njemu. Onaj period dok sam bio u selu, a nismo se viđali, jako sam dobro shvatio šta želim.

- Dobro, samo nemoj da se vjerimo dok se ne sretnemo sa tvojima, molim te. Ti si ispoštovao moje, pa bi i ja tvoje.

- Ajde, dobro. Ali ipak idemo da pogledamo prsten, molim te. Meni će biti lakše kad znam da smo na korak do vjeridbe.

Bazali su po gradu, ušli u nekoliko zlatarni, ali joj se ništa nije svidjelo. Bilo je ili glamurozno ili neopravdano skupo ili nezanimljivog dizajna.

- Nećeš prsten sa onim kamenom?

- Ma to nije praktično za mene, dušo. Ja radim u zemlji, svaki čas bi morala da ga skidam. Zoki, ako sad ne uspijemo pronaći, doći ćemo opet, a pogledaćemo i dolje.

Nemoj da se brineš, molim te. Da ti bude lakše, ja ću svojim reći da smo tražili prsten. Ok? - nježno ga je poljubila za utjehu.

Nešto u njemu je htjelo da to rješi što brže. Nekako je osjećao da će biti mirniji kad to obave.

Odlučio je da joj pokaže čime se bavio kao dječak i momak pa je vodio je do veslačkog kluba, a onda do konjičkog. Bila je oduševljena kad je saznala da voli konje. I ona ih je voljela. I znala je da jaše. Doduše nije naučila u finom klubu nego na seoskoj djedovoj kobili.

- Rajna, kako to da te nije niko zgrabio dok si imala sedamnaest?

- Aaa...bilo je i toga. Dolazili su živcirati moga oca, pitajući bi li se udala. Kad bi otišli obavezno mu je trebala tableta za snižavanje pritiska - smijala se Rajna. A sad mi prilaze većinom pijani, znači nisu pri sebi ili ovi što im očevi rade vani pa se samo hvališu imovinom. Niko me ne pita šta želim, niko da kaže šta on nudi a njegov tata... A još kad sam se zainatila da neću u inostranstvo...

- Ne bi od svojih?

- Ma to sam rekla samo da ih se otarasim, ali se pročulo... Sve bi nekako progutali, i što čeprkam po zemlji, i što vozim traktor, ali to što neću u inostranstvo... Tako sam ti pala na listi udavača. Po majčinoj obavještajnoj procjeni sad sam između petog i sedmog mjesta.

- Meni je Mara rekla da si na petom mjestu. I ona kaže da je zato kriva tvoja izjava da nećeš u inostranstvo. Inače bi bila među prve tri.

- I to ti je rekla tvoj Mara?! Pa ne mogu da vjerujem, ko da je baš zapela da me uvali tebi! Nije mi jedino jasno koga voli više tebe ili mene?

- Mene, siguran sam – smijao se.

Iz konjičkog kluba su se uputuli zagrljeni šetnjom do stana. Imali su skoro sat vremena hoda ali su išli većinom kroz pošumljeni dio.

U stan je ona tražila šta će da večeraju, a on se otišao istuširati prvi.

- Pokušao sam i ja kuvati ali sam netaalentovan na majku – reče joj prilazeći joj i grleći je. Otac je bolji kuvar ali rijetko kuva. A ja sam se zadnji put pošteno najeo dok me čuvala baka. Poslije kad sam krenuo u vrtić pa u školu, ponekad bi uspio ručati kod nje. Onda smo se preselili, bila mi je daleko, a ja sam se navikao na hranu iz kese ili restorana.

Opet su dugo u noć razgovarali i voljeli se.

Sutra je bilo na redu nedjeljno šetanje po trgovačkim centrima. Rajna se čudila koliko svijeta provodi tako nedjelju.

- Neki ne znaju gdje bi drugo izašli, neki rade, pa nemaju vremena nego nedjeljom... - objašnjavao joj je. Ja sam se na sve načine trudio da to izbjegnem sa bivšom, ali često je bilo neizbježno.

- A jooj... pa ajde da idemo, kad to ne voliš! - uzrujala se ona. Ni njen otac ni brat to nisu podnosili. Uvijek su išle samo one. Sve tri ili najčešće ona i Irina.

- A ne, s tobom je to sasvim nešto drugo. Da sam jedini muškarac u šoping centru ne bi mi bilo teško kad sam s tobom. Jer znam da ti nećeš deset puta mjesečno obilaziti iste radnje i prevrtati po istoj gomili garderobe. Kad nam nešto treba kupiti, to je u redu. I sam odem kad mi nešto zatreba.

- Dobro, za ovu ću te nagraditi poljupcem u kabini za presvlačenje! Nisam bila od studija, znači tri godine, u ozbiljnijoj kupovini. Uvijek sam u nekoj žurbi.

Ipak su se zadržali “samo” tri sata i pri tome naletjeli na zanimljivi prsten. Razmišljala je dugo, ali je rekla da joj treba još vremena. Slikali su ga da može da ga još pogleda.

Imali su još sutrašnje prijepodne na raspolaganju.

Pitao je želi li možda da negdje odu na večeru i izlazak, ali je bila već umorna.

- Nažalost, ja sam ti slaba noćna tica dušo... Rano ustajem, rano idem na spavanje. Ali moraćeš me drugi put izvesti u provod. Možda sa tvojim prijateljima ili roditeljima da iziđemo. Spojili bi ugodno sa korisnim.

- Može! - složi se. Jedino bi mogli sutra da se javimo bar u ordinaciju mom prijatelju. Ja sam njemu vjenčani kum, a biće i on meni. Bili su izvan grada on i porodica, pa zato ih nismo mogli prije upoznati.

- Dobro, ti si šef parade.

Tako su sutra, oko jedanaest otišli u bolnicu. On ih je srdačno dočekaao oboje, oduševljen što ju je upoznao. I to prvi! Bio je jednostavan, kao i Zoran. Žena mu je bila njegova i Zoranova drugarica iz djetinjstva. Radila je na drugom kraju grada, pa su upoznavanje s njom ostavili za drugi put. Tražio je da ih slika. Reкао je u zafrkanciji da će idućih sedam dana imati koga da ogovara sa poznanicima i prijateljima.

- Imaju li ti starci sliku buduće snajke? - upita iznenada Zorana.

- Imaju. Poslao sam im – reče mirno pogledavši u nju.

- Imaju? - začudi se ona.

Pozvali su ga dolje kod njih, ako ništa drugo da dobiju zimnicu i da obiđe Zorana na novom radnom mjestu.

A kad budu drugi put došli dogovorili su se da obavezno negdje zajedno izvedu Rajnu.

- Roditelji ti znaju za mene? - upita kad su bili na ručku. Ručak je bio pica na brzinu. Uskoro su morali da krenu.

- Znam, rekao sam im već ranije da imam dolje djevojku. Sad sam im prije nego smo krenuli rekao da dolazimo, međutim oni su već imali dogovoren put. Rekli su da im je žao, da se ne uvrijediš i da im bar pošaljem sliku. Komentarisali su da si lijepa i “baš dobro visoka” - smijao se.

- Malo mi je laknulo. Pitala sam se hoće li čuti od drugih da si doveo djevojku njima iza leđa.

- Pa ne skrivam ništa! Zašto bi tebe dovodio u nepriliku?

- Hvala ti što si pažljiv – zahvali mu dirnuto.

Iza ručka su krenuli na put.

Nedostajalo im je oboma dragih ljudi i topline koje su osjećali u selu a nisu u gradu. Nekako su odmah prodisali kad su stigli. Svi su dobili poklone. Rajna je znala šta ko želi, pa im je to i uzela.

Naravno, po selu se saznalo gdje je Rajna bila. Odmah su krenula zapitkivanja.

Njega su otvoreno pitali kako je Rajna, a teta Mara i prave li djecu. On je sa srećnim osmjehom, ne snebivajući se nimalo, odgovarao da je dobro. A Mari da će biti prva obavještena ako Rajna zatrudni. Rajna bi ga zadavila da je čula šta je obećao Mari...

Sabravši sve utiske iz grada, zaključili su da im je bilo vrlo lijepo. To je posebno iznenadilo njega. Ova tri puta što je išao u Beograd bez nje skoro mu je došlo muka.

Osjećao je snažan otpor. A idući s njom, prisjetio se nekih lijepih stvari i lijepih dana koje je proveo u njemu. Bio je svjesan da je ona jedini razlog što je napokon došao sebi.

Jedan dan popodne, kad mu je javila da ima posla i da do večeri neće biti gotova u malinjaku, nazvao ju je da pita kad misli doći u Alpsku kuću. Rekla je tek oko devet, ali i to zavisi od plana za sutra. Ako će odmah ujutro opet svi ići u malinjak onda nema kad ni da dođe. To mu nije bilo baš pravo. Gundao je.

Nakon sat vremena opet je zvao da provjeri gdje je.

- Ma evo nešto komšija Pera i ja ovdje prčkamo oko malina – zafrkavala ga je.

- Peraa? Koji Pera? - on nije shvatio da se šali.

- Ma, jao dušo, nema nikoga, šta ti je! Samo te zafrkavam kad me zivkaš svakih pet minuta!

Nakon petnaestak minuta, vidjela je da njegov auto skreće u malinjak. Osmjehnula se. Nije joj bilo krivo što je došao.

- Sama si? - čudio se.

- Jesam, gledam neke čisto stručne stvari, pa zapisujem i pratim.

Vidjela je da nosi nešto ispod ruke.

- Odakle ti to ćebe? - čudila se.

- To sam koristio za planinarenje. Volim biti u prirodi.

- Eto ispunila ti se želja. Planinariš među malinama. A šta si namjerio s ćebetom? - upita iako je već dobila ideju šta je namjerio.

- "Kad neće Muhamed brdu, onda će brdo Muhamedu..." -
odgovori joj on narodnom poslovicom, usput
razgledavajući gdje bi mogao da rasprostre ćebe.

Podigla je ruke prema njemu. Nije više mogla da se
pretvara da je ozbiljna. Shvatio je da ga želi zagrliti.

- Mislim da mi je ovo do sada najljepše planinarenje... Ti
i ja. Pametnice moja...

- Nisi "planinario" sa bivšom?

- Ma ona je bila na planini samo u skupim hotelima, šta ti
je! Ti voliš prirodu kao i ja...

Počeo je da se smije i da skida odjeću sa sebe. I da je
prebacuje po visokim kocima.

- Kud ćeš s tom odjećom?

On je stavljao na koce koji su bili zabodeni na početku
svakog reda malina.

- Izgleda kao da si povješao zastavu! I da objavljuješ
"Osvojio sam Rajnin malinjak!"

- Ma ko će nas vidjeti! Vidiš da se već smrklo! Za deset minuta će biti mrak! - slatko se smijao namještajući ćebe. Kad ga je stavio izuje se zovući nju k sebi.

- Ajde, dođi, vidiš kako sam lijepo namjestio ćebence između dva reda malina. Ma milinaa... Ja i ti u šumici između malina... - divio se sam svojoj improvizaciji.

- Može da nas vidi ovaj Lanin balavac! Kupio mu otac durbin pa ne silazi sa njega! Postao je pravi voajer. Ima plavu šljivu na oku od silnog gledanja!

- Što si takva! Nek se dijete obrazuje.

- Kaže da vidi tri kilometra daleko s njim! Možeš misliti šta gleda! - bunila se neuvjerljivo dok ju je privlačio sebi...

- Dođi ti meni, ja i tvoje maline ćemo te zaštititi. Evo, meni ne smeta da gleda mene, a nije ni meni pravo da gleda tebe...

Rajna se smijala, grleći ga i spuštajući se na njegovu specijalnu dekicu...

POGLAVLJE 17.

Jedno veče dok su zagrljeni odmarali on započne neobičan razgovor...

- Rajna? Znaš šta sam shvatio? Da želim jedno dijete da napravimo u malinjaku. A kad smo bili u Beogradu... znaš ono, kad smo bili u stanu kod staraca? Tamo mi je palo na pamet da bi mogli malo da oživimo onu uštagoljenost tako što ćemo kad oni nisu u stanu da napravimo i tamo jednu bebu.

- Dobro to je dvoje... A gdje ćeš ostale? - pitala je ona kao ozbiljno, jer je iz njegovo priče shvatila da su ovo dvoje samo početak...

- Nisam još siguran, ali možda bi bio red da jedno napravimo i ovdje kod Svete Švajcarca, da mu na neki način zahvalimo. A jedno bi možda mogli u vikendici. I to najmlađe. Šta misliš, krenemo tamo obilježavati godišnjicu našeg "prvog puta" i onda ga napravimo!

- Samo četvoro? - upita polušaljivo. Vidim ja da ću se ja tu dobro "naraditi" i "narađati". Ali biće tu još prilika! Ako kupimo kuću moraćemo jedno i tamo, pa ako me odvedeš na more, pa u planine... Moram samo da pazim da se ti ne zabrojiš... Kako si krenuo guraćemo do deset...

- Rajna! - reče dureći se tugaljivo. Pa ti se sprdaš sa mnom!

- Ma nee...milo moje - nježno mu je milovala lice i kosu dok joj je ležao u krilu. Vidim da si raspoložen za četvoro! Oke ti sjaje ko fenjeri kad to spomeneš. Pa sam shvatila da provjeravaš jesam li i ja zainteresovana za kvartet...

- I? I? Šta kažeš?

- Pa volim djecu, volim tebe, i voljela bi da ti udovoljim ako nam bude išlo.

- Hvala ti... mnogo ti hvala voljena ženo - reče joj senzualnim glasom, gledajući je smrtno ozbiljan. Uspravio se i sjeo naspram nje podbočivši ruku koljenom. Tom rukom joj je dodirivao lice i dalje je ozbiljno gledajući.

- Želim da budeš srećan...
- Ti me činiš srećnim. Od prvog dana. Čim si mi dala broj telefona stavio sam te na prvo mjesto. AA Rajna bajna...
- AA Rajna bajna? - prasnula je iznenađeno u smijeh.
- Jeste, a sad piše AA Ljubljena.
- Pa kako ja to nisam vidjela do sada? - smijala se.
Vidjela sam da si stavio moju sliku a nisam vidjela šta piše.
- Na fiksnom piše AA Najdraža.
- Sunce moje... - šaputala mu je dirnuto.
- Rajna... izgleda da ću morati ovaj vikend u Beograd.
Zvali su me zbog posla. Poslao sam zahtjev Ministarstvu zdravstva u vezi ambulante pa treba da donesem opet neke papire.
- Ovaj vikend? Hoćeš li uspjeti vidjeti roditelje?
- Hoću. Rajna...bi li opet išla sa mnom?
- Bi rado! Ali ovaj put ne mogu. Dolaze mi ljudi iz jedne organizacije koja daje sredstva za izgradnju staklenika.

Obilaziće nas preko vikenda. Moram da im pokažem šta nudim, pa ako budu zadovoljni dobiću sredstva jako povoljno.

- Jaoo... - nije znao da je zauzeta.

A tako se radovao. Prvi put im je bilo divno. To ga je toliko osnažilo da se već radovao ponovnom odlasku s njom u grad.

- Ja sam starcima rekao da ćemo vjerovatno doći zajedno. Nisam rekao da je potpuno sigurno...

- Žao mi je dušo. Sad sam i ja razočarana. Provjeravaću hoće li biti kakvih promjena. Ako budem slobodna...

Ali ništa se nije promjenilo. On je morao sam na put. Nedostajala mu je, jedva je čekao da se vrati. Ali je uspio obaviti nekoliko važnih stvari. I zbog toga je ipak bio zadovoljan putom.

Prvo je uspio nagovoriti roditelje, i još dva prijatelja da mu budu gostujućci specijalisti. U ponedjeljak je na ambulantu izvjesio obavijest da će im za dvije nedjelje "gostovati" kardiolog i internista iz Beograda.

Roditelji su htjeli da mu pomognu jer je na njemu bilo vidljivo koliko je srećan i zadovoljan. Nisu mogli to da razumiju. Zašto mu se sviđa u selu, a ne u gradu? Usput će upoznati i njegovu djevojku jer je jako želio da je vide.

Rajna ga je čekala sa kasnim ručkom u Alpskoj kući.

- Zdravo dušo! Divno je kad me ovako dočekaš - reče joj grleći je jako srećan dočekom.

- Kako je bilo na putu?

- Vrlo sam zadovoljan, što sam planirao to sam obavio! Iako je plan bio vrlo ambiciozan! Pričaću ti.

Prvo se okupao pa su trebali ručati. Ali...onda je ugledao njihov zlatno-crveni krevet... I zaključio da bi ipak prvo da se "pozdravi" s krevetom, pa tek onda da ručaju. Rajni je objasnio da će biti "brzo", jer on nije ni obučen, a ona ima haljinu...

Kasnije, uz kafu i kolače sve joj je ispričao. Osim jednog detalja. To je ostavio za kasnije. Reći će joj za dvadesetak dana ako sve bude u redu.

- Sredio sam papire, starci i prijatelji su pristali da mi gostuju, a ti ćeš ih napokon upoznati kad dođu. Sutra ću staviti obavijest na ambulantu ko želi pregled ili stručno mišljenje da se prijavi...

- Da ne bude gužva?

- Pa valjda ćemo uspjeti u subotu i nedjelju...

- Možda... da za ovaj prvi put sam izabereš nekoliko pacijenata za koje misliš da im treba pomoć. A mogao bi da napišeš da se i ovi od 40 do 60 godina jave. Ako imaju tegoba a ne dolaze na preglede. Da bar provjere u kakvom su stanju. Vidio si ih ispred Simine apoteke. Pola ih izgleda kao da će svaki čas dobiti infarkt. A još bi mogli staviti obavijesti i kod Sime i Tanje. Možda i u samoposlugu. Da ih žene pritisnu da dođu na pregled. Tako smo mi radile s ocem. Ne vole seljaci to.

Tako su sastavili obavijest zajedno. Da ne bi otkrili da su to njegovi roditelji, nisu navodili imena specijalista. Ako ko bude pitao, reći će da još ne znaju sigurno koji dolaze. Jer mu je i jedan prijatelj bio kardiolog.

Samo su Rajninim saopštili da mu dolaze roditelji. Rajna je pretpostavljala da će možda željeti da se upoznaju s njenima. Pa da ih pripremi na to.

Naravno, Veljko nije htio ni da čuje da bude kandidat za "brzi pregled". Ipak je Vukica svojom strogošću uspjela da sastavi listu od 32 pacijenta.

Oni koji su željeli kod interniste mogli su da se sami prijave ili dođu. Nisu ih "navatavali" kao ove za kardiologa.

Dogovorila je čak da apoteka i u nedjelju radi. I predsjednik opštine je dao sve od sebe da pomogne. Sve je popravljeno, oprano, iz opštine su čak stigli fini stol i stolice na posudbu u petak popodne.

Te dvije nedjelje od povratka iz Beograda, Zoran je bio mnogo veseliji i smireniji. Rajna je bila srećna zbog toga. Jedva su se razdvajali. Svi su već znali za njih, pa nije bilo svrhe da se nešto ustežu i kriju.

A najviše smjeha je izazvao Simo. Dao je 10% popusta u subotu i nedjelju na cjelokupan asortiman u njegovoj radnji.

Svima koji u ta dva dana obave pregled kod specijaliste. A to nije bilo iz čista mira...

Simo je doktoru, kad se vratio iz Beograda, morao priznati da su se on i Branka "smuvali"... I da će se, izgleda, uskoro vidjeti rezultati toga...

Niko nije imao pojma osim doktora da je Simo "zbario" Zumbulicu... I da ona tamani kisele krastavce...

Zoran je jedno jutro diskretno došao u apoteku kod Sime i uzeo krv "Zumbulici", ali i prije toga bio je gotovo siguran da je trudna... Ništa nije govorio Rajni, iako se pitao treba li joj reći...

Tri dana prije dolaska roditelja, Rajna i on išli su da srede i pripreme vikendicu za njihov boravak. Sami su rekli da bi bili u vikendici, pa su oni željeli da ih lijepo dočekaju. On je odmah predložio prije nego krenu u čišćenje da se malo "odmore" u njegovoj sobi...

U petak popodne su planirali da će Zoran otići sa ručkom u vikendicu, dočekati ih, i u subotu zajedno s njima doći do ambulante. Ručak će biti u Alpskoj kući. Rajna će ga tamo spremi..

Roditelji su mu dolaskom u selo bili su jako prijatno iznenađeni. I atmosferom i dočekom.

Vjerovatno im je tad postalo malo jasnije zašto im je sin tako oduševljen selom. Sve je bilo fino organizovano kao da su u Evropi. A nije ni čudo, svi su cvikali od Vukice, pa su bili mirni i poslušni ko bubice.

U jedan i deset Rajna je vidjela Zoranova kola da dolaze. Majka i Irina su donijele ručak, ona je završavala šta treba i postavila stol.

Izašla je pred njih da ih dočeka, dok je nervoza prilično držala. Bili su iz dva različita svijeta. Odlučila je da im pristojno pruži ruku. Ako su bili tako uštagoljeni teško da bi htjeli da ih ljubi.

Poželjela im je dobrodošlicu pruživši im ruku, na šta je Svjetlan upitno digao obrve odmjeravajući je.

- Pa Rajna, baš si zdravo dobro visoka... - smijao se slatko, pomilovao je po obrazu i poljubio.

Bila je viša i od njega bar pet santimetara. Vera je bila isto visoka za ženu.

Bila je iste visine kao muž, skoro 175 santimetara.

Kad se pozdravila i sa njegovom majkom Verom, Svjetlan je razgledavajući čudnu kuću izvana, saopštio da je baš prijatno iznenađen.

- Neobično ste selo, mora se priznati.

Pustila ih je da se raskomode, i malo odmire ponudivši ih domaćom rakijom, a onda su ručali. Pitali su je je li ona kuvala, pa im je objasnila da su većinom ovaj put uradile majka i žena od njenog brata.

- A ono što nas je dočekalo u vikendici?

- To sam većinom ja juče spremala.

Oboje su se saglasili da sve tri kuvaju odlično. A Zoran je u zafrkanciji dodao da će se napokon uz nju najesti kako treba.

Kafu i kolače im je servirala na Svetinoj gornjoj terasi. Na njihovom stanu je bila manja terasa, a ova sprat više je bila prekrasna i osunčana. Vidjelo se nekoliko kilometara prema selu, a lijevo i desno su se prostirala polja i divni brežuljci.

Htio je da joj pomogne ali mu nije dozvolila, rekavši da se oni družu i uživaju. Da im pokaže kuću i ako žele da se odmore. Dok je ona sređivala posuđe začula je kako su se odjednom svi troje počeli smijati.

Znala je da se to mora desiti kad vide spavaću sobu. Da se neće moći uzdržati, koliko god pristojni bili. Iako su vrlo stoički izdržali “susret” sa predsobljem. Iznenađeno su digli obrve ali nisu ništa komentarisali.

Oko pet je rekla da mora da ide, da bi ih ostavila malo same.

- Rajna... bi li mogli sutra da svratimo do tvojih? Vidi kad im odgovara, mi bi malo došli ako ne smetamo. Kad smo već tu da i njih upoznamo.

Rajna je pocrvenila, pogledavši Zorana. On joj šaljivo namignuo.

- Pa ako želite, možete da dođete na ručak. Ja i Zoki smo pričali o tome, ali nismo znali hoćete li imati vremena. A ako ne možete tad, dođite kad god želite. Mi se lako prilagodimo, navikli smo da se družimo – reče im ona iskreno.

- Dobro dušo, čućemo se još, ali pošto je plan da sutra isto kao i danas završimo u ambulanti, mogli bi doći na ručak – pomože joj on.

I tako sutra, svi troje su došli. Rajnini su znali red domaćina i kako dočekati goste. Naravno dobili su svoje “seoske pakete” . Rakiju, med, proizvode od malina...

Ispočetka je bilo malo nelagode, ali vidjevši opuštenog i odomaćenog sina, i oni su se opustili. Zaključili su na kraju u razgovoru da su sa svime jako prijatno iznenađeni. I da će ako ih pozovu doći opet ponovo.

- Eto, Rajna mi smo sad bili kod Vas, a sad mi očekujemo da ti opet dođeš sa Zoranom kod nas – rekoše joj na odlasku, dok su ih svi skupa ispraćali.

Kad je sio u kola roditelje, on je nježno zagrlji i poljubi pozdravljajući se s njom. Svi su diskretno gledali u stranu.

A u ponedjeljak... je pukla bruka. Saznalo se da je Zumbulica trudna. Plus su svi navalili na Zorana jer su tek prethodna dva dana saznali da su “specijalisti” ustvari, njegovi roditelji.

- Branka je trudna? - upita ga začuđeno ona, kad je to čula od obavještajne službe. Razumjela je da on kao ljekar to nije mogao da joj kaže. Nije joj to smetalo.

- Jeste, valjda je Simo juče išao kod njenih.

- Simo je živ? - upita ona.

- Živ? Zašto ne bi bio živ?

- Jao, dušo... ne znaš Brankinog oca. Ima kao i ona, metar i žilet, a svi strepe od njega kad poludi. Jako je temperamentan i prgav. Pa zašto misliš da se oni nisu do sad spetljali? Nisu smjeli. Inače bi ih stari oboje skratio za glavu. Posebno Simu. Jer Branka mu je mezimica, od četiri kćeri. Jedna mu je udata u Austriju, a koliko znam i Branku je namjenio za inostranstvo. Šta li će sad biti...

Od ponedjeljka do petka, trajala je borba s “javnošću” oko te dvije udarne vjesti. Brankina trudnoća ili kako je to selo prozvalo “Simin kraj”, bila je top tema. Druga je da su Zoranovi roditelji isto ljekari. I njih su kući bar pedeset puta zvali da pitaju je li to istina.

Jedina divna stvar je što su se Zoranovi roditelji javili iz Beograda, još jednom im potvrdivši da su se jako lijepo proveli. I da su vrlo zadovoljni svim viđenim dolje. Bar su tu brigu skinuli s glave.

Rajna je bila u pravu. Kad je Brankin otac saznao da je trudna, zabranio joj je da radi. Jadni Simo je bio sam u radnji. Shvativši šta se može desiti, odgovorna Rajna zamoli oca da pokuša izgladiti stvar. Jer se bojala da Brankin otac ne okrivljuje Zorana kao Siminog “druga”.

Za to vrijeme Zoran je pokušao da utješi Simu.

- Jao doktore! Pogledajte vi šta ja napravih! A za to ste Vi krivi! Ohrabрили ste me, ajde Simo, ajde Simo, jesi li ti muško... Sad mi ne da Zumbulicu! Ne da mi da je vidim! Kaže da sam gad. Zašto prije nisam došao da je prosim, nego sam krenuo da joj "zadižem" suknju!

Zoran se uzdržavao od smijeha, i pokušao da smisli rješenje.

- Uh doktore, što Vas poslušah! Ako je ne budem mogao vidati... ne, ne, ja to ne mogu izdržati!

- Rješićemo Simo, ne kukaj toliko!

- A isprosio bih je ja! Ali znam da bi me stari gad odbio! Namjerio da je uda za jednog zetovog prijatelja. Rekao mi je to skoro u oči. Zna da je volim. Kažu po selu ne pašem mu ja, mamin sam sin! A da mi je majka aždaja na metli. Zamislite vi to! To kaže za moju mamicu... - uzdisao je Simo. A uzeo joj je telefon, sad ne mogu nikako do nje...

- Pa nećemo se mi Simo baš tako predati. Rajna će doći do nje, rekla mi je danas.

- Rajna? Možda bi ona mogla... Ma gotovi smo doktore! Ne mogu da mislim, radnja će mi propasti. Nju kad ne vidim dva dana gotov sam... Jao doktore... A nisam imao drugog načina da je uzmem sebi nego da joj napravim dijete. Rekao sam joj to. I ona se složila... Zamislite, ona mi je sama predložila da to uradimo...

- Pa, eto vidiš kako je ona hrabra!

- Hrabra! Ma šta ona zna! Jedanaest godina je mlađa od mene! A došla kod mene prvi put kad je imala sedamnaest... Čim je završila srednju, ja sam joj ponudio posao! Prije tri godine. Joj doktore, okrenula mi se cijela radnja oko glave kad sam je prvi put vidio... Prije pet godina dva mjeseca i sedamnaest dana... - bio je Simo matematički precizan.

Tri dana je Zoran slušao Simina buncanja dok se Rajna na drugoj strani sa Tanjom i ocem probijala do Branke. Treći dan su uspjele. Pustili su ih u kuću. Rajna se ispravila u svoj svojoj veličini ispred čovječuljka od metar i šezdeset. Gledao ih je strogo i namrgođeno.

Onda mu je rekla da žele vidjeti Branku, i da žele ako to ona hoće da se dogovore oko vjenčanja i uvjeta. To je dodatno raspalilo čovjeka, ali je Rajna ostala pribrana. Otac je smirivao Branka zvanog Britva.

- Znete šta, ja se slažem s Vama da je Simo "stipsa" i da mu je majka "aždaja"! Ali... niko je ne voli kao on. I zato nema dileme da treba da se uzmu.

Čovjek je znao Rajnu kao odličnu i ozbiljnu djevojku. Ali ga je začudilo što sad priča ona umjesto oca.

- Drugo, taj za kojeg ste je namjenili, u Austriji, to svi po selu šuščaju, sklon je kocki... - nastavila je Rajna.

- Kocki? - zapanjeno je pogleda.

To ga je zbunilo. Čuo je po selu da se Rajna zaljubila u seoskog doktora, pa je zaključio da je izgubila žensku pamet kao i njegova Branka.

- Da, raspitajte se. Ali... da mi sad budemo pametni. Ja mislim da Vi i dalje treba da plašite Simu, ali i da mu dozvolite da uzme Vašu Branku. Neka on i dalje cvika od Vas, dobro je to. Jer šta bi bilo kad bi postao još škrtiji i kad bi mu se majka još više "raspojasala"? Postalo bi neizdrživo! Zato Vi treba da pazite na to i da ga stiskate. A kad ne bude Vas, Branka će naučiti svoje djecu da obuzdavaju oca...

Tanja i otac su je zapanjeno pogledali. I Brankin otac je bio iznenađen. Začudeno je pogledavao njenog oca.

Ali su uspjeli. Rajnino buncanje iz straha za voljenog je upalilo. Vidjeli su Branku, i dobili uputstva da se Simo dobro spremi i da dođe u prošnju.

Kad su izašli od njih Rajna odahnu. Spasila je dragog. Samo da još izdrži prošnju...

- Šta ono bi Rajna? - začuđeno je pogleda otac, a i Tanja u kolima.

- Joj, tata, pusti me! Zoran je kriv što se Simo osokolio, on ga je ohrabrio. Ja sam se bojala da Brankin stari to ne sazna. Još da mi jadnik izdrži prošnju... Sigurno će Simo povesti njega...

Nakon toga otac, pa Tanja, pa na kraju i ona prasnuli su u veseli smijeh...

Zoran je došao po nju, pa Veljko iskoristi priliku da ga zafrkava, pitajući kako mu drug Sima. Opomenu ga da njegov drug treba da zahvali njegovoj djevojci, odnosno njegovoj kćeri Rajni, što mu je glava na ramenima.

Zoran je upitno gledao u nju. Tek kad su došli u Alpsku kuću, malo je došla sebi, opustila se i ispričala mu sve.

Naravno šaljivo, da se još i on ne prepadne i zabrine. Nije mogao još da pohvata sve navike i običaje seljana.

Skuvao joj je kafu, ulio sok, podigao noge na klupicu.

Mazio je dok mu je pričala kako je sve teklo.

Ipak, svu ozbiljnost situacije je razumio tek kad je čuo Tanjinu verziju.

Postalo mu je jasno šta mu je Veljko htio reći. Ona se borila da zaštiti njega... I tad se i on zamislio. A sutra je trebalo sa Simom u prošnju...

Pa ako je ona mogla da ratuje čuvajući njega, može i on ako treba, da zaštiti one koji su mu važni. Ozbiljno se spremio nemajući namjeru da dozvoli nikakav neuspjeh. Jadni Simo cvokotao je zubima od straha kad su krenuli.

Iako je planirao poseban vikend za njih dvoje, sa jednim iznenađenjem za nju, opet je morao da to odgodi. Ovaj put zbog Sime. To ga je oneraspoložilo.

Uz Rajnine pripreme, obuku i instrukcije, a uz zafrkanciju Rajnine familije i sela, on je sa Simom nekako uspio da obavi zadatak.

Čak je i mlađarija iz sela na radiju otvorila kladionicu s pitanjem "To be or not to be Simo?" ...

Srećom, Rajna je poslala oca s njima. A Tanja je navatala predsjednika opštine. Selo se zafrkavalo da nijedna mlada nije isprošena na višem nivou. Sav seoski i intelektualni "krem" je bio uz Simu. Pričali su poslije da je Simi sa čela kapao znoj u kafu, i da je više prolio u krilo, nego popio.

Rajna je obučila njega da insistira na brzom vjenčanju, jer je uvijek postojala mogućnost da se stari predomisli i zakomplikuje im život. A o tome da vidi Zumbulicu prije vjenčanja, nije bilo ni govora. Tako je jadni Simo morao da čeka još dvije nedjelje...

I njih dvoje su se srećni smijali kad joj je on pričao kako je sve teklo. U jednom trenutku je mislio da će pucati na njih.

Svi su kao hipnotizovani gledali u razjapljenu glavu vepra na zidu dnevne sobe i puške ispod nje. Predsjednik opštine mu je rekao ako stari krene prema puškama da će se on baciti na njega a da on zgrabi puške...

Taj dan nije mogao da uradi što je želio pa je dao sve od sebe da joj pokaže koliko je voli. Cijelu noć skoro nisu spavali. Grlili su se, pričao joj je koliko mu znači...

Nije htjela da mu govori koliko je i njoj ovo rastezanje na više strana postalo naporno i da jedva čeka da budu zajedno. I da imaju svoj mir i budu malo sami.

Iduće nedjelje nisu znali kako će se stvari razvijati jer je za desetak dana trebalo da dođe Sveta Švajcarac a Zoran je trebao u Beograd. Ona opet nije mogla s njim, jer je pomagala Branki i radila neki svoj projekt oko malina.

Veljko je poznavao dobrog majstora, pa je on osposobio i upalio grijanje u Alpskoj kući jer je već odavno postalo hladno. Čuvši to, Sveta mu je rekao da on onda ne mora žuriti, nego da će doći nekoliko dana kasnije. Zoran je planirao da se on preseli za tih petnaest dana u vikendicu da ne smeta.

Opet ni ovaj vikend nije mogao uraditi ono što je naumio. To ga je jako mučilo. Bavio se tuđim problemima i nekako su oboje ostavljali najmanje vremena za sebe.

Nakon toga je dolazila na red Simina svadba, znao je da će cijelu nedjelju biti zauzeti oko toga.

Otišao je u petak oko deset za Beograd i vratio se već u subotu predveče. Ona mu je ispričala o peripetijama sa Simom.

Naravno, Simo ko Simo, htio je da što manje potroši! Pa je Rajna izgubivši živce, poturila spisak Brankinom ocu. Rekla mu je da on “naredi” Simi šta treba da radi. Čim mu je budući tast “objasnio stvar” Sima je bio mekan ko pamuk.

Rajna, Branka i ostale cure davile su se od smjeha kako Branko Britva “edukativno i smirujuće” utiče na Simu...

On njoj nije htio da spomene nešto što se desilo u Beogradu. Bojao se kako će ona to prihvatiti. Sve više se zapetljavao u tajne i to mu je jako teško padalo. Naučio je da s njom može o svemu da priča, da se ne usteže i ne pretvara.

Nije želio da niti jedna sjenka padne na njihovu sreću.

Godinama je čekao da se pronađe, da shvati gdje pripada, da mu bude dobro u vlastitoj koži, i mora učiniti sve kako treba da bi tako i ostalo...

POGLAVLJE 18.

U utorak, dok je razgovarao na telefon, Rajna je ušla u ordinaciju. Izgledala je prilično uznemirena i zbunjena. On je nakon poljupca upitno pogleda.

- Traži te neka Beograđanka... reče mi djevojka iz trafike.

- Beograđanka? Neka rođena ovdje?

- Mislim da će ovo prija biti tvoja bivša... - reče s oklijevanjem. Nisam vidjela njenu sliku, ali...

On podignu obrve upitno. Nije izgledao kao da se prestrašio ili da mu je neugodno.

- Koje auto vozi?

- Neki srebrni terenac.

- Onda jeste. Da vidimo zašto je ona došla. Idi, nađi je i dovedi.

- Ja?!

- Nego ko će? Vide li mene znaš šta će biti, ispašće doktor juri već dvije! Tebi će biti najgore, jer će onda svi pričati da sam te prevario.

- A jesi li?

- Šta ti pada na pamet! Ni u snu! Vidio sam je u gradu. Nismo se sastali, ispravi se brzo. Sreli smo se u bolnici, samo u prolazu. Nisam ni znao da se vratila. Razmišljao sam da li da ti kažem, ali sam se bojao. Znao sam da ćeš se sikirati.

- Možda još trebaš razmisliti...

- Nemam ja šta da razmišljam! Ti si moja i tačka! Ajde sad po nju, misliće da je neka tvoja drugarica. Požuri, dok nisu saznali ko je.

Našla ju je u kafiću kako pije kafu i puši cigaretu. Izgledalo je da je njegova vršnjakinja. Obučena valjda po nekoj otkačenoj posljednjoj modi. Sa svim propisno nanijetim slojevima prajmera, podloge, korektora, pudera u tekućini, pudera u prahu, bronzera i ko zna čega još... Rajna se u čudu pitala kako se to skida? Nekom špahtlom?

Pitala ju je tražila li doktora Dživića.

Nije znala šta bi joj rekla usput. Željela je da ih vidi zajedno. Odmah će znati ima li nekih osjećanja još između njih. Kad je pokucala, on im otvori vrata.

- Jeste li stigle? - osmjehnuo se ohrabrujuće Rajni. Kao da joj je rekao “samo hrabro, nemaš koga da se plašiš”.

Čim ih je vidjela, odahnula je. Srce joj je reklo da je on samo njen. A i ona, kao da joj je bio navika i trofej, vlasništvo koje bi opet da ima na broju.

- Zdravo! Kako si ti dospjela ovamo? Radoznalost ili te moj stari nagovorio da izvidiš gdje sam? Ili da me pokušaš vratiti nazad?

Ona je pogledala u Rajnu. Nije željela da priča pred Rajnom.

- Idem ja. Moram da preuzmem neku pošiljku u pošti.

- Dobro, kad završiš dođi po mene. Onda pogleda bivšu. Po nas? Hoćeš li s nama na ručak ili ideš odmah nazad?

Ona se izbeći kad on to reče.

Rajna nije znala šta bi rekla.

- Dobro, neka ona razmisli, pa kad se vratiš dogovorićemo se. Koliko ti treba? Dvadeset minuta?

Kao da joj je govorio kad da dođe...

- Otprilike...

- Dobro, isprati je prema vratima, i... poljubi.

Šta će ova žena misliti?! Rajni je bilo jako neprijatno. Ona je izgledala iznenađeno ali nimalo povrijeđeno. Zar joj nije teško što joj bivši ljubi novu djevojku? Ona bi presvisnula da vidi njega. Nekako izađe na vrata.

- Izgleda da si se ti baš dobro snašao ovdje! Nije čudo da sav sijaš!

- U pravu si, najbolja odluka u zadnjih pet godina!

- Stvarno ti je tako dobro?

- Kao što vidiš! Selo, a kao da su metropola. Da im vidiš kuće, aute, namještaj... Bogato selo, četvrtina radi u inostranstvu, a ovi što žive ovdje vrijedni ko mravi... Sviđam im se. Hoće da mi opreme ambulantu.

- A imaš i seosku ljepoticu da ti ispunjava želje...
- Valjda i ja njoj ispunjavam! Idući put valjda ćemo uspjeti da zajedno dođemo u grad.
- Još ga nije vidjela? - pita ironično.
- Studirala je tamo. A i bili smo već zajedno u gradu.
- Ima fakultet?
- Aha.
- I sigurno kuva!
- Samo da znaš kako dobro! Pozvao bi te k nama ali nismo znali da ćemo imati goste. Imam svega suhomesnatog, doduše! Opskrbljuju me svim i svačim! Mogao bi radnju da otvorim!
- Živite zajedno? - upita zatečeno.
- Skoro. Da nismo u selu, bi odavno.
- Ne mogu vjerovati šta vidim!
- Znaš me dugo. Kad sam bio srećan tamo? A ovdje imam solidne uslove, sad će mi stići i oprema za kardiologiju.

Narod jednostavan, zahvalan. Djevojka divna. Valjda sam i ja zaslužio napokon da mi sine sunce! Eto sad si vidjela sve! Kako si ti? Čuo sam da ideš ponovo vani?

- Ne znam...razmišljam...

- Šta te sprečava?

Čudno ga je pogledala i uzdržala se od odgovora.

- Da se nisi i ti sjetila da bi se udala? U godinu dana udale ti se, čujem, dvije drugarice. Pa si ti sad izvisila? Je li to?

Nije ništa rekla samo ga je pokunjeno gledala.

- Ne bi se ti udavala što se tebe tiče... ali kad je moda u pitanju... eee to je druga priča! Za modu se treba žrtvovati! Sve se udale, pa sad oćeš i ti!

- Nisam znala da imaš djevojku. Tek sam sad čula od kuma...

To se odnosilo na njegovog kuma Cileta, kod kojeg su bili Rajna i on u posjeti.

- Što bi ja to tebi govorio?

- Nisi je nikom spomenuo ranije!

- Nismo stigli. Bili smo samo na brzinu kod Cileta. I ona i ja smo dosta zaposleni pa nemamo kad bazati po Beogradu.

Htjela je očito da izvidi od kad je ta veza... Zaključila je da nisu dugo zajedno jer je on tek prije šest mjeseci počeo da radi u selu.

- Dobro, da više nikog ne bi morale brige oko mog statusa večeras ću da prepravim bračno stanje na fejsbuku u zauzet, vrlo brzo oženjen!

- Oženjen?

- Nego? Šta misliš da ćemo se vodati za ruke do penzije?! Imam skoro 33 godine, nisam ništa uradio a deset godina sam zaposlen! Samo posao, izlasci, putovanja! Nisam ništa uštedio! Više su uštedjeli oni sa trista evra plate! Jer nemaju vremena ni para za provod! Bore se da nešto stvore i da pomognu svojoj djeci! A ja i ti po platu dva puta veću od prosjeka! Ti po modi i kozmetičarima, a ja na izlaske i putovanja. Imam samo auto, i to sam ga kupio povoljno od starog!

Da sam bar davao nekom siromašnom djetetu... Šteta što država ne uvede neki porez nama modernima, koji bi do četrdesete da se provodimo i ispilimo neko jadno jedinče kome ćemo pasti na grbaču. Ko što će meni moji i tebi tvoja majka.

Uzme telefoni i nazove Rajnu. Dosta joj je objašnjavao.

- Dušo, hoćeš brzo? Dobro, onda se ja spremam, pa idemo.

Rajna je došla za tri minuta sve se snebivajući...

Izašli su svi zajedno, ali on nije htio da pusti Rajninu ruku. Kad je pokušala da je izvuče on je stegnu i nježno joj se nasmješio...

Odvezao ih je do jednog poznatog restorana na putu za grad.

- Oprostite, nije mi rekao da ima djevojku kad sam ga vidjela u Beogradu...

Zoran je bio svjesan šta je Maja uradila. Prebacivao je sebi što joj je prećutao taj susret.

- Pa vidjeli smo se pet minuta u prolazu! A već sam ti rekao, što bi ja tebi govorio imam li djevojku ili nemam? Jesam li ja tebe pitao imaš li ti momka? Šta to mene briga! - iako je bio fin i tolerantan, bio je spreman da skine glavu svakom ko Rajnu krivo pogleda.

Zato je Rajna začuđeno pogledala u njega. Dok je bivša primjetno probljedila ispod svih slojeva šminke. Nije očekivala da joj ovako spusti.

- Pa mogao si da joj kažeš – reče Rajna pažljivo. Ipak ste dugo bili zajedno, normalno da je zanima šta je s tobom.

I on i bivša su je pogledali kao vanzemaljca. Posramila ih je oboje. Umjela je da otrpi i fino odgovori a ne da se spušta na nivo sitnih duša.

- Oprosti, u pravu si. Mogao sam da budem “informativniji”. Srediću to večeras na Fejsbuku! A da znaš da si ti zato kriva! Lijepo sam ti rekao kad smo bili u Beogradu da se vjerimo, pa da ljudima mogu reći da smo u ozbiljnoj vezi. Sad vidiš šta se sve dogodilo jer nisi htjela... - prebacio joj je nježno.

Rajna se nasmijala na to. Pričao je kao uvrijeđeni i zaljubljeni tinejdžer. I bivša se iznenadila. Sad je čula da je htio da se vjere. Potpuno se zapanjila. U ordinaciji je pričao da se misli ženiti ali nije bila uvjerena u to.

Poslije su se malo opustili. Rajna nije htjela da dozvoli da ovo katastrofalno završi. Nego fino i kulturno.

Bivša je bila čisto prijatna. Kad je shvatila da je uzalud dolazila, predala se. Još je bila uzdržana, ali izgleda nije bila loša. Gradski život, moda, druženja, posao i nije ostalo vremena da bude žena i majka. Kad moda i godine prođu počneš da stršiš među porodicama...

Nakon što su je ispratili, Rajna je željela da ide kući, da malo dođe sebi od svega što se izdešavalo. Međutim, on joj nije dozvolio, nego su otišli zajedno u Alpsku kuću.

Iscpilo je glumljenje finoće. I ljubomora. Nije imala pojma da je tako osjetljiva i da može biti ljubomorna.

Cijelo vrijeme ju je pogledavao tako zamišljenu. To je bila vijest koju je izbjegavao da joj kaže od kad se vratio iz Beograda. Bojao se njene reakcije. Bila je mlada i osjetljiva.

Znao je da je njoj nepojmljivo da nekog voliš pa ne voliš. Nije još shvatala da se čovjek kroz život mjenja i da svaki put voli na drugačiji način.

Vidio je Maju u Beogradu kad je svratio do bolnice da vidi Cileta. Nije znao da se vratila. Svakako je htio da joj kaže da će sresti u gradu njegovu bivšu, ali na neki pažljiviji način.

Svaki dan stvari su postajale komplikovanije a njegova zabrinutost je rasla. Hoće li ona to uspjeti da razumije... Razmišljao je danima kako to da riješi, a da se ona ne brine. Da zadrže ovaj mir i sreću. Da im to niko ne pokvari.

Nije znao kao da je utješi.

Stojički je izdržala udarac kad joj je Maja rekla da ga je vidjela u Beogradu. Nije dozvolila ni njemu ni Maji da vide smeta li joj to. Mora da je pusti da sama to prebrodi. To je bio njen način rješavanja problema.

A sad će se po selu proćuti da mu je došla bivša. Veliki udarac za nju. Ogovaraće je, a još su morali i na Siminu svadbu. Kako će tamo izdržati od zapitkivanja?

Morao je hitno nešto uraditi. Hitno.

Gledali su televiziju, dok je ona pisala u svoju svesku obaveze i pravila raspored za iduće dane. Najviše ga je morilo što nije uspio da je zaprosi. Već nekoliko puta se spremao da to uradi ali... Ona je željela da upozna njegove, pa je iskršao put, pa je Simo napravio problem. I sad još bivša...

Oko deset su otišli u krevet, samo ju je držao u zagrljaju. Nije odbila njegov zagrljaj, samo je mirovala ukočeno. Znao je da sad ne smije da joj prilazi. Nije mogao zaspati, a nije ni ona iako je bila okrenuta leđima njemu i držala oči zatvorene.

U neko doba noći, shvati da je bio zaspao, ali nije znao šta ga je probudilo. U sobi je bila tišina. Oslušnuo je, ona je mirno disala. Ali shvati da nije spavala...

Imala je problema sa sinusima pa kad bi zaspala šumno je disala i imala poluotvorene usne. Jako slatko je izgledala dok spava. Sad je znao da ne spava.

- Rajna? - nježno je prebacio ruku preko nje zagrlivši je i privukavši se uz nju.

Nije mu odgovorila.

- Dušo...spavaš li? - upitao je skoro očajno.

Bila je vrlo pametna djevojka, ali osjećajna i odana.

Ovo je bio njihov prvi test. Jako se plašio njene presude.

Mogla je jednom riječju da im sruši sreću i njega baci ponovo u ponor iz kojeg se izvukao.

- Ne spavam... - napokon mu se javi.

Polako se okrenula prema njemu. Naslonila je glavu na njegovo rame. Znao je da mu se vratila, da je prebrodila hrabro krizu, iako vjerovatno nije razumjela potpuno šta se događa. Držao je čvrsto u zagrljaju do jutra.

Kad je svanulo i kad su im se pogledi sreli, vidio je da mu nešto želi reći.

- Znaš da te volim. Ako i ti bar imalo voliš mene uvijek ćeš biti iskren prema meni. Brutalno iskren. Brutalna iskrenost je bolja od najveće pažnje. Ovo ti je prvi i posljednji put da si mi nešto sakrio.

On je zaustio da nešto kaže...

- Znam, znam da si se bojao kako će se to odraziti na mene. I da si zato tražio način da mi to nekako blaže saopštiš. Znam da si namjeravao da mi to kažeš. Nikad to više nemoj uraditi. Saopšti mi odmah, iste sekunde, kad se desi, iskreno, kratko bez uvijanja. Inače, desi li se još jednom... znaš šta slijedi.

Privukao je sebi voleći je svom ljubavlju koju je mogao da joj daa...

Više nisu spominjali ono što se desilo. Rajnu je čekalo "selo". Telefon je ujutro krenuo odmah da zvoni.

Pogledali su se. Ona je bila mirna a on je stisnuo vilice zabrinuto. Zvala ju je majka. Htjela je da odmah dođe kući. Bilo joj je jasno zašto. Kad su krenuli, pogledala ga je.

Bilo joj je teško kad je vidjela koliko je zabrinut i koliko ga boli ono što nju danas neizbježno čeka. A nije mogao ništa da uradi.

- Dođi.

Reče mu to mirno. Kad je prišao zagrlila ga je gledajući ga ozbiljno.

- Ne bojim se ja sela. Nije mi važno šta oni pričaju. Samo mi je važno šta je tebi u glavi i srcu - reče mu mirno.

- Ako to do sad nisi znala... nisi bila sigurna, od sada moraš znati, i to dobro "utuviti" Rajna...jer ni ja neću imati tolerancije prema tebi ako to ne shvatiš... da ne želim nikog osim tebe. Da nemam ni mrvice dileme da želim samo tebe. Počeo sam da živim, sreća me prati, preporodio sam se od kad sam te sreo. Mlada si, izgleda da ne razumiješ kako ljudi mogu da vole pa prestanu. Može neko da ti se sviđi, manje ili više, ali da bi došli do velike ljubavi potrebno je da oboje ulažu, daju iskreno sve od sebe. Jesi li ikad osjetila da ja ne dajem tebi sve što imam?

- Ne.

- To treba da ti bude mjera. Da uvijek preispitaš sebe jesi li juče, danas, dobila sve što si osjetila da imam. Jesam li ja tvoj bez rezerve. Jer, sve ti dajem na dlanu. Želim da ti dam, želim da to uzmeš, jer kad ti uzmeš cijelog mene ja dobijem cijelu tebe. A to mi treba.

Rajnu je kući čekala zabrinuta majka.

Otac još ništa nije znao o “bivšoj”. Ona i Irina su to saznale sinoć, ali su obje odlučile da ćute.

- Rajna, nemoj tako otvoreno pokazivati da ti se sviđa i da si njegova. Vidi se previše koliko ga voliš – savjetovala ju je zabrinuta majka, iako je Rajna bila mirna i nastojala da umiri i njih dvije. Ako se rastanete svi će znati da si ga ludo voljela i niko neće htjeti da te oženi.

- Kao da bi ja mama mogla da se udam za nekog drugog..

Irina je pogledala zabrinuto svekrvu. Rajna je uhvatila taj pogled.

- Šta ćeš ako mu dosadi selo pa ti ode u grad?

Rajna nije imala odgovor na to. Voljela ga je, tako se desilo. Ako propadnu neće biti prva...

- Reci ti meni je li tata prije tebe zafrkao neku curu? Možda ja onda moram da vratim karmički dug, pa će i mene doktor zavrnuti – šaljivo je rekla iako se jedva uzdržavala od suza.

- Rajna! - zapanji se majka.

Morala je u polje. Iako je bila hladno uvijek se nešto moglo raditi. Zemlja ju je smirivala. Odlučila je da ode do staklenika. Nije željela da nikog više vidi.

On ju je zvao, zabrinut i tužan. Rekla mu je da samo želi da se stvar stiša i da će sve biti u redu. Za tri dana doći će neka nova tema na tapet i bivša će biti zaboravljena.

On je želio da dođe kod njenih, da objasni. Ali ona je smatrala da bolje da im ona sama objasni mirno nego da izgleda kao da se pravdaju oboje. Nije mu se to nikako sviđalo.

Uveče, kad je shvatila da je i otac “obaviješten”, priznala im je da je on htio u Beogradu da se vjere. I da su tražili prsten. Rekla im je da je između njih sve u redu. I da će se to za koji dan zaboraviti. To je njene malo umirilo.

Njemu je poslala poruku da je sve u redu, da su njeni prihvatili objašnjenje.

POGLAVLJE 19.

Sutra mu je došla Mara u ordinaciju. Od dvije žene u selu mu je bilo uvijek bolje... od Rajne i od Mare.

- I tako ti, doktore moj, smota našu Rajnu!

- Rajna mi je onda rekla da se nadam štibanju od Vas... A Vi ništa... Pa kako je to propalo, morao sam da se zadovoljim Rajnom. Nakon Vašeg štipanja njoj sam se najviše obradovao... Pa jeste li me vi Maro tako podučili? Još ste mi rekli da ćete navijati za mene! Šta sad ne valja?

- Pa valja za tebe, a ne znam za nju?!

- Ja nisam dobar za nju? Kako to sad? - pravio se da ne razumije.

- Pa čula sam da ti je i bivša dolazila. Hoće da te vrati... Da ti ne bi imao jednu u gradu, drugu na selu...

- Jao Maro... gdje bi ja to...

- Pa jesi li muško?! - ljutnu se Mara.
- Jesam Maro, ali samo za Rajnu! Za druge sam nedostupan - odgovori veselo.
- Ajd' dobro, kad si to tako sigurno utvrdio... Ja se bojala da se ne bi dvoumio i popustio...
- Bolje da se bojite slanine kad je vidite ispred sebe! Holesterol vam je još dosta visok. Ajte, malo mi pomozite!
- Kako doktore?
- Jednu laganu djeticu, samo da ne večarate kasno, iza šest i da ne jedete slatko uveče. To bi mi bio poklon za ženidbu!
- Ženidbu?
- Aha.
- Pa kad će ženidba?
- Maro nisam to još rekao Rajni, Vama sam prvoj rekao! Znači ne smijete nikome zucnuti dok ja ne kažem njoj!

- Ćutaću ko zalivena doktore! E onda ćete dobiti tu dijeteu... večernju, jutarnju, koja li je... od mene kad ste već navalili! - saopšti mu Mara zadovoljna

“ekskluzivnom” informacijom. Pivo mogu piti iza šest?

- Jao Maroo... Nemojte večerati dijeteu nego preskočite večeru! - zavapio je očajno.

Ode Mara, a on pogleda na časovnik. Bilo je 8.30.

Računao je do deset da će svi saznati za ženidbu. Nije mogao drugačije. Morao je hitno nešto uraditi. Ćim je vidio jutros Maru sinula mu je ideja.

Nije postojao brži način da završi ono što je želio. Mara je bila brža od poštanskog telegrama. Ko zna šta se još moglo iskomplikovati ako nastave da otežu. Samo se nadao da ga Rajna neće "ribati" zbog ovoga...

U devet i dva minuta neko pokuca na vrata... Mirče iz opštine proturi glavu kroz vrata i veselo uzviknu: čestitam doktore! Kad će svadba?

Do kraja dana dobio je još dvadesetak čestitki. Pitao se je li stiglo do nje... Večeras će doći u njihovu Alpsku jazbinu pa će joj reći...

- Rajna... - zovnu je majka pomalo zbunjeno kad je došla kući.

- Molim mama... - pitala se šta je sada. On je danas “pošizio”, deset puta je zovući i skoro prijeteći da danas mora doći u “njihovu kuću”.

- Rajna... zvala me Mara...i Goga od Ružice, i Slavka...i još neki...

- Pa?

- Čestitale su mi što mi se kćer udaje...

- Molim?! Otkud im to?

- Rekla im Mara?!

- Mara? E, onda je sigurno on nešto rekao! Voli Maru i svaki put se s njom nabrlja kao da je i on baba! Dobiće svoje! Bar neće mene kriviti da sam to izmislila! Ko zna šta je on rekao a ona prevela po svome!

- Pa Rajna ako se planirate vjenčati...

- Ma ne planiramo mama!

- Ne?

- Ne još! To mislim!

- Ja mislim da je njega Mara dobro shvatila. A da ti ne razumiješ šta on želi. Želi da si mu u kući, da se budi s tobom, da mu rodiš, da ga dočekaš i raduješ mu se. Vidiš da ta prijašnja nije ni znala šta hoće. Kakvo je to vodanje tolike godine? Kao, imaš nekog, a u stvari nemaš ništa! Vodati se ljudi mogu... ajde dvije godine a preko toga... A ovako deset godina gdje si bio nigdje šta si radio ništa! Prođe ti vrijeme, umjesto da tražiš nešto bolje zaglaviš u vezi! Ti znaš da se tvoj brat oženio nakon dvije godine zabavljanja. Otac mu je rekao ili da se ženi ili da prekida. Da ne upropasti djevojci život.

- Dobro mama, reći ću mu šta je stiglo brzoglasom!

- Rajna...

- Molim mama?

- Vi ste već...mislim... možda... mucala je Bilja zbunjeno.

- Šta mama? Šta? Ne razumjem te...

- Vi se... ovaj...volite... s..spavate...

- Mama! Sram te bilo! - sakri Rajna pogled od neugodnosti.

- Ako je to...možeš ostati... a tata će ga udaviti ako budeš trudna prije svadbe. Bar da se ne vidi puno ako si trudna. Ajde vidi s njim šta ćete... Meni se čini da on želi da požurite.

Čim je stigla sa mirisnom večerom u kuću, jer mu se buduća tašta vanredno potrudila, bilo joj je jasno da ga ipak možda Mara nije pogrešno shvatila.

Okrugli stol prekriven divnim stolnjakom bio je postavljen, tanjiri, čaše, sve lijepo poslagano. A u krugu od crvenih i bijelih latica ruža, na sredini stola bio je mali akvarijum sa zlatnom ribicom koja se mirno brčkala.

Začudoeno je gledala u ribicu... Šta će mu ribica? Valjda nije namjeravao da večeraju jadnu ribicu. Ili... neće je valjda pokušati natjerati da mu ispuni želju...

On je veselo poljubi i uzme dio paketa koje je donijela.

Pitao je kako je bilo danas, šta je radila, je li joj nedostajao... Saopšti joj da je bila Mara danas, na šta ona duboko uzdahnu. On dalje pričajući, samo podignu obrve na taj uzdah. Servirao je večeru na stol ne mičući ribicu...

Sjeli su da večeraju, dok je ona povremeno zbunjeno gledala u ribicu. Ribica je imala na dnu neki koferčić oko kojeg je kružila. Rajni je ribica odvlačila pažnju pa ga ja slušala s pola uva. Ma možda ribica ne postoji, samo ona halucinira. Ala su ovi građani čudni...

Kad je skinuo poklopac i ugledao omiljene kolače, plus baklavu, plus tortu oduševi se i zadovoljno poče da mrmlja i udiše miris.

- Uh, gdje si bila do sad! Nisam ni slutio da si mi pod nosom...misleći da je studirala u gradu.

Onda se lupi po čelu.

- Aaa to me podsjeti! Znao sam da ti trebam nešto reći!

- Šta?

-Pa hoćeš li se udati za mene! To sam trebao da kažem!
Kako sam zaboravan!

Rajna je bila u dilemi priča li on ozbiljno.

- Ovako... ako si pojeo lude gljive mogu da ti pričam šta hoću. Sutra se ionako nećeš sjećati. A drugo... reci mi molim te, je li stvarno akvarijum sa zlatnom ribicom na stolu ili ja haluciniram?!

- To je Đole.

- Đole?

- Ribica se zove Đole.

- A šta Đole radi nasred stola? Nije valjda prilog večeri... Zapašće nam za zub!

- Nee...! Đole meni pomaže da te zaprosim! Jel tako Đole? - obrati se ribici.

"Jadna ova riba!" pomisli Rajna. "Iskoprčiče do jutra od stresa..."

Odjednom on ustade, nagnu se nad Đoletu...

- Izvini Đole...

I na Rajnino zaprepašćenje gurnu ruku u Đoletov akvarijum.

- Aaa! vrisnu ona. Ubićeš Đoleta!

Đole kao lud počne od straha da pliva tamo ovamo...

- Ma neću...ako pristaneš da mi budeš žena!

- Pa šta ću... pristajem! Da spasim Đoleta! Zašto si mu jadnom drpio koferče - kućicu? Šta će tebi?

- Eee... Đole je čuvao nešto tvoje! To treba da ti dam, sad kad si pristala da se udaš za mene!

Iz Đoletovog koferčeta, gledajući je ravno oči, on izvadi prsten! Rajna shvati da je to isti prsten koji su gledali zajedno u Beogradu! Pa kad ga je kupio? Nježno joj se osmijehne, uzme joj ruku i stavi moker prsten poljubivši joj taj prst s prstenom.

- Volim te...volim te od prvog susreta - prisloni njenu ruku uz svoj obraz sklopivši oči i uzdahnuvš Ti si moja svjetlost u tami. Moj putokaz. Godinama se mučim nikako da shvatim šta mi treba, šta mi fali, šta bi me učinilo srećnim. Dok nisam ugledao te pametne plave oči... Mlađa si sedam godina, a čini mi se da si pametnija od mene dvadeset.

Gledala ga je pitajući se čime je zaslužila ljubav ovako divnog muškarca? Nije mogla da opiše koji je to divni osjećaj kad znaš da na svijetu postoji osoba koja te poznaje do srži, voli i razumije...

Zagrlila ga je čvrsto ljubeći ga i obećavajući mu poljupcima da će cijeli život provesti čineći sve da budu srećan par. A ljubav treba hraniti, kako je on rekao, o njoj brinuti i svaki dan je pokazivati voljenim bićima.

- Nisi morao ovoliko da žuriš...

- Kako nisam! Žao mi je što sam te poslušao u Beogradu! Osjećaj mi je govorio da je to pravi trenutak, ali si me ti pokolebala... A trebali smo to onda uraditi! I šta se desilo? Kad smo drugi put trebali zajedno da idemo, ti nisi mogla. Ja sam ga kupio sam. I onda morao da čekam da upoznaš starce, pa naredni vikend, kad sam mislio to da izvedem, nisi bila slobodna... Bio sam cijelo vrijeme ko na iglama.

On je zavrti oko sebe. Smijala se s njim srećno. Kad je spustio reče joj da donese teglu sa Đoletovom "drugaricom", da ga obraduju.

Bio je jadan još pod stresom što mu je doktor drpio kućicu. Ona ubaci "drugaricu" a Đole odmah pokaza interesovanje. Zoran mu polako ubaci i koferčić. Ta dva poklona usrećiše ribicu, pa poče da veselo pliva i izvodi akrobacije.

Dok su tako pričali, njoj stiže poruka na telefon. Majka. "I šta je bilo? Jesi li pitala?"

Odgovori joj: "Nisam. Pitao je on mene. Da mu budem žena!"

Nije čula majčin vrisak oduševljenja i kad je počela da drmusa muža koji je duboko hrkao....

- Ustani! Kćer ti se udaje!

- Aaa...mmm... pokušao je da dođe sebi. Ko se udaje! U ovo doba? Skroz si poludjela! Ostavi me da spavam! I skljoka se nastavivši da hrče. Ona onda istrča uz stepenice do sinovog stana... Kad im je rekla, svi troje su se zajedno radovali i proslavljali... Javila bi Bilja i ženskoj obavještajnoj mreži, ali nije mogla dok joj se ne probudi muž. Morala je prvo to njemu da saopšti.

Zoran je vidio da hoće nešto da ga pita. On upitno podiže obrve smješeći se...

- Šta si danas rekao Mari?

- Ono što sam trebao! - veselo se nasmija. U 8.30 sam joj u povjerenju rekao za ženidbu, u 9.02 sam dobio prve čestitke!

Smijala se i ona s njim!

- Baš voliš Maru!

- Ih, kako da je ne volim! Čim je onda ušla iza tebe rekla mi je da te pojurim a da će ona navijati za mene! Plus mi svaki put da bitne informacije. Bolje zna šta je važno od 80% današnjih novinara! Da je njoj bio fakultet!

- Danas su majku kući zvali njih dvadesetoro da čestitaju. Ja sam joj rekla da ne znam ništa. Sad pita jesam li te pitala... Rekla mi je da je Mara dobro tebe shvatila, a da ja nisam...

- Nekako sam dobio inspiraciju s Marom. Postala je sumnjičava šta ja mutim sa bivšom... pa sam zaključio da bi mi mogla pomoći da poguramo stvar.

Sagnuo se ljubeći je...

- Pa kako si se sjetio Đoleta?

- E, to ti je čudna priča. Imam druga i drugaricu od djetinjstva. Druga si upoznala. To je Cile ili Milan. Oni su u srednjoj postali par. Svi smo zajedno studirali, pomagali se, i on jednom odluči da je zaprosi. Mi sretni jer smo uspjeli izabrati prsten, kupimo ga i tu veče odlučimo da to proslavimo... i popušimo malo trave...

- Drogirao si se?

- Ma nisam! Četiri puta sam u životu popušio džoint! Ali to veče mi smo otkačili, bili smo kod njega u stanu. A on voli ribice i od kad ga znam ima akvarijum... Odjednom, padne mu na pamet, i on krene da se ribicama hvali s prstenom. Prvo pokazivao kroz staklo a onda odozgo...

Kako nije bio sav svoj, prsten mu upadne u akvarijum. Akvarijum ogroman, mi napušeni, smijemo se ko ludi i ne možemo da uhvatimo prsten lopaticom. A nismo znali da će ona da svrati. Ona zove na telefon da dolazi, mi otkačili, a prsten u akvarijumu!

Došla Ljilja, gleda nas, jasno curi šta smo uradili. Povuče i ona dim s nama. Smijali smo sve do jutra ko ludi na brašno. Njoj bili smješni mi, a nama prsten u akvarijumu. Unutra plivala neka opasna ribica. Kako nismo bili pri sebi, nijedan od nas dvojice, cijelo večer, nije uspio lopaticom zagrabit prsten. On se fino spustio na jednu pećinu i stoji. Svako malo mi pogledamo u njega. Kaže ona nama, "Šta je momci? Ribice postale mnogo slatke u ovom stanju... Da bacimo koju na gril..." A mi da crknemo od smijeha...

I Rajna se smijala njegovoj priči. Poslije su do jutra ležali i pričali zagrljeni na njegovom kičastom krevetu.

Ovu noć je napokon odahnuo. Obavio je ono što je dugo želio. Sad je mogao mirne duše da "pomaže Simi" na vjenčanju.

Sutra je nazvao roditelje da im kaže da je uspio, i da su se vjerali. I... da je Maja bila u selu. Kad je bio sam u Beogradu, rekao im je da ima želju da se što prije vjere i da ona to neće dok ne upozna njih. A da u roku godine dana želi da bude svadba.

Kad su ga pitali čemu žurba, priznao je da ne žuri ona, nego on. Da mu je dosta ovakvog života.

Roditelji su ih uveče nazvali kad su bili zajedno, pa su se vidjeli preko telefona. Čestitali su Rajni, ohrabrivši je svojom podrškom sinu. Smatrali su da nisu požurili i da je sasvim u redu da to obave kad već znaju šta žele. To ju je umirilo.

Naravno, sutra su se opet telefoni usijali. Rajna je pobjegla u svoj staklenik, puštajući majku da prima čestitike i objašnjava se s njima. A popodne su se spremali za svadbu. Odbila je da ide na frizuru jer je znala šta je tamo čeka. Sama će se iščešljati.

Njemu je spremila odijelo koje je donio iz svog stana, pa su u subotu zajedno među prvima stigli na svadbu. Zoran je to morao, bio je kum na vjenčanju. Simo se složio da on ili Branka budu kumovi jednom njihovom djetetu, jer je Zoran već imao vjenčanog kuma...

POGLAVLJE 20.

Na svadbu je stigao i Sveta Švajcarac. Bio je u rodu sa Brankom. Naravno, kad je došao, nije htio ni da čuje da se doktor odseli. On i žena su bili oduševljeni što je ljekar iz grada kod njih. Svi po selu su im zavidjeli zbog toga.

Čuo je da mu je Rajna djevojka, pa mu je, da ga Zoran nije ni pitao, ponudio ako žele da žive i dalje zajedno u stanu. Vidio je kako je momak ozbiljan i uredan.

Rajna i on su pazili da sve održavaju, otac i brat su popravili nekoliko stvari što je trebalo, tako da ih je dočekala uredna, topla i ispravna kuća. Rekao mu je otvoreno da bi on sad morao tri dana da čisti i popravlja i da mu je to svaki put sve teže jer je kuća velika a on sve stariji.

Spremajući se, Rajna je odlučila da stavi i prsten koji su joj roditelji poklonili za dvadeset i treći rođendan.

Uz to se nakitila se i oko vrata, stavila minđuše na uši, samo da odvuče pažnju od vjereničkog prstena. Zoran se smijao tome.

Naravno, na svadbi su se dešavale smješne situacije, jer bi je neki uzeli za ruku i razgledali prsten koji su joj kupili roditelji misleći da je vjerenički. Jedva je istrpila svu tu gužvu.

Zoran je navikao na zabave i volio je druženja, pa je to mnogo bolje podnosio od nje. Primaio je čestitanja, odgovarao na pitanja, Rajna je zaključila da uživa. Da joj je bar porodica bila tu... Gurnula bi majku i snaju kao portparolke pa da one objašnjavaju. Ali svadba je bila samo za rodbinu i prijatelje mladenaca.

Rajna se držala Tanje i Ružice, koje su gledale da je zaštite od ljubopitljivih seoskih “agentica”.

A on je bio srećan i smiren. Bilo mu je kao melen na dušu gledajući je tako pristalu, dragu, jednostavnu. Mnogo je bio mirniji od vjeridbe, ali sad mu je srce tražilo više. Jedva je čekao da je pokaže prijateljima, i da zakažu vjenčanje.

Gledao je kako da joj saopšti da bi volio da to bude najdalje do maja. Već je imao izgovor, njoj iza toga kreće sezona malina pa neće imati vremena. Najbolje bi bilo da u martu ili aprilu obave i to. E, onda će odahnuti.

A Simo i Zumbulica su se u subotu vjenčali, a u ponedjeljak osvanuli na radnom mjestu u apoteci. Svi skupa su doživjeli šok kad su vidjeli da ni svadba ne može omesti Simu da otvori apoteku. I selo ih prozva “Kinez i Kinezica”.

Nema svetca, nema petka, ništa ih nije moglo natjerati na “pauzu”. Doduše, kad je Simo završavao stvar sa Zumbulicom, zakasnio je jedno jutro na posao. Ali šta je to prema pomaku koji je ostvario dobivši Zumbulicu...

Nakon nekoliko dana kad su Rajna i cure pitale Branku je li i ona prolupala sa Simom, rekla im je da joj je malo falilo da i u nedjelju dođe na posao.

One su se čudile, misleći da je Simo već postao nepodnošljiv. Ali nije bio u pitanju Simo, nego mama aždaja...

U nedjelju se nije odvajala od njih, ujutro im je uletjela u sobu obavještavajući ih da je vrijeme da ustaju, kad su išli malo odmoriti došla ih je pitati hoće li kolača...

Uveče do jedanaest je sjedila s njima, nemajući namjeru da ode u svoju sobu... Branka im je rekla sva očajna da će dolaziti u apoteku dok god ne dobije trudove, jer da neće moći izdržati u kući s "majčicom", kako ju je Simo zvao.

Cure su u šali zaključile da je najbolje da oni kupe kauč. I da ga drže u apoteci... Jedino će izgleda tamo moći išta obaviti.

Onda je kum, čuvši od Rajne za problem koji muči Simu i kumu, predložio da za praznike odu u njegov stan u Beograd. Kao razlog puta naveli su nabavku materijala za Siminu apoteku.

Za to vrijeme Zoran je pažljivo pratio njen raspored želeći da prvi slobodan vikend odu u Beograd. Ali se desilo nešto još bolje... Saopštila mu je da je zovu oni što dijele sredstva za staklenike i da može doći potpisati ugovor u slijedeći četvrtak.

Naravno, on je odmah imao kombinacije u glavi. Jedino nisu mogli otići zajedno. Dao joj je ključ, naredio ocu da je u srijedu uveče dočeka i odveze do stana, a on je namjeravao u petak popodne da dođe.

Rajna se bunila, htjela je da bude kod tetke dok on ne dođe ali nije pomagalo.

Svjetlan ju je nasmijan čekao na stanici.

- Pa Rajna, eto tebe napokon kod nas.

- Oprostite što Vas Zoran gnjavi. Nije trebalo stvarno. Ja tu imam tetku, mi budemo kod nje kad smo u Beogradu...

- Ma kako me gnjaviš? Pa jesi li ti moja buduća snaja!

Visoka snaja - zafrkavao ju je.

Odvezao ju je u Zoranov stan, jedva ga je ubjedila da će sama dalje.

- Dobro Rajna, kad on dođe onda ćemo se dogovoriti da dođete kod nas. Htjeli bi neki naši prijatelji da te upoznaju.

I tako je ona u četvrtak potpisala ugovor, posjetila tetku, sredila stan...

U petak prije podne je obišla nekoliko trgovina. Pa je s nestrpljenjem otrčala u stan da ga dočeka.

Svaki dan im je razdvajanje teže padalo. Tako su se razumjeli i dopunjavali da je Rajna tek sad razumjela da imati divnu porodicu nije dovoljno. Imati voljenu osobu, bilo je nešto neopisivo...

Dovezao je pun auto zimnice i poklona. Vrtio je glavom da će mu njeni uništiti BMW i da mora hitno kupiti neki izdržljivi karavan.

Onda ga je jedva nagovorila da se javi roditeljima i da ih odmah pozove u goste. Ionako joj je majka poslala hrane za deset dana. Pokušao je da je odgovori, ali je na kraju popustio. Nazvao ih je. Rekli su da će svratiti oko osam, da ranije ne mogu. To je opet odgovaralo njemu, jer su onda imali vremena za sebe...

Roditelji su bili samo sat vremena, uzeli po kolač, rekavši da im je kasno za večeru.

Njih dvoje su u subotu bili sami i slobodni, tek popodne su trebali kod njegovih. On je odvezao svojima šta su im ovi sa sela poslali.

Ako žele da počaste svoje prijatelje večeras. Rajna je ostala u stanu njima spremati doručak.

- Rajna... Ako krenu doktorske priče i sjećanja, molim te da se ne povlačiš. Želim s tobom da dijelim i prošlost i sadašnjost i budućnost. Nemoj da se osjećaš isključeno i da misliš da tu ne pripadaš – rekao joj je nježno kasnije dok su se spremali za izlazak.

Plašio se da je silni doktori i ostali sa titulama ne preplaše. Vidio je i dolje da voli mir i jednostavnost, da nije tip partijanerice.

- Hoće li biti... bivša?

- Maja? Pa valjda nisu toliko ljudi da će zvati nju. A što bi je zvali? Pa nisu se oni s njom družili nego ja.

I tako lijepo dotjerana, sa dvije tacne kolača, udahnula je duboko i zakoračila u doktorski svijet. I ostala zapanjena... Zaključila je da su najbezobrazniji ljudi u selu, “mila majka” prema nekim doktorima.

Veselo su se smijali, pričali bezobrazne viceve, nju slobodno zadirkivali, njega još više.

Pitali su ga spominjući izraze na latinskom, je li on to kod nje “pregledao”...

Doktoru Toši, kako su ga zvali, Rajna je bacila kuhinjsku krpu na glavu koliko ju je zafrkavao. Morala je da mu obeća cijelu rolovanu punjenu plećku, koja je bila specijalitet njene majke, da bi prestao da spominje izraze koje je spominjao.

Roditelji mu, naravno nisu kuvali, naručili su hranu, a došla je i žena koja im sprema stan da poslužuje. Rajna i Zoran su joj pomogli, jer je on želio da ih počasti s onim što je Rajnin otac poslao za goste. Naravno, vidjevši domaće proizvode bili su oduševljeni.

Poslije je shvatila da je sve bilo mnogo bezbolnije nego što se nadala.

Najviše je uživala jer je vidjela njega srećnog. Jedan stariji doktor joj je pričao kako je sa godinu dana iskočio iz krevetca i došao gol u dnevnu sobu vukući za sobom svoju ukakanu pelenu i oduševljeno im je pokazujući.

Shvatila je, koliko god je bježao od njih, da ih ipak voli. Cijeli život je proveo s njima.

Bio je ljut jer su oni jurili karijere i družili se dok su im djecu čuvali drugi. Možda je i zato smatrao da je ona za njega bolji izbor od Maje.

U nedjelju su otišli do tetke da se jave i isporuče njoj njen dio. Nakon toga su svratili još jednom do njegovih da se pozdrave.

Popili su kafu, fino pričajući, kad se Caci, kako su Svjetlana zvali prijatelji doktori, nečega sjetio.

- Jesi li joj pokazao svoju čarobnu kutiju?

To je Zorana malo iznenadilo, a Rajna se štreknula kad se sjetila na koju bi se to moglo kutiju odnositi. Na onu što je svirala “Ko se boji vuka još...”. A on joj je “baš” pokazao čarobnu kutiju... I sjetila se da su je zaboravili vratiti u ormar. Ostala je na noćnom stočiću.

- Beba je našla u tvojoj sobi – objasni dodatno.

A Beba je bila kućna pomoćnica. Sigurno je vidjela da je soba korišćena pa ju je sređivala...

- Vidite... doktore broj jedan, kad je bio mali, doktor broj tri je sanjao vukove i plašio ih se – počela je Rajna da brani dragoga...

Njih dvojica je začuđeno pogledaju.

- To ti je rekao? Da se plašio vukova – doktor broj jedan se jedva uzdržavao da ne prasne u smijeh...

- Nije... Nisam mu baš tražila objašnjenje - reče mirno gledajući doktora broj jedan direktno u oči.

Najprije krene tiho Zoran da se smije, onda eksplodira i “Caci”, a šta će, pridruži im se i ona... Pa su se svi troje slatko smijali dok nije došla i doktor broj dva. Kad joj je Caci objasnio da im se sin izgleda plašio vukova, iako oni za to ne znaju, i ona je krenula s njima da se smije.

Nježno ju je poljubio zahvaljujući joj na “obrani”. Jedino što je, braneći ga, odala kako je kutija završila na stočiću...

POGLAVLJE 21.

Vratili su se srećni i mirni zajedno svojoj “Alpskoj kući”. Rajna je većinu vremena provodila sa njim, bili bi ili u Alpskoj kući ili kod njenih. Zajedno su izlazili, išli svuda zajedno, učeći jedno o drugom. I što bi više saznavali bivali bi sve bliskiji.

Za Novogodišnje praznike su ih Caci i Vera pozvali na zimovanje. Pa su zajedno išli pet dana i družili se s njima. Tu je vidjela taj svijet večernjih druženja, hotela, titula. Zoran nije bio zainteresovan za to. Primjetila je to. Trudio se zbog nje. Samo je želio da nju izvede i da joj pokaže malo “glamura”.

Kupio joj je skijaško odijelo, pazio na nju ko na pravu seljanku, sve joj pokazivao i učio je. Na kraju su zaključili da će se oni ipak držati njenog malinjaka...

Izgleda da se njegovim roditeljima snajka toliko svidjela, onako jednostavna i visoka, da su im odlučili pomoći.

Rekli su Zoranu da bi mogli, ako žele da se brzo vjenčaju, da im oni kupe prstenje. Da bi mu to bio poklon od njih. I da bi došli zvanično u prošnju kod njega. Zahvalio im se i rekao da prvo mora nekako da to saopšti njoj.

Treće jutro dok su se polako budili on odluči da joj kaže što mu je na duši.

- Rajna?

- Hm... hoćeš kafu? Evo sad ću ja...

- Nije to, zlato moje – umiri je.

- Nego šta je?

- Nešto bih ti htio reći?

- Šta? Maja je došla?

- Hahaha...ma šta lupaš, ljepoto moja! – baci se na nju obasipajući je kišom poljubaca...

- Aaa! - ugušićeš me, smijala se vriskajući.

- Ja bi da se ženimo.

- Ajde? Baš sad? Prije kafe? - zafrkavala ga je.

- Zafrkavaš me! - opet je poklopi i počne ljubiti.
- Aaa...dobro, dobro! Shvatila sam? Kad bi ti to?
- Možemo li to uraditi najdalje do aprila? Tebi u maju kreće posao s malinama, i onda nećemo imati vremena.
- Pustićeš ženu da dirinči u malinama čim se oženiš? Pa ti si izgleda stvarno nešto naučio od Sime!
- Dušo... pa ne bi ja da ti radiš, ti to sama hoćeš! Ja ti neću dati kad budemo imali djecu. Ili ću ti nekako pomagati...
- Dobro, šalim se! Ali da znaš, da ja znam... da si namjerno iskoristio maline kao izgovor da se što brže vjenčamo!
- Rajnice... šta ću, kriv sam!

Shvativši da on to jako želi, rekla mu je da se slaže. Iako ona ne bi imala ništa protiv da budu vjereni još jedno godinu dana, da bi imali dovoljno vremena da se na miru sprema za svadbu.

Međutim, on je već zbog bivše bio dovoljno izmučen pa nije željela da opet ispadne da je dobar za vezu i dugo zabavljanje ali da nijedna neće da se uda za njega.

Dok su Rajna i Zoran bili na planini, Simo i Zumbulica su se provodili u Beogradu. Javljali su da im je "ko u raju". Po selu su se počeli zafrkavati da bi sad, dok nema Sime trebalo naći "srećnog" mladoženju i njegovoj majci...

POGLAVLJE 22.

Odmah nakon povratka saopštila je ocu šta se sprema. I da nemaju puno vremena. Tri, četiri mjeseca maksimum.

Pošto je Rajna davno odlučila da sve ostaje bratu, osim malog komada zemlje i jedne stare djedove kuće na kraj sela, otac i brat su odlučili da oni njoj snose troškove svadbe ili da joj daju pare u tom iznosu. Htjela je da vidi važi li dogovor i dalje.

- Tata... moram da ti kažem da smo mi uskoro namjerali da se vjenčamo.

- Već? Pa šta ima da ste se vjerali? Čemu žurba?

- Tata... ti znaš da ga ja volim. Poznaješ ga i sam, divan je i osjećajan momak, pošten, dušu bi ti dao. Ja sam bila kod njega, upoznala njegove, upoznala taj svijet s kojim on nije zadovoljan...i zaključila sam da ga je najviše u svemu mučila samoća. Imao je roditelje, sasvim su u redu, ali su oni bili zauzeti svojim karijerama.

Djevojku, koja je htjela život otprilike sličan životu njegovih roditelja... On se cijelo vrijeme u toj sredini osjećao usamljeno i napušteno. A čuo si ga i sam da se jadnik nije najeo ni osjetio šta je porodični život dok nije došao u selo. Želi da se skrasi, da se posveti svojoj porodici, svojoj djeci, želi da je nekom potreban i da za nekog živi. Da je do mene ja bi još pričekala godinu, dvije, da se na miru spremimo, ali... Imam osjećaj da bi se jako razočarao da to tražim od njega. Još mu je rana od bivše svježja. Vukla ga je po provodima, putovanjima, potrošili su silne pare, a na kraju ništa. Osjećam da je ljut na sebe, nema puno para, ima svoj stan i kola, ali ispada da nije mislio o budućnosti i da ništa nije uštedio. Mislim da ga to muči. A sam znaš kako je darežljiv i da mu novci nisu važni. Nismo još razgovarali o detaljima, ja sam rekla da ćemo prvo reći tebi i mami. Ali... u stvari, ja bi da se prvo ja i ti dogovorimo i odlučimo šta ćemo i kako ćemo. Da mu nekako pomognemo. Nije mi rekao, ali mislim da namjerava uzeti pare od roditelja za svadbu ili možda kredit. Naravno ja to ne želim ni u snu. Pa bi ja da ti kao iskusniji razmisliš i daš mi savjet.

Znam da si rekao da ćeš mi platiti svadbu, ali ja to nisam još htjela njemu govoriti. Moram biti pažljiva, nisam sigurna da će htjeti.

- Rajna, znaš da je takav dogovor. Mi tebi opremimo svadbu ili damo pare. Jeste da smo uložili dosta ove tri godine, ali sad nam trebaju leći pare za ovogodišnje maline. Sama znaš da smo dosta dobro prošli.

- Znači, ja njemu mogu reći da ćete se o svadbi starati ti i brat? Još jedino nisam sigurna gdje će to biti, ovdje ili u Beogradu. Ako bude gore, razmišljala sam da mi naše odvezemo autobusom.

- Dobro, dogovorićemo se i za to. Milkin sin ima restoran u Beogradu pa bi možda mogli preko njega da to sredimo...

- Ja bi da se on s roditeljima složi gdje će biti. Rekla bih da oni više preferiraju skupe hotele. Samo da bar bude hrana domaća i da se neko naš brine o tome. One njihove porcije nisu ni za goluba...

- Dobro, reći mu, pa da vidimo. Što prije, da ja znam kako ću dalje...

U nedjelju ujutro dok su uživali u miru i zimskom suncu u Alpskoj kući, reče mu da je vrijeme da naprave plan. Vidjela je da je odmah živnuo.

- Dušo... ja imam jedan dogovor sa roditeljima i bratom...

- Dogovor? - skoro preplašeno reče.

- Jeste. Kad sam se ja vratila sa fakulteta, otac je kupio neku zemlju. Bio je u dilemi na koga da je napiše. Ja sam tad odmah rekla da ja ne želim ništa, da sve ide bratu, i kuća i zemlja. Ja sam samo zadržala dan zemlje sa starom djedovom kućom na kraju sela. Onda su oni rekli kad ja neću ništa, da će oni kad se budem udavala da mi plate svadbu ili da mi daju pare.

- Ne dolazi u obzir! - odmah je reagovao.

- Dušo... rekla sam ocu da će to s tobom biti teško izvedivo.

- Rekla si mu?

- Jesam. Ali, da oprostiš, ja mislim da sam ja to zaslužila i da imam pravo na to. Ništa im drugo ne bi uzela, ali ovo mi duša kaže da je u redu da prihvatim.

- Rajna, ja to ne želim.

- Znam to, ali ja to želim. Problem koji mene muči je gdje će biti svadba?

- Gdje ti želiš!

- A ja bi da bude gdje ti želiš, mili moj. Hoću da taj dan budeš naj, naj, najsrećniji muškarac na kugli zemaljskoj...

- Rajna – reče iznenađeno... Dušo, meni si jedino važna ti. Da dobijem tebe. Što se mene tiče, može to biti i u ordinaciji ili u Siminoj poljoprivrednoj apoteci. Sasvim mi je svejedno.

- Ju! Ti bi ovako “lijepu i zdravo visoku ženu” oženio a da to niko ne vidi! Sram te bilo! Ja smatram da Caci i Vera, a i ti isto, treba da se pohvalite sa snajom koju dobijate u kuću!

- Joj dušo, nisam tako mislio... ne znam kako da ti to kažem... Želim samo tebe i ne mogu, iskreno rečeno, da mislim ni na šta drugo, pa čak ni na svadbu!

- Znam, znam, samo se šalim. Pa, ajde kad sam ja pribranija od tebe da napravimo ovako... Otići ćemo kod Cacija i Vere i vidjeti šta oni kažu. I onda ćemo da pokušamo da sve zadovoljimo...

- Molim te, možeš li ti to da preuzmeš na sebe? Mene već boli glava. Blago Simi što je imao svadbu za petnaest dana! Da sam bio malo hrabriji trebao sam od Brankinog starog iskamčiti da bude za sedam dana!

- Hahaha... Dobro, ja preuzimam! S Veljkom sam već pričala, sutra ću zvati tvoje. Dok ti budeš na poslu da se ne stresiraš...

- Rajna! – opominjuće je zgrabi i krene ljubiti dok se ona veselo smijala.

Sutra je budućem svekru poslala poruku. Nazvao ju je za petnaest minuta. Rekla mu je ukratko da su njeni odlučni da joj plate svadbu a da sad od njih, jer im sin nije sposoban za odluku (smijali su se oboje tome), najviše zavisi gdje će to biti. Bitno da to što prije odrede da bi se mogle vršiti pripreme.

Po svekru je Rajna shvatila da oni izgledaju imaju neku želju. Rekla im je da oni za vikend dolaze gore. Međutim Svjetlan je rekao da bi oni došli dolje, isprosili je zvanično i dogovorili se.

Njemu je javila da je sve u redu, da mu roditelji dolaze i da ništa ne brine. Bio je zbunjen ali veseo. On je samo želio da nekako dobije papir da su vjenčani... pa da mogu živjeti skupa. Da je smio to da uradi, najradije bi se vjenčao kod predsjednika opštine u kancelariji...

Zimski period je bio mnogo mirniji na selu.

Oni su dočekali njegove roditelje i da ne bi bili u hladnoj vikendici smjestili su ih u ... "vatrenu sobu". Oni su se u čudu pitali imaju li ijednu "normalniju". Drugu sobu je Zoran koristio kao radnu, pa nije bilo velikog kreveta nego samo fotelje. Dnevna je imala sofuu na rasklapanje ali nisu htjeli da se ljudi lomataju na sofi. Određeno je da Zoran spava na sofi a ona kod svojih. Tako su imali vremena da se na miru druže sa sinom.

Njegovi roditelji su imali želju da se vjenčanje obavi u Beogradu. Rajna je umjesto njega rekla da se slaže.

Oni su imali prijatelja koji je radio u hotelu i željeli su da to bude na nivou. To baš nije odgovaralo ni Rajni a pogotovu ne njemu. Odmah se namrštio.

- To će biti cijeli cirkus! - nezadovoljno je mrmljao. I opet ću ostati gladan – doda šaljivo.

Veljko se jedva uzdržao od smijeha na zetov komentar. Brinulo ga je koliko će to da košta.

- Da Zoki i doktor Toša ne bi bili gladni mi ćemo pojačati meni. Niko ne smije ostati gladan i bez domaćih proizvoda! - presudi Rajna.

Njegovi su se složili i rekli da sve mogu dogovoriti. I na kraju im saopšte da oni žele platiti svadbu.

Nastao je tajac. Vjerovatno ni Zoran to nije očekivao. Izgleda da su ga iznenadili.

- Ne, ne, - Rajna se prva pribrala. Dogovorili smo se da tata oprema svadbu. Naravno, ne bi da ga baš opljačkamo. Ali mislim da će sve biti u okviru onog što smo mislili potrošiti.

- Rajna, vi ste se pokazali ovdje, njemu je s vama ovdje dobro, pa bi mi htjeli i da tebi s nama bude lijepo. I zato nema rasprave o tome.

- Dobro, najbolje bi bilo da mi Rajna uzmemo pare od jednih i drugih i zbrisemo. Ti ako baš hoćeš vjenčanicu, kupi pa je nosaj po kući – šaljivo je predložio Zoran.

Naravno svi su se smijali. Na kraju su se dogovorili da će platiti po pola. Tako nisu morali finansijski da preopterete Veljka. Dogovoreno je da dođu k njima i izaberu prstenje da je mogu zvanično isprositi.

I pripreme su počele. Oni su otišli u Beograd, izabrali prstenje i pogledali salu. Rajna je bila zadovoljna. Čak i on nije imao primjedbe. Caci je bio jako veseo jer je Rajna pustila njima na volju da izvrše pripreme za svadbu.

Izgleda da je to bilo i pitanje prestiža, jer je dolazilo dosta uglednih ličnosti, kolega i prijatelja i sa Verine i sa njegove strane. Na kraju je ispalo da će biti oko dvjesto pedeset do trista gostiju. Zoran samo što nije pao u nesvijest. Rajna se stojički držala.

Po računici, ispalo je da će potrošiti taman duplu sumu od one koju su oni predvidjeli da Veljko plati. Ali je Rajna zapela da udovolji svekru i svekrvi. Željela je da tu bliskost koju su počeli pokazivati sa sinom produbljuju i da se svaki dan sve više vežu. Nisu imali nego njega, a on je cijeli život patio od nedostatka roditeljske blizine.

Jedno snježno januarsko večer je do njega na posao. Snijeg je padao, zimska idila je vladala svuda. Djeca su se po ulici igrala i veselila. Ona je prvo svratila kod Sime i Branke da vidi kako su. Brankina trudnoća je već bila visoka, ali je i dalje bila vrlo okretna i lagana. Doktor im je rekao da će biti curica. I trebalo je da se rodi u martu. To je bilo malo nezgodno zbog svadbe, ali šta se može...

Kad se popela kod njega u ordinaciju, bio je sam. Nešto je pisao na kompjuteru dok je muzika tiho svirala.

- Dobro večer doktore! Jeste li mi možda usamljeni... -
zafrkavala ga je.

- Dušo... - osmjehnuo se idući prema njoj. Je li ti hladno?
Gdje si to bila?

- Kod kumova. Da vidim malo Branku.

- A, tamo si bila! I šta kaže kuma? Je li zadovoljna Simom?

- Biće to sve dobro. Malo po malo ona preuzima stvar. Ipak izgleda najviše liči na svog oca. A to znači da je Simu smirila određenim “poklonima” . A “mamici” će uvaliti dadiljanje... Tako da će to sve biti dobro.

- Hahaha, vidiš ti malu Zumbulicu, kako ona sredi Simu. Tako ti je to kad si zaljubljen i slab na ženu – prošaputa joj privlačeći je sebi.

- Pa ako mu ne paše, može da krivi tebe...

Rajna raskopča jaknu jer je bilo vruće u ordinaciji. On joj uze jaknu i obgrli je oko struka.

- Jao doktore, kod vas je ovdje jako vruće. Izgleda da ću i ja postati slaba na Vas moj doktore... - reče mu dok su se njegove usne približavale njenim.

- Jel' da je vruće? A da se ti onda raskomodiš... I meni je vruće i ja ću se raskomoditi – prošaputa on razveseljen idejom.

I skine mantil.

- Jao doktore... baš ste nestašni.

- Jesam li? Znae šta, ajte se vi malo raskomodite da Vas ja pregledam. Možda imate i temperaturu...

Uzeo je sa stola stetoskop. Polako joj zadigne rolku, dva puta dune u stetoskop da ga zagrije i stavi njoj na prsa.

- Hihhi – smijala se i vrpaljila u njegovom naručju jer je stetoskop bio još hladan i golicao je.

- Ššš... budi mirna – prošaputa joj spustivši usne tamo gdje je bio stetoskop. Mmm – zadovoljno je mrmljao krenuvši da joj zadiže rolku na leđima.

- Znae šta bih Vam ja predložio? Ajde, da mi to skinemo. Lakše ću Vas pregledati – objasni joj i skinu majicu preko glave.

- Moram da kažem da imate jako zanimljivo srce, nešto mi govori... Ali da bi to uvrđili moraćemo još da Vas raskomotimo...

- Još? Da se ne prehladim doktore...

Dok se ona “nećkala” on se uživao skidajući je.

- Doktore! Šta Vas je spopalo? Nije ni Vama dobro?

- Ju, ju! Pa šta Vi to radite – skandalizovala se milujući ga po kosi i grleći ga oko vrata.

- Ništa ne brinite ja ću paziti da Vam bude toplo – imao je on već rješenje dok joj je skidao dio po dio.

- Sad ćemo da raskomotimo i mene, jer je znate i meni jako vruće pa se ne mogu koncentrisati na posao...

- Dobro doktore... prošaputa ljubeći ga po grudima i pomažući mu da skine džemper.

Kad su se dovoljno raskomotili, podigne je i spusti na krevet za pregled. Zatim ode do vrata, zaključa ih i vrati se njoj.

Sio je na kraj kreveta pored nje sagnuvši se prema njoj i skidajući zadnje dijelove odjeće sa nje i sebe.

- E sad, da vidimo, dušo, to Vaše srce. Šta kaže...

Ona vrisnu kad je opet stavio stetoskop i polako je počeo pregledavati. Polako, temeljito... Prvo stetoskopom pa onda usnama i rukama...

- Doktore... vi ste se baš studiozni – šaputala je grleći ga dok je stiskao oko struka i privlačio k sebi da budu bliže...

I tako je ambulanta, otvorena svečano 1977. godine, napokon “ovjerena” kako treba tek sad. Oni su bili uvjereni da je to prvi ljubavni susret u skoro četrdeset godina ambulante. Bilo je i vrijeme, već je bila matora “djevojka”...

Tu su proveli još izvjesno vrijeme, jer je doktor imao još interesantnih ideja koje joj je htio pokazati... a u ordinaciji je bilo toplo, bili su sami, snjegić je padao...

Tek oko devet su krenuli u Alpsku kuću. Nakon večere, ona odluči da mu nakon “slatkog” dijela u ordinaciji saopšti onaj gorči dio.

- Dušo, javio se Caci... - saopšti mu pažljivo dok je on zadovoljno uživao u domaćim keksima što je spremila Irina.

- Jao Rajna! Zašto si pristala da nam oni uređuju svadbu! Ne želim to!

- Nemoj tako... Sram te bilo, prvi put Caci i Vera pokažu malo živosti i ti to hoćeš da uništiš! Vidiš da se trude Zoki! Izadi im malo u susret. Diskretno ćemo ih navoditi, pa valjda neće biti toliko strašno...

- Joj, Rajna... Jesi li me zato častila u ordinaciji? Da mi poslije pričaš o mojim roditeljima?

- Ma šta ti pada na pamet... Ordinacija mi je bila odavno na meti... Samo nikad da iskrсне prilika...

- Stvarno? Htjela si i prija da... se provedemo tamo?

- Sumnjam da je to palo samo meni na pamet. Mislim da je na tu ideju došla svaka kojoj si se svidio... Pa sam računala, ako ja to ne sprovedem, mogla bi neka druga pokušati...

- Hahaha... pametnice moja – šaputao je privlačeći je sebi.

To ga je nekako smirilo. Pomirljivo je pitao šta su htjeli roditelji. A oni su poslali svu silu uzoraka. Torte, dezena za stolnjak, za stolice, za cvijeće.

Rajna je odlučila da polako “ispipa” njih šta im se sviđa, pa ako je imalo prihvatljivo da im pusti na volju. Tako je i bilo. Većinom se složila s njima, samo im dodatno dajući smjernice na šta treba misliti da ne bude sve previše snobovski i hladno.

Caci i Vera su imali prijatelja doktora koji je napravio svadbu za kćer. Oni su bili oduševljeni tom svadbom pa su htjeli nešto slično.

Rajna je objasnila svojim da i oni moraju da budu na nivou. Ocu je u šali rekla da sve matore doktorke mora da šarmira, ali da pazi da mu Toša ne ukrade ženu. Pa je kod Goge u butiku svaku isporuku robe prva pregledala da bi obukla sve po propisu.

Otac se strašno mrštio na odijelo i kravatu. Rekla mu je samo neka izdrži dok se vjenčaju i slikaju, pa onda može da je skine. Bojala se kako će narod iz sela da podnese taj beogradski “ugodaj”.

POGLAVLJE 23.

Dva puta tokom zime su im bili u posjeti kum Cile i kuma Ljilja. Dovedi bi djecu, pa bi uživali družeći se i sjećajući se mladih dana.

A uspio se dogovoriti i s kolegama, da svaki mjesec, osim ljetnjih, jedan specijalista gostuje kod njega. Čuli su da je kod njega lijepo pa su se rado odazvali.

A svi koji bi vidjeli njihovu “vatrenu sobu” ostali bi u šoku. Tanja je rekla da nema šanse da ona tu može išta da uradi dok je “svi gledaju”. I Kupidoni i kupačica...

Ružica je izletila iz sobe sva crvena od sramote...

Ali se zato soba izgleda svidjela Simi... Vidjevši kako se smješka, Zoran mu je ponudio, kad budu on i Branka u “elementu”, da će im ostaviti ključ da se nauživaju.

Prva takva prilika je bila kad su oni otišli dvije nedjelje na godišnji i bračno putovanje u Grčku u avgustu.

Simo je, čim su oni otišli, odvuкао Zumbulicu da joj pokaže “vatrenu sobu”. Poslije ju je ubjeđivao da nabave isti takav krevet, naravno samo jeftiniju varijantu...

Svadba se bližila, a u drugoj polovini trećeg mjeseca mu je bio rođendan. Taj dan je željela da mu da sve, da zadnji djelić koji je ostao podijele zajedno. Dva dana prije rođendana otišla je u vikendicu, sredila je, upalila električne radijatore, donijela tortu i vratila se u selo.

Sutra, dan uoči rođendana, kad je došao kući, presvukao se i krenuli su tamo. Ručali su, odmarali, pričali, uživajući u miru i tišini.

U ponoć kad je nastupio rođendan, čestitala mu je, načeli su tortu, voljeli se...

- Sad mi izgleda kao da sam se probudio iz nekog sna. Sve mi izgleda drugačije. Bio sam konstantno nesrećan, usamljen, nezadovoljan. Stalno sam prigovarao sebi kako mogu biti takav, nezahvalan.

Drugi imaju mnogo manje pa su zahvalni a ja kao da tražim dlaku u jaju. Preokret i pucanje kad više nisam mogao da trpim cijelu situaciju desili su se prije tri godine. Ja i prijatelj smo planinarili po Staroj planini, došli u neku zabit, samo ovce na livadi. Vrijeme se odjednom pogoršalo, kiša, grmljavina. Mi nemamo gdje da se sklonimo. Nakon deset minuta dođosmo do stare oronule kuće, vidimo nekoga ima. Jedna baka sama. Primi ona nas, vesela i srećna što ima goste. Presvučemo se, da nam palente, kajmaka, mlijeka... Meni se tu nešto desi, jedva sam se uzdržao da ne zaplačem. Ona me gleda sa osmjehom, pa mi reče: "nisi još pronašao sebe, da bi bio srećan moraš davati, pomagati. Tebi luksuz ne pomaže, čini te nesrećnim..." Mi je gledamo...ona tako priča obojici. Sa planine smo se vratili kao drugi ljudi. Obojica. Ja čim sam stigao znao sam šta treba da uradim. Kažem to bivšoj djevojci, ona me gleda kao da sam poludio. Nisam pripadao njenom svijetu, niti svijetu mog oca i majke. Ali sam znao koji svijet da tražim. Nakon nekoliko mjeseci odem do prijatelja, kažem mu da mi nađe posao u nekom manjem mjestu. Da ne mora žuriti.

Pratio sam i sam oglase. Kad ono... pogađaš i sama. Vaši traže doktora... Ja nazovem opštinu, oni mi kažu za pet mjeseci stari doktor ide u penziju. Odmah sam se sjetio bake sa planine. U deset minuta sam poslao molbu za posao. I dalje sve znaš.

Onda kao da se još nečeg sjetio.

- Rajna... može da se desi da zauvijek ostanem samo seoski ljekar. Nisam siguran da mogu da se vratim u grad.

- Zašto te brine? Šta fali seoskom ljekaru? Posebno mladom i zgodnom? Ako ni to ne budeš htio, zaposliću te u mom poljoprivrednom preduzeću. Pomagaćeš ženi.

Mada mi izgledaš skroz netaalentovan za poljoprivredu.

- Bojim se da si u pravu. Volim svoj posao, ali ne volim sujete, kaos, laži i laktanje.

- Ne brini, ako budeš htio u grad prelomila sam to, neće mi biti teško da idem s tobom. Jedino bi da nađemo neku kuću s dvorištem. Ne znam kako bi podnijela stan.

- Ovaj stan su roditelji dobili u zamjenu za djedov. Ja sam htio da preselimo u djedov ali oni nisu htjeli prodati svoj. A zapeli da kupe stan na moru. U stvari, apartman koji su oni preskupo platili da bi bili blizu istih snobova kao što su oni!
- Dušo... rekao si da si ih napokon prihvatio takve kakvi jesu...
- Jesam stvarno. Nevjerovatno kako ih sad drugačije vidim. Ali i dalje me nervira taj egocentrizam i snobizam.
- Sjećam se svoje bake, govorila je da tek kad imaš unučad postaneš onaj pravi. Sa djecom si strog, neiskusani, zamaraš se sitnicama a sa unucima shvataš da je ljubav i iskrenost najvažnija. Možda će i oni više s unucima pokazivati osjećaje. Da si imao brata ili sestru bilo bi ti mnogo lakše.
- Je li ti to mene nagovaraš... - osmjehnu joj se s puno ljubavi.
- Trebam te nagovarati?
- Ma kakvi, sve što želiš ti, želim i ja.

- Mili moj...ja želim da si srećan i da se volimo. A pošto si do sad nekako više puta spomenuo da bi bebica vrlo usrećila svog tatu...

- A mamu?

- I mamu mili moj. Jer će biti poklon od tate mami...

- Znači, da zanemarim one crvene ikseve u tvom kalendaru koje svaki mjesec crtam... i da se “opustim i prepustim”...

- Sam si predložio "metodu" kontracepcije...

Svadba je protekla sasvim lijepo. Čak je i on bio zadovoljan, iako se do zadnjeg dana plašio tog “cirkusa”.

Na svadbi se vidjelo da su sve ugledni ljudi došli na slikanje i pokazivanje, ali je bilo dosta prihvatljivo. Njenim je bilo teže, jer su oni trebali da pokriju eventualnu uštagoljenost i da daju pozitivan i veseo ton svadbi.

Srećom, tu je pomogao kum Cile i Zoranove kolege i koleginice. Oni su bili jednostavniji od starijih kolega. Ali ne i od Toše.

Rajnina majka je sve gledala je li joj ruka na mjestu kad su krenuli u Zoranov stan. Toliko ju je Toša držao za ruku i cmakao, oduševljen njenim kuvarskim umjećem. A bilo je još potencijalnih “udvarača” vidjevši zgodnu Rajninu majku.

I to je selo komentarisalo kad su se vratili kući. Kako bi se i Bilja mogla za čas udati ponovo ako zatreba.

Zoran je držao Željka, Simu i kuma uza sebe, pa su oni rješavali i “raščišćavali” navalu svatova na njega. Rajna je hrabro i mirno sve izdržala, želeći da svekar i svekrva budu zadovoljni.

I oni su razumjeli da se trudi svesrdno da im pomogne, pa su je rado predstavljali i upoznavali sa prijateljima.

Jedino je intervenisala zbog jake šminke. Kad su je našminkali, Zoran ju je pogledao skoro zapanjeno.

Stvarno je izgledala kao sa naslovne stranice glamuroznog časopisa.

Vrlo malo je ličila na lijepu i jednostavnu Rajnu. Vidjevši mu pogled, Rajna je sa Tanjom i Irinom skinula dio tog mejk apa, dok nije izgledalo prirodnije. I one su se složile da ovako izgleda ko živa žena a ne ko lutka. Pozvala je njega, pod izgovorom da joj treba.

Opet je pogledao, ovaj put upitno. Vidio je da je sad drugačija. Rekla mu je da je dio skinula, a da će skinuti skoro sve ako mu se ne sviđa. Da će se sama našminkati malo, kao kod kuće.

Zagrlio je, rekavši da možda neko misli da može biti ljepša, ali da on zna da je to nemoguće. Rekao je neka ostavi ovako, da je bolje nego ono ranije.

Svi iz sela što su prisustvovali dali su svoj doprinos u želji da pomognu doktoru.

A kakva bi to svadba bila bez druge Zoranove najdraže osobe iz sela?! Bez Mare.

A Maru je dovezao sin. Filozof. Zoran je zbunjeno treptao shvativši da Marin sin nije “seoski filozof”, besposličar, nego da je doktor filozofije na jednom Sveučilištu u Njemačkoj.

Veljko je bio s njim i zajedno s Marom kidao se od smijeha gledajući zbunjenog zeta. A Zoran je onda pripremio Mari, rekavši da će sad obrnuti stvar i da će on nju bolje ispitivati kad dođe na pregled.

Simo i Branka su dobili ćerku petnaest dana prije svadbe. Branka je rekla Rajni da pazi na Simu. Možda bi mogao da sretne neku škrtu doktoricu pa da se “spajtosaju”...

Nakon svadbe, kad su stigli u selo poljubio je vrata ordinacije i Alpske kuće. Tek na svadbi su mnogi vidjeli iz koje sredine potječe, pa im je bilo skoro nespojivo da divni i jednostavni doktor ne voli glamur i titule.

Predložio joj je da se malo odmore od svega i da pričekaju da prođe sezona berbe malina. A onda, da odu na more, da se opuste i počnu raditi na proširenju porodice...

POGLAVLJE 24.

Rajna je namjestila telefon uz gomilu knjiga na polici. Da ne primjete da ih snima. Svi troje su bili nagnuti nad bebu.

- Čudi se. Je li ti neobično sine tatin? Baka, djed i tata te gledaju – pričao je Zoran nježno sinu.

Beba sramežljivo i nesigurno pusti glasić. Onda hrabrije poče da priča gledajući čas u oca, čas u baku i djeda. Kad je osjetio da je izgleda sve u redu, razmaše se ručicama i nožicama i poče glasno da guguće i priča.

Svi troje su ga gledali nježno sa osmjehom. On shvati da su izgleda svi njegovi obožavaoci. Otac mu pruži prst a on ga s oduševljenjem zgrabi.

- Tatina ljubavi - nježno mu je tepao Zoran, milujući ga po svijetloj kosici i uvojcima.

Beba je pokušavala da ga zgrabi za ruku.

- A da daš djedu ruku? - ispruži doktor broj jedan prst. On ga s oduševljenjem zgrabi i sve ih nasmije. Onda mu i baka pruži prst. I njega oduševljeno ščepa i sreći nije bilo kraja. Skoro im se od silnog vrćenja okrenuo na stranu.

Rajna polako priđe s telefonom snimajući. Sad joj je u kadru bilo sinovo lice koje se osmjehnu predivnim tatinim osmjehom kad ugleda najdraže biće na svijetu. Svoju mamu.

Pričao je i bacakao se sve ih nasmijavajući. Zoranu je zazvonio telefon, odmaknu se od njih da se javi, a Rajna podigne sina u sjedeći položaj.

- Hoćeš malo kod djeda i bake?

Pogledao je svoju lijepu i smireno majku i pokazao svoje iznikle zubiće.

Djed ga nježno prihvati u naručje i poljubi u kosicu. Imao je i on isto takvu kao dijete. Svi ostali su bili crnokosi, samo su njih dvojica imali iste svjetle uvojke...

Ali ubjedljivo najzanimljivija osoba bio mu je doktor Toša.

Njih dvojica su toliko pričali, cičali, maveli rukama da su se ostali slatko smijali...

- Vidi, da ja tebi nešto kažem doktore broj četiri... - počeo bi Toša priču...

I onda bi do u detalje objašnjavao kako je on došao na svijet, stručno na latinskom mu tumačeći, šta znači šta, i čemu šta služi, i šta se u šta gura... Te “bajke za malu djecu” su naravno bile u nastavcima... Kad bi oni došli u Beograd ili kad bi Toša svratio da obiđe njega i “zgodnu baku”, i počasti se domaćim proizvodima.

Toliko su se u selu navikli na Tošu, da su ga zvali zamjenskim doktorom. Znao je nekad i dva puta mjesečno da svrati, i da popije pivo s narodom ispred Simine apoteke...

Rajna je odustala od pokušaja da ga moli da to ne priča pred djetetom. Jer bi, čim bi ga pokušala sprečiti, još više izazvala, pa bi onda i nju krenuo da zafrkava i sramoti... Zoran je to bolje podnosio jer ga je znao od rođenja. I njemu je tako pričao i “vaspitavao ga”.

Sa sedam godina je znao nazive svih važnijih ženskih dijelova na latinskom... A nekako mu je mnogo značilo što je “došao za njim” u selo. Bio mu je kao rezervni otac.

Rajna je iskoristila prvu sinovu šetnju i odvezla ga u malinjak. Tu je bila njena oaza, njen mir i spokoj. Pokazala mu je sve to, nadajući se da će jednog dana možda s mamom gajiti maline.

“Doktor broj četiri u malinama”, uslikala je nasmješnog sina kako vuče grančicu maline i poslala tu sliku njegovom ocu, koji je odmah ponosno podijelio sliku sa svima prisutnima u ambulanti... Bili su ionako jedna velika seoska porodica...